

נשמת המלכות

מאת האדמו"ר מרחלין

נשمت המלכות

ספר מוסר לתיקון הפרט והכלל

**מאת: האדמו"ר מרחלין
כ"ק האדמו"ר רבי פינחס דניאל הכהן רחלין שליט"א**

מחולק חינם

בהוצאת אוריאל ייעוץ ופתרונות בע"מ
רחוב יפה רום 40, גילה, ירושלים ת"ו
ת.ד. 11688, טל': 02-6520002

www.rachlin.org.il

הערה: ספר זה הינו שכותב, מילה במילה,
של שיעורים שהעביר כ"ק האדמו"ר שליט"א ברחוב הארץ
לא הוכנסו שינויים על מנת לשמר את הסגנון המקורי

© כל הזכויות שמורות לאדמו"ר מרחלין
כ"ק האדמו"ר רבי פינחס דניאל הכהן רחלין שליט"א

תוכן עניינים:

הקדמה.....	5
1. תיקון שנת חינם	6
2. דרך פשוטה וסלה להגעה לדבקות בברא ית'	8
3. מפתח להכרת תוכנות היצר ותחבולתו ומספר עצות כיצד להלחתם בו	9
4. התובוגנות.....	11
5. בית יעקב לאש, בית יוסף להבה ובית עשו לחש	13
6. המתח הנפשי והפגתו.....	15
7. מטרות	17
8. הלוחמה הרוחנית.....	19
9. מבט האמת	22
10. מעיין המלכות.....	24
11. משל ציד הנמר.....	28
12. כיצד משתמש יוצר הרע במידות הנעלמות של האדם	30
13. סוד בית המקדש	32
14. סוד שלמות העבודה	34
15. שרשרת ההווית	38
16. משל הילדים המקפצים	41
17. העבודה שבלב	43
18. התאמת בני הזוג - סבות לביעות שלום בית ואפשרויות תיקון	45
19. מסירות נפש	46
20. למוד - השגה - הנחה	49

21. כיצד מפעיל היוצר הרע את המנגנון: בדיקה עצמית - קינאה - רגשי נחיתות - גאויה - סילופ האמת - יצירה תוכנית פעללה לא מציאותית - כישלון - ייאוש.....	51
22. פתח להבנת בעיות ואתגרי הדור.....	53
23. חכמי לב.....	54
24. סוד הפרנסת.....	57
25. די! נמאס לי מעצמי! לא יכול להיכשל יותר!	60
26. ברור ותיקון הדור.....	62
27. כיצד הופכת התורה להיות לאדם סם מוות - ר"ל - וכמה עצות כיצד להינצל	63

הקדמה

יתעלה היוצר ויתגדל הבורא יתברך שזיכני לברך על המוגמר ולהוציא ספר שני זה לאור, מתוך סידרת ספרים על תיקון הנפש: "יסוד במלכות", "נשمة המלכות" ו- "תיקון המלכות". לזכות את הרבים, בדור חזוך זה, בהדרכות חז"ל לזכוך ובנית הנפש לעובדתו ית'.

וביה אנו עדים להתערות כללית בצימאון רוחני לחיפוש האמת בחכמת האמת. ורבות מתעוריים לתקן עצם ולבנות נחת רוח לבורא ית'.

מתבוננים בגודלו ית' - צוללים לעומקה של נפש האדם ומחפשים את המשילה האישית והכללית המוליכה מעלה מעלה.

אין בספרים אלו שום חידוש וכל הרעיונות על פי תורתנו הקדושה וחז"ל. רק הוכנסו דוגמאות ותרגמו הלשונות על מנת לאפשר להדיות לכטוס לתוך חיים העמוק של ספרי המוסר, החסידות והפנימיות.

וביה אנו רואים פרי לעמלו והנשומות העשוקות מהתערות להיכנס בהיכל המלך ית'. וಗאלתם של ישראל - גאולת שכינתו ית'. ולכן קראתיו: "תיקון המלכות" כי במלכות שורה הנפש - הדורשת תיקון.

יהי רצון שככל המיעין בספר זה ימצא מרפא לנפשו ויגאל את נשמו גאולת עולם!

ברכתך - ברכת כהן - תשורה על ראש כל אלו אשר במסירות נפש סייעו להוצאה ספר זה לאור - יבורכו מהשימים הם וכל זרים! יהי רצון ונצליח להוציא מהכח אל הפועל את הפצת המיעינות מתוך שמחה ובריאות!

המחבר

תיקון שנת חינוך

עם ישראל מרכיב מנשימות מסווגים שונים. תיקונו של עם ישראל מתגלה כאשר הוא במדרגה של: "כאיש אחדقلب אחד", אז הוא ראוי למלא את תפקידו: "ראש לגויים, מתקן עולם במלכות ש-ד-ג. لكن היצר הכללי מעוניין תמיד למנוע מצב כזה, על ידי יצירת מחולקות וشنאת חנים. היהות ואינו יכול לפתח סתם בשנאה פשוטה, עוטף את המחלקות לעיתים, במחלקות כביכול לשם שמיים: ומבליט את ההבדלים בשורשי הנשימות ותפקידם, על מנת שכל אחד יהיה קנא לדרכו וסגנוונו, ויזלזל ויישנה סיגננותו שוניות.

אסור לשתף עמו פעולה! □ כל נשימות עם ישראל מושרות בנשימת אדם הראשון, שמלאו קומתו הרוחנית כללה 4 עולמות (אבי"ע). והיה מתפקידו לתקן את הבריאה תיקון מלא. היהות ולא עמד בניסיון, עם ישראל בא במקומו לתקן את הבריאה.

לכל יהודי חלק אישי מיוחד לו בתיקון הבריאה, לפי שורש נשמתו. כמו כן כל יהודי מהוות חלק של אותו גוף הנקרה עם ישראל. זאת עובdot צוות כאשר כל איש צוות מתמחה בעבודה מיוחדת לו, אך גם מחייב לעבודות הכלליות והמשותפות של החזות כולם.

ישנה ערבות הדדיות המבטיחה שהוצאות כולם, על כל פנים, يصلיח בעבודתו בסופו של דבר גם אם יהיו פרטים בתוכו שיזנחו את תפקידם. צוות זה לא ינוח ולא יש��ט עד שככל פרט ימלא את תפקידו המיוחד.

והוצאות כולם יגמור את תיקון הבריאה. כמובן שמצוותם של כל נשימות אינם מקיימים את מלאה תפקידם פוגע ומעכב את הוצאות כולם. שורשן של כל נשימת עם ישראל ביעקב אבינו, בחירות האבות, אשר מיטתו הייתה שלמה, והוא בא לתקן את חטא אדם הראשון.

יעקב הוא בחריתתו קו האמצעי, קו האמת והרחמים. אך היהות ויישנה התכללות, וכל קו מתחלק חלקה פנימית נוספת, כל יהודי יכול דזוקא להשתيق לגווון מסויים בתוך הקו האמצעי של יעקב אבינו: יתרון ושורשו דזוקא מצד שמאל, דהינו מצד הדין, הצמצום, הגבורה.

או יתרון ושורשו הספציפי הוא מצד ימין: הצד החסד, האהבה. או יתרון והוא שיקד לקו האמצעי ממש: כאמור קו האמת, הרחמים, המazon והמאזון. כמו כן ישנן מדרגות בשורשי הנשימות: גבירות יותר, אציליות יותר, או פחדות.

לכן על האדם להשתדל לדעת לא רק לאיזה קו הוא משתייך אלא גם לשער על כל פנים מה גובה שורש נשמתו. פרט נוסף שחינוי לדעת הוא שעיל ידי עבודה השם ית', שהנשמה מתנסה בכך מסלול תיקונה, יתרונו הבדלים בין היהודים השונים: ככל שתיקנו יותר, התעללו, וכolumbia שטרם זכו לכך. סכומו של עניין: להבדלים בין היהודים שלוש סיבות:

1) שוני בשורש הנשמה, מבחינת הקווים השונים.

2) שוני בשורש הנשמה מבחינת גובה הנשמה.

3) הבדל ברמת התקון שהנשמה כבר השיגה על ידי עבודה.

כל ההבדלים הללו נבראו לכתילה, כי בORA עולם ית', חוץ במגוון רחב של עבודות רוחניות וכן ברא נשימות שונות לתפקידים השונים. כאשר כל אחת מתמחה כאמור בעבודתה, המיוחדת, ותשתתף בעבודות הכלליות המחייבות את כולם.

עשירות צו של כוחות, גוונים ככל הנשימות היהודים זו ברכה: אלא שהיצר הרע הכללי, הנלחם נגד עם ישראל בכל הדורות, והרוצה לעכב את עבודתנו הרוחנית, מנצל את השוני בשורשי הנשימות ובתפקידן על מנת לגרום מחלוקת וشنאת חינוך.

לכן עליינו לכבד ולאחוב כל יהודי באשר הוא, ולדעת שאמ טרם הגיע לתיקונו, זאת בעיה משותפת לנו, ועלינו מוטלת החובה הנעימה להאריך בנפשו ולמסור את נפשנו וכל כוחנו לתיקונו והצלתו.

כנסת ישראל מתנערת כבר, ב"ה, מהגולות הארכוה והמרה. כמו על רגליה חיה ונושמת, ומתארגנת ברוגעים אלו להביא את סוף תיקון הבריאה. אנו עדים לקבוץ הגלויות, לבניית הארץ, להתעוררויות רוחניות הילכת וגבורת בכל רגע: הנשומות צמאות לדבר השם, כל אחד רוצה לדעת את ייעודו ותפקידו האמתי.

ישנו צימאון לפנימיות התורה, להתעלות ולתיקון. אלו סימנים מעודדים ביותר. עליינו להתחבר במחשבה דבר ומעשה, עם כללות האומה: להתקומם בחרייפות נגד כל ניסיון של פילוג, שנתן חינם, כי תתיות, עדתיות, כי כל אלה מוקור אחד להם: רצון יציר הרע לנשות ולהחליש את עם ישראל על ידי הפרד ומשול: ואע"פ שסתופו של היציר מתקרב אליו והוא רוצה "לקנות את עולמו בשעה אחת", על ידי הפרוד והמחלוקת.

אסור לנו לשטר עמו פועלה! אם האדם חפש לדעת מה שורש נשמו, לאיזה קו הוא משתיין וכי, עליו לדעת "שסוד השם ליראו", ולא כל אחד זוכה לדעת דברים אלו, אך על כל פנים כיון כללי האדם יכול בנקל לגנות: עליו להתבונן בנפשו ולנסות לזהות מה הכוח השולט שם: חסד? דין? רחמים?

מהו רצונו המובהק ביותר, הפנימי ביותר, האישי ביותר. אם האדם יתבונן בקשרונות השם ית', חנן אותו, יוכל להתחיל להבין לשם מה הוא נברא, שהרי בוודאי כשרונות אלו לא ניתנו לו סתם ממשים.

אם האדם יזהה את הפגמים שבנפשו, ידע גם אלו תיקוניים עליו לתקן באופן אישי, וגם מה חלקו בתיקונו הכללי, כי הרי ישנו כלל זהב: "מבשרי אחזה אלוק". "מבשרי" דוקא: היינו דרך הקשרונות והרצונות, והפגמים האישיים האדם יכול לזהות את תפקידו, ואת דרך עבודתו המובהקת. אנו בתקופה של ברורים עמוקים ביותר: כל חלקינו עם ישראל נפגשים בארץ ישראל וצריכים להתחיל להכיר זה את זה. תהליכי ההכרות מלאה בחשדות, בעוינות, בכאבים: כאשר אני יוסף ירדן למצריםלקח זמן, עד אשר יוסף התגלה להם, בתחילת לא הכירוהו, לאחר מכן פחדו מפניו, לאחר מכן רצו להרגו, ורק לאחר כל אלה, לאחר ברור, התנסות, הכרות מחודשת, לאחר כל השלבים הקשיים, לאחר של כל צד עשה תשובה, והכיר בטעותו, רק אז בא הפיסוס, ההתחברות, האהבה, וההבנה ההדידית: כל השלבים הללו אנו עוברים אותם ביום הארץ: היהודים המכונים חילונים, המכונים דתיים, והמכונים חרדים, מתחילה להתמזג שוב עם אחד.

התהליך מלאה בעוינות וירידות, בכאבים, בחשדות, באטימות, בחשדותות אך הוא מתקדם בכל יום: כבר יושבים יחד ומדברים. גם למצרים האחים הגיעו ליוסף בגלל צרכי גשמיים: באו לשבור בר, והוא כלכל אותם: גם ביום ההתקבות היא קשורה לא פעם בנושאים של כסף ושררה.

אך זאת עצה عمוקה של בורא עולם לקרב את בניו ולקשור את גורלם יחד, דוקא באמצעות החומר תחילתה, על מנת לرمות את היציר הכללי, הרוצה דרך צרכי החומר לגרום לפרוד ושנאה. נסתרות דרכי השם! נפלאות דרכי השם! ודוקא בתשעה באב, ביום החורבן, כאשר לכוארה היציר השיג את שלו, אז נולד משיח! בזמןים קשים אלו, עליינו לתקן את שורש הגנות: את העובדה שאחוי יוסף "לא יכול דברו לשלו": גם כאשר יש בעיות שלום בית, אם הזוג עדיין מדבר, עדיין מתקשר, עדיין יושב יחד, יש תקווה.

אנו בשלב של תיקון הדבר בכלל: תיקון הבחינה הזו שלא יכולו דברו לשלו. תחילת הדבר קשה ביותר, דבר רוויicus, טענות ותלונות, אך זהו בכל זאת דבר! בשלב הבא: דברי אהבה ופיסוס: "קול מבשר ובומר", "עת הזמיר הגיעו וקול התור נשמע בארץנו!"

דרך פשוטה וסלה להגעה לדבקות בברא ית'

הדרך להגעה לדבקות אמיתית בקב"ה, מכל מצב רוחני ויהה הנמק ביותר, היא דרך הרצון, המחשבה הדבור, הרגש, והמעשה: דרך 5 צינורות אלו ניתן להגעה. ישנם אנשים שיגיעו דרך המעשה, אחרים דרך המחשבה, אחרים דרך הרגש, כל אחד בהתאם לסוג הנשמה שלו.

היות והדבקות דבר פנימי הוא, כל אחד צריך להתבונן בפנימיותו, ולמצוא את האפיק המתאים לו: אדם עשוי יכול לתקרב דרך המעשה בעיקר, אדם בעל נטייה חשיבתיתعمוקה יוכל דרך התעמקות בפרד"ס התורה, אדם בעל גיש ודמיון, יגיע לדבקות דרכם, דרך תפילה, התבוזדות, יחד ייחודים וכו'. אמנים לכל אדם האפיק המתאים לו במילוי, אך על כולם לעמוד את הבראה ית', דרך התקדשות הרצון, המחשבה, הרגש, הדיבור והמעשה: אף אחד לא פטור מהתקדשות בכל המישורים. למרות השוני בסוג הנשמה הרוי ישנה דרך משותפת לכולם, פשוטה וסלה כיצד להגעה לדבקות ולדרגות רמות בעבודת השם ית': האדם צריך פשוט לחשב על השם ית' יותר ויותר: ממצב בו האדם נזכר בשם ית' פעמיים בשנה למצב בו יזכיר בו לפחות פעמי בחודש, וכך הלאה עד שיזכה להזכיר בו ית' בכל דקה ממש.

האדם צריך לשאול עצמו בכל רגע: "האם המעשה הזה שאני עושה עוזה לך (לשם ית') נתר רוח? ". או: "כיצד אוכל לעשות לך נתר רוח? ". זה במישור הרצון והמחשבה. במישור הדברו adam צריך לדבר עמו ית' כפי שמדוברים עם אבא: "ריבונו של עולם עוזר לי להשלים מעשה זה בהצלחה".

"ריבונו של עולם תשמח אותו, שאוכל לעבדך בשמחה". "ריבונו של עולם שמור אותו מאוביי". "ריבונו של עולם זכך את מחשבותיי". ריבונו של עולם שמור וקרב את עם ישראל לתיקונו האמיתתי".

כך בכל התחומים המשך כל היום. כאשר האדם יחשוב ויידבר כך עם השם ית' כל חייו יתקדשו, יփוך לצדיק, נאמנו ביתו של בורא עולם, ב"ה. גם כאשר האדם עדיין פגום ומלא חסרונות עליו לנ��וט באותו דרך: מחשבה על השם ית', ודבר ותפילה על כל עניין. בכל מצב, בכל שלב. כך הבראה יכולה הגיעו לתיקון שלם. זאת הדרכה לכל אדם בכל דרגה שהיא. הדברים ידועים אך לעיתים רחוקות משתמשים בהם הלכה למעשה. "אין אדם לומד תורה אלא במקומות שלבו חוץ".

זהו כלל חשוב ביותר בלמוד התורה ובעבודת השם ית': רק כאשר האדם מזזה את האפיק המתאים לו ביותר יוכל להצליח בעבודתו הרוחנית. "אין לאדם מנוחה אלא בשורשו". לכן על האדם להקשיב קשב רב לפנימיותו: באיזה חלק של התורה הוא מרגיש חיים, שמחה, התלהבות, רגשות קדושים: באיזו חלק בפרד"ס.

לאחר שיזזה את החלק המגביב הטוב לפנימיותו ידע שהוא עיקר עיסוקו בלמוד התורה. כך גם בעבודת הדבקות. למשל: איש החסד יגיע לתיקונו המלא לדבקות דרך עסוק בחסד דווקא. האיש הגיבור יגיע לתיקונו דרך לימוד ההלכה, הפסיכה, הדיניות, העסוק בטהרה ובבדלות.

על מנת להפוך כלים זכרים על האדם להתמיד: להתמיד. כוח ההתמדה סופו לשבור את כל המחייבות ואת כל המכשולים. מובהך שעל מאמצ כפתחת פתחו של מהט השם ית' יפתח לנו כפתחו של אלום. על מנת להפיק תועלת מעשית ממש אמר קצר זה, יש לקרוא בו בכל יום ולנסות לישם את תוכנו.

מפתח להכרת תוכנות היצר ותחבויותיו ומספר עצות כיצד להלחם בו

אלו תוכנות היצר העיקריות שנן אותן וכך תוכל לזהותו ולהלחם נגדו :

1) הוא מלאך, שלicho של הקב"ה, שוכן בתוך האדם, תפקידו לנסوت את הבריות. 2) מפתח את האדם, עולה מעלה מקרתגו, יורד ונפרע מהאדם שנפל בראשתו ופוגם. 3) לא מרשה לאדם להזות בפגמיו, על ידי שגורם לו לזהות עצמו וכן הודאת האדם בפגמיו תראה בעיניו כאובדן קשה מנשוא וכל זה על מנת למנוע אותו מתיקונו.

4) משתמש בכל כוחות נפש האדם : ב במידות אופי טובות שליליות, שולט על הרצון, מחשבה, דבר, רגש ומעשה. 5) יכולים להיות שליחים שלו : בני אדם, ספרים, מצלבים, חברים, שונאים, הוא משתמש בחושים של האדם, ומנסה דרכם להשתלט עליו. 6) אף פעם לא מותר, גם רוח קטן שווה בעיניו.

7) מתכוון תוכניות להיפיל את האדם, ללא הרף : לטוח קצר, ביןוני, ואורך. 8) היצר זורע את מלכודותיו, וקוטף את הפירות ברגע המתאים ביותר. 9) אין הוא יכול לפעול שום דבר מבלי שהשם יתי' יסכים עימיו : אך מטרתו רעה : הוא מרד בשם יתי' ורוצה לשולוט במקומו. לכן לעתיד לבוא יקבל עונש ולא שכר : כי הוא פעל רע על האדם לצורך הנאותו, ולא לשם שמים.

10) היצר עקשן, תככן, ורמאי : תמיד מעמיד אמת בתחילת דבריו על מנת למכור לאדם שקר בסופו של דבר. 11) כל דבר שהוא נגד ההלכה, והתורה, הוא בודאי מצד היצר, חוץ מהוראת שעה.

12) בדרך כלל התקפותיו הם לרוגעים מספר ולאחר מכן הוא מרפה, אך ישנו התקפות מרכזיות שנמשכות שעות, חודשים ושנים. 13) מי שגדול מחברו יצרו גدول הימנו.

14) לכן ככל שהאדם משתככל מבחינה רוחנית יצרו יותר מתחכם, וניסיונותיו קשים ודקים יותר. 15) כאשר היצר רוצה שתעמיק בנושא מסוים, תהיה לרוגע שטхи. כאשר רוצה שתהיה שטхи עמוק. 16) כאשר רוצה ליאש אותו, תתעלם ממנו ותיאש אותו.

17) תבדוק כל רצון, מחשבה, רגש, דבר ומעשה אלו הם מצד היצר : במיוחד כאשר הם מופיעים בעוצמה רבה יש להיזהר מאד. 18) תפקיד היצר, השטן, והסיטרא אחרא, להחריב את העולם, לא פחות. 19) שלוש דרגות במלחמה היצר : להזוף אותו, להרוג אותו, או להפוך אותו לטוב.

20) כאשר האדם מטמא את עצמו הרבה, ר"ל, יכול לשירות עליו היצר הכללי : הוא הופך להיות מרכיבה אליו, כמו בלעם הרשע. 21) היצר מעודד את האדם לראות את כל הזרות, רק לא את פגמיו הוא. 22) הכסף, הכבוד, התאווה, והשורה, הם שליחים מאוד מוצלחים שלו.

23) המתינות, הבינוונות, או הקיצונית יכולות להיות מצד היצר, או מצד הקדשה.

24) את היצר יש לחקור : "מה אתה רוצה?", "מה יוצא לך?", "מה עוד?", ". מה אני אروع אם אשמע בקולך? ". "מה עוד תרצה שאעשה למעןך? ". אם מתעקשים, סופו לגלות לנו את מטרותיו האמיתיות. 25) האחדות או הפרוד יכולים להיות מצד היצר, או מצד הקדשה. 26) כאשר היצר רואה שאין מסוגל למנוע אדם מבוצע מצויה או מעשה טוב, ינסה לגרוע באיכות המצווה על ידי כך שיעורר את גאות האדם, או את קנאתו, או יגרום לו לעשות מצווה צדעית ולא את המרכזית הנדרשת באותו זמן. 27) אין אדם מחוסן כנגד היצר, ואם לא יתפלל לשם יתי' שיציל אותו ממנו לא יוכל לו. 28) כאשר ישנו דור בו הרבה בני ישראל עוסקים למגרי בידי היצר, יש להכשיר אנשי חיל שיכלו להתקרב אליהם ולנסות להצילם. דרושה הרבה מסירות נפש, וערמומיות דקדשה על מנת להצליח, ורבה עזרה ממשמים.

29) על ידי התפשטות מעיינות כל פרד"ס התורה בקרב כל עם ישראל, נצליח להתגבר על היצור וחילותו, שכן הוא מנסה למנוע מחייב ישראל כל אפשרות להתקרב לביצוע מטרה זו.

30) היצור עובד על כמה מטרות באופן סימולטאני: על רצון מסויים, ועל רגש משלים, על מחשבה מסויימת, ועל תחושה שלימה, על מידת מסויימת באופי, ועל דבר משלים, הוא מתאים את כל התפוארה כמו במאי גאון שבגאוןם. 31) כאשר ארץ ישראל בידי עם ישראל, הדבר גורם להחלשת חילותו של היצור, שכן ישנה התנגדות כה נמרצת לאחיזתו את ארץ ישראל. 32) מצד אחד האדם צריך להיות דבוק בברוא ית', כתוב: "שוייתי השם לנגיד תמיד", ומאידך צריך להיות כל הזמן עיר פן היצור טמון לו פה, כתוב: "ווחטאתי לנגיד תמיד". 33) כל מי שמלול לצורך להזכיר את "תורת היצור" הוא בעצם באותו זמן, שליחו הנאמן ביותר, ואם הוא אדם "גדול", אז הוא גם שליח גדול!

34) כאשר האדם מתפתח על ידי היצור וחוטא, ר"ל, או רגש האלקת מסתלק, ולבו ומחו מתטטמים, ויקשה עליו לבחורשוב טוב: זה עניין: "עבירה גוררת עבירה". 35) היצור גורם לאדם לדוחק את השעה כאשר צריך להמתין, ולהמתין כאשר צריך למהר. 36) היצור גורם לאדם לראות בערים מצוות, ובמצוות עניות.

37) היצור הכללי מנסה בכל הדורות לגרום עם ישראל להתנהג ככל האומות: וכאשר לא מצליח על ידי כוח הזרוע, פועל בערומות ומציא כל מיני אדיולוגיות כזבאות עוטף אותו בחלקי אמת ומנסה לשכנע את נשות עם ישראל להאמין בכזבים אלו: כך קרה עם תנועת ההשכלה, כך עם הקומוניזם, כך עם הדרוויניזם, עם חכמת מצרים וחכמת יוון, חכמת הודו, סין, יפן. כל אלו נוצרו כחלק ממלחמת היצור בקדושה. כל אחת כוונה לטמא חלק אחר בנسمת האומה הישראלית. 38) היצור מנסה בכל כוחו למנוע מהאדם להקשיב לפנימיותו: הוא לא מעוניין שהאדם יתעמק בנפשו, פן יגלה את נוכחותו. 39) כל פחד שאינו פחד מהשם ית', הוא מצד היצור. כל אהבה שאיננה אהבת השם ית' היא מצד היצור: שכן האדם צריך להשתמש בפחדיו ובחובתו, להתקרב על ידם ליראת השם, ולאהבת השם.

40) השמחה, התקווה, האמונה, הביטחון, החסד, אהבה, מסירות הנפש, הרחמנות, האמת, העמידה לימין האביונים, כל אלה כצנינים בעיני היצור.

התבוננות

- א) התבוננות פירושה: הסתכלות פנימה. דרגות רבות בטיב התבוננות. מטרות רבות בה滂ננות. נושאים רבים בה滂ננות.
- ב) אם האדם מתבונן, הוא חודר לרוב העמוק של החוויה. הוא דולה מתחזק נשמתו, מקשר את כל העולמות: מהפנימי ביוטר לחיצוני, הגשמי.
- ג) על ידי התבוננות נמתקים הדינים, מתבשים העולם, זיו חדש של אור קודש מלא את הנשמה ודרך את הבריאה כולה.
- ד) היכולת לה התבונן מולדת, אך ברוב המקדים לא שימוש. ה) התבוננות מביאה את האדם לודאות. החשיבה להשערות. ו) גאולת האדם והעולם כולו תלואה בפתח היכולת לה התבונן לתוך נפשו.
- ז) בה滂ננות האדם מוסר נפשו לבתי ידוע, מוסר עצמו להנחותו ית', ללא מORA, ללא גבולות, רק מתחזק אהבה אינסופית וביטחון בנייחון הטוב. ח) כאשר האדם רגיל בה滂ננות, איןנו זוקק לעזרת שכלו, אלא כל השגותיו זורמות מהאיןסוף והוא מודרך במדוק מלמעלה בכל תחומי החיים.
- ט) כאשר האדם מORGן בה滂ננות, תחושות לבו מודיקות, גם בחיי היוםיום, גם לתהליכיים שקשורים לפרט ו גם במה שישיך להנחתת כל העולמות. י) "מברשי אחזה אלוק": זה סוד התבוננות. יא) אי אפשר לעבוד את שם ית' באמת מבלי לעסוק בה滂ננות תדרית.
- יב) האדם יכול לגנות מה תפקידו בחיים, מה שורש נשמתו, מה עליו לתקן, על ידי התבוננות ותפילה. יג) התבוננות בשמות השם ית', נקראת בלשון חז"ל: "ליחיד ייחודים".
- כל שם משמות הקודש סגולה רוחנית אחרת: ישנים שמות של דין, חסד, וرحمים.
- יד) על ידי התבוננות באותיות הקודש האדם זוכה לטהרה עליונה, אהבת השם, אהבת התורה, אהבת עם ישראל, אהבת הצדיקים. זוכה לזכרון ולדבקות בבורא עולם.
- טו) ניתן לה התבונן בעיניים פקוחות ובעיניים סגורות. לכל דרך יתרונות משלה.
- טז) אדם יכול לה התבונן בסוגיה בתלמוד תורה, ולזכות להשרה ממשמים להבנתה על בוראה, לעומקה ולרוחבה.
- יז) בה滂ננות הנפש מתקשרות עם הנושא עליו מתבוננים, הלב מתרכז בנושא, אך ורק בו. המחשבה מבוטלת להשגת הלב. הריכזו הוא מלא, אך לא מאיץ. ריכזו של אהבה, לא של דין. נוגע ולא נוגע. "אין אדם למד אלא במקום שבו חפש". ואם לבו חפש, ודאי שאין צורך לכפות עליו ריכזו. לאחר שהנפש מתרכזת בנושא התבוננות, מגיעו שלב התפילה, הציפייה, הרגשות גוברת והאדם מתנקק מכל הסובב אותו. רק נושא התבוננות קיים. ואז, מתחילה לזרום הידע על נושא התבוננות. בהבזקים, זרים בלתי פוסקת, נעימה. האדם מקבל את המידע בלבבו.
- לפעמים רואה ממש תמונות, או שומע קול פנימי. הארות, הארות, זורמות עמוקה הנשמה. אם האדם מתחבר בשלב זה לשכלו, מסתימת התבוננות ומתחילה הניתוח של הממצאים. אם שכל האדם לא מלואה בגאויה, הוא מותבטל בפניו בורא עולם ובפני השגת לבו, השכל יועיל מאד. וזרימת הידע תמשך. אם שכלו גס, אהבה והדבקות פוחתות, וה滂ננות מסתימת. זכור: "סוד השם ליראו".
- יח) יש להיזהר: תחליק התבוננות יכול לחבר את האדם עם כוחות הטומאה, להחטיאו, ולגרום לו לעבד עבודה זרה, ר"ל!

יט) האדם יכול להתבונן בענייני חולין, בעניותיו, או בקודש. על מנת שהאדם לא יפגע על ידי יצר הרע וחילותו, עליו להיות ירא שמיים ולעסוק يوم יום בתורה, מאהבה ומיראה, מיראה ומאהבה. וצריך לדעת את עומק אפסיונו.

(ב) "עשה לך رب וקנה לך חבר", כלל ברזל לעוסק בהתבוננות. כא) במידה בה האדם מתقدس ברצונו, מחשבה, דברו, רגש, דמיון, ומעשה, כך התבוננותו יותר מדוקיקת, וגזרות מתבטלות על ידו. כב) האדם הרוחני שמח בהתבוננות. האדם המגושם בורח ממנו כמו אש.

כג) על ידי כך שהאדם מגן בפיו ניגון רוחני, זוכה להתעלות, לדבקות, ולדרגה גבוהה בהתבוננות. כד) "דע את אלוקי אביך ועבדהו". דע=התקשרות=התבוננות.

כה) על ידי התבוננות במושגי תורת הקבלה, האדם זוכה לרוח הקודש. כו) לפני התבוננות יקבל האדם על עצמו: "ואהבת לרעך כמוך".

כו) אם התבוננות אמיתית מוליכה את האדם לענווה, ואם להפץ, אז להפץ! כח) על האדם להתבונן בניסיונות שעוברים עליו, ולדלות את המידע כיצד להתגבר, לתקן, ולעבוד את השם ית' מחדש.

כט) על ידי התבוננות במבנה בית המקדש, במידותיו, בכליו, בכל תהליך עבודה הכהנים, הלוויים, וישראל, האדם מקרב את הגאולה, זוכה לעורר רחמים רבים, זוכה לבטל גזרות, זוכה לרחמים, לשובה, למידת האמת. כובש את יצרו. זוכה אהבת חינוך.

לו) על האדם להתרגל התבוננות בהדרגותיות: אם מרגיש הפרעות כלשהן, יפסיק, יתפלל, יעשה תשובה, יתחזק וינסה שוב. עד להצלחה. דע לך: היצר הרע לא מעוניין שהאדם זוכה התבוננות כי אז הוא יהיה בן חורין, ולא יוכל לו. לכן הוא מעכב את האדם בתירוצים אינסופיים על מנת להרחקו מפתח גן עדן.

בית יעקב לאש, בית יוסף להבה ובית עשו לקש

התבונן לרגע בעם ישראל, דמיין אותו כאיש ענק בעל גוף ואיברים. איש מלחמה. נלחם מלחמת קודש. האויב: הכוחות השליליים בבריה: בתוכו: יצר הרע הפרטיאי. מחוץ לו: יצר הרע הכללי. הענק הזה קם על רגליו ומנסה להלחם.

כנגדו ענק שלילי. זה מלוא קומתו זקף, וזה לעומתו מלוא קומתו זקף. היוצר הרע הכללי: מתכוון את המלחמה נגד עם ישראל. תוכניתו: להפריד את הכוחות, להחליש את העם, לגרום לחלוקת, על מנת שעם ישראל לא יוכל להתארגן ולתקוף.

במצב הנוכחי, הוא מצליח עדין לנגרום, שכח חלק בעם ישראל, כל חיל יתקוף חיל אחר: גורם למלחמות אחים רعنונית, וכך אין לו הרבה מה להתאמץ: עם ישראל משחק לידיו: הוא נלחם בעצמו, ומנטרל את עצמו.

היצור יושב הצד, שמח, ורק מדי פעם נזקק להתעורר, וללבןשוב את הפרוד, השנהה, הייאוש. כל חלק בעם ישראל מעוטר במנاهג: לכל זרם אדם בעל שער קומה העומד בראשו. אם זרם מתפרק בעצמו ואומר: "הדרך שלי הנכונה ביותר, אני אמלוך".

הרי זה בדיקת המתכוון הבדוק והמנוסה, לגروم לכל הכוחות של העם ללבת לאבוד: בשפת הקבלה: "זהו תהליך המכונה: שבירת הכלים", הגורם לחיזוק "עולם התוהו". כאשר עולם התוהו מתחזק, וניצוצות הקדושה נופלים בתוכו, עשוי, הכוח השלילי שבבריה, מתחזק.

ר"ל. עם ישראל, הכוח החיווי, נחלש. כל מנהיג, העומד בראש כל זרם רعنוני בעם ישראל, צריך לדאוג אך ורק לטובת כל עם ישראל: לא לטובת הזרם שלו בלבד. אומר הרמץ' ל:

המנהל צריך שתהיה לו נשמה כללית, אשר ביטויו הלכה למעשה: שישבול דעת כולם. כאשר המנהיג הוא בעל נשמה כללית, אין צד הטומאה יכול לגבור עליו. אך אם המנהיג, הוא בעל נשמה פרטית, כוחות הטומאה יוכל להתגבר עליו. אם כן ברור: נשמה כללית, צריכה למנהיג. והוא סובלת דעת כולם. היא צריכה להיות מסוגלת לדרגת המיוונית של כל יהודי, להבין, למד זכות, ולהדריך אותו לתפקיד האמתי. היא צריכה לשם כך:

אהבת ישראל אינסופית, ונקיות פנימית תורה, שכל שיקוליה יהיו רק לשם שמיים. כל מנהיג העומד בראש כל זרם הוא מבון בעל נשמה כללית: אך בסדר גודל מותאם לקבוצה שהוא ממונה עליה, ולתפקידו המיוונית בעם ישראל. אם נשמה להעמיד בראש עם ישראל נשמה של מנהיג זרם מסוים בעם, הוא יוכל ויגרום בסופו של דבר סבל נוראי לעם ישראל כולם, ור"ל, לחילול השם ית'.

לא סתם הקפיד הקב"ה, ואמר לירבעם: "בן ישি בראש". כי אם בן ישי לא עומד בראש, עם ישראל יוכל, ר"ל. כי הרבי בן ישי הוא בבחינת מלכות: שאין לה עצמה כלום. כי היא מקבלת מכל שאר הספרות. קיימות כאן שתי בחינות:

1) "אין לה עצמה כלום", פירושו: ביטול פנימי של האגו. כדי ריק המוכן להתמלאת אך ורק בראצון השם ית', לא בשום שאיפה פרטית וזרה.

2) "מקבלת מכளון". פירושו: סובלת דעת כולם, כולל בתוכה תמצית השפעת כולם: כוחות של חסד, דין וرحمים. לכן בהיותה בעלית סגולות כאה, לא תיכשל.

אנו חייבים לעוזך סדר, בכוחות עם ישראל: שככל אחד יתפוסף את מקומו המתאים, וילחם בהתאם לכוחות המיוונית שהשם ית' חנן אותו ואת קבוצתו: הרוי כל אותן הנשמות המשתייכות לזרם מסוים מהוות שער קומה אחד שלם. וככל אחד מהפרטיאים בקבוצה זו או אחרת מהוות חלק של אותו שער קומה.

כל הזרמים יחד: חילונים, דתיים, חרדים, על כל תת הקבוצות מהווים את הקומה השלמה של עם ישראל. לכן אי אפשר לוותר על אף אחד. "לא ידע ממנו נידח". זאת עבודה צוות,

אך כל אחד חייב להבין זאת, להרגיש זאת, ולקיים זאת. לשמור על צבינו המיחוד אך להתחבר לעובדה הכללית. כאשר עם ישראל יתארגן יחד, אם עשו ייעז בכל זאת לתקוף, כל חלק בעם ישראל יגיב בנשך הרוחני המיחוד לו, ואז בית עשו יהיה لكש! לדוגמא: אם עשו יתקוף בחלק הנגלה של התורה: כוחות הנגלה יגיבו וזכותן תעמוד להגנת העם. אם יתקוף בשאלות אמונה, מטרת הבריאה, טעמי המצוות: אנשי פנימיות התורה יגיבו. מלחמת השם בעמלק היא בכל המשוררים: רצון, מחשבה, דבר, רגש ומעשה. לכן על כל הכוחות להתאחד. הבסיס לכך:

1) אהבת ישראל.

2) התפשטות מעינות פרד"ס התורה בכל עם ישראל למען ידעו את תפקידם וישתתפו מאהבה בסוף תיקון הבריאה! זהו מודל תיאורתי: דוגמא כיצד עם ישראל יכול להתארגן יחד, במקום להפץ. כאשר יותר ויותר אנשים יפלו לכיוון, שני המשיחים לא יאחزو לבוא. בכל הדורות לא זכינו להתאחד כראוי ולכן, עשו גבה מעם ישראל קורבנות רבים בגוף, נפש ורוח.

המתח הנפשי והפגתו

הכתוב מצوها: "ונשמרתם מעד לנפשותיכם". ציווי זה כולל בתוכו הרבה מאוד פרטיהם ותחומים עליהם האדם צריך לתת את דעתו: להיזהר מסכנה, להיזהר בענייני בריאות, וכו'. ידוע הכלל: "על האדם מוטלת האחוריות להשתדל" - כי בעולם המעשה, ברכבת השם ית' שורה על מעשינו. לעתים בני אדם שוכחים את חובת הביטחון והאמונה בשם ית', ותולמים את תקוותם במעשיים, סגולות, או בפלאי הטכנולוגיה ושוכחים את הכלל: "הכל בידי שמיים חז' מיראת שמיים". אך מайдך ידוע שאסור להיכנס למקום סכנה - כי שם השטן מקרתג, והאדם יכול אפילו להיפטר מהעולם בטרם עת.

ואם בכל זאת איננו מת, כתוצאת הקיטרוג, הרי הדבר נובע מכך שנעשה לאדם נס - אבל במקביל מנכים לו מזכויותיו! מכל האמור לעיל ברור של האדם להשתדל - במעשה - ובמקביל לתלות את בטחונו ותקנות הצלחתו בשם ית' ולא בהשתדלותו. היהות שבחייבים המודרנאים אנו סופגים מתחים בעלי סוף, ולעתים הדבר ממש גובל בפיקוח נפש, ראייתי לנכון לפרסם מספר עצות - בתורת השתדלות, על מנת לעזור לאותם הזוקקים לשלווה.

העצות לקוחות מחוז"ל, הן בדוקות ומנוסות, והן תמיד ספוגות ומלות בתפילה - אמונה ובטחון. ישנן מספר עצות שהושגו על ידי תהליך של: "מבין דבר מתוך דבר" - ואפילו שהן לא אמרו במפורש - אפשר להקש אותם ממאמרי חоз"ל! יהי רצון שיהיו לתועלת! השורש של הבעיה: המתח הנפשי הוא תוצאה של לחצים המופעלים על נפש האדם, הן על ידי גורמים חיצוניים, והן על ידי גורמים נפשיים פנימיים.

המתח יכול להיות מוגדר היטב - או כללי וסמוני. על מנת לתת לבעה פתרון שורשי, ב"יה, יש כמובן צורך בייעוץ אישי. מטרתנו כאן, לתת מספר כלים להקלת מיידית של המתח.

הרבה מהמתחים נובעים מחוסר שליטה על המחשבה ועל הרגש.

ניתן לשלוט על שניהם, שליטה מוחלטת, ובזה עבדתינו, מבחינת ההשתדלות, כמובן שהתוכאות hon בידי שמיים! על מנת לשלוט ברגשות יש צורך לפתח את היכולת: "מוח שליט על הלב". דבר זה משיגים על ידי התבוננות הולכת וגוברת באוטיות שמות השם ית'.

האדם הרגיל, שטרם תיקן עצמו מספיק רשאי להתבונן אך ורק באוטיות השם ש-די או י-ה-ו-ה בדרך כלל נצייר בדמיונו, את אוטיות השם ית': במצח ובלב. בתרגיל הראשון נצייר אותן רק על המצח: נשתדל לעצום עיניים, ולראות את האוטיות ממש מול עינינו.

אם אי אפשר לראות את כל האוטיות בابت אחת: יש לצייר אותן בהדרגות. מימין לשמאל, עד למצב שהאדם מסוגל למקד את כל האוטיות בابت אחת. בשלב זה על האדם רק להתבונן באוטיות, לנשום עמוק ולחשוב על השם ית', ועל ישועתו. ניתן לעשות תרגילים אלו מספר דקות ליום. יש להפסיק מיד במקרה של דמיונות או הפרעות כלשהן - ולהתיעץ אישית!

לאחר שהאדם רוכש שליטה ומסוגל להחזיק את האוטיות מול עיניו 10 - 15 דקות ללא קושי, עליו להמשיך לתרגיל הבא: לעצום עיניים, לצייר על המצח את אוטיות שם י-ה-ו-ה ולהתחליל לנשומ عمוק. כאשר נשמים מתרכזים באוטיות י-ה. כאשר נשאים (לנשוף דרך האף) להתרכז באוטיות ו-ה. וחזור חלילה: לנשום, להתרכז באוטיות י-ה, לנשוף ולהתרכז באוטיות ו-ה. בשלב הבא לעשותו אותו הדבר ולחשוב שהשפע האלקי עבר מקוץ של יי', דרך האות יי', לאות ה', ולאות וו', ולאות ה' الأخيرة. ומהאות ה' לעם ישראל ולאדם עצמו, את המגיע לו. התרגיל נדרש להיות מלאוה בתפילה פנימית - לב לדבקות בשם ית' ובעם ישראל. האדם צריך להתיחס לאוטיות שם השם באהבה, להזכיר מלבו אהבה לאוטיות, ולשם ית'.

הмотואר לעיל הינו תרגיל מתקדם. אם האדם מרגיש מתח עליו לעצום עיניים ולנשומע عمוק: תחילה למלא את החלק התחתון של הראות, לאחר מכן את החלק העליון. כאשר האדם נושם עליו להרגיש שהשם ית' קרוב אליו, ומשיע לו. נפילה. כאשר האדם נושא - הפעם ינשוף דרך הפה, נשיפה חזקה, ארכאה, מתמשכת: ירגיש וידמיין שכל הкус, העצבים, הרע והמתחרים יוצאים ממנו יחד עם האויר!

לעשה תרגיל זה במשך 5 - 10 - 15 דקות ביום, או פעמיים ביום, בוקר וערב, והאדם ירגיש, ב"ה, אדם חדש! כאשר האדם מתקשה להירדם, צרה מוכרת להרבה אנשים סובלים, עליו לעשות תחילת התרגיל הקודם, ולאחר מכן: לעצום עיניים, לשכב על מיטתו, לאחר שאמר "שמע ישראל שעל המיטה" (מופיע בסידורים) - ינשומע עמוק דרך האף, וידמיין שאור גדול חודר לגופו דרך קודקוד הראש. תוך כדי נשימה ידמיין לעצמו שהאור מתרפש בתוך הגוף עד קצות הרגליים. כאשר מתחילה לנשוף, דרך הפה, ידמיין שהאור שחדר לגופו, העודף שבו עולה חזקה לכיוון הראש: ויוצא דרך העיניים, האוזניים, הנחיריים והפה. ומתפשט בעוצמה החוצה.

ושוב: נושם מדמיין שהאור חודר, נושא וכו. אם האדם נרדם תוך כדי, הרי, ב"ה, זאת הייתה המטרה! כאשר האדם שולט ומסוגל לראות את אותיות שם יה-ו-ה מצוירות על מצחו ללא קושי ומאמץ יכול לשלב את יכולתו בתרגיל של התבוננות באותיות שם, בעיניים פקוחות, תוך כדי הליכה, ותוך כדי נשימות עמוקות! הליכה כזות של 30 דקות ליום ביכולתה, ב"ה, לחולל שינויים גדולים, לגרים שמחה ושלוה.

אין בכל התרגילים הללו שום עניין עם רזוי תורה, והם מותרים לכל אדם. כאמור הם מבוססים על הציווי: "שיוויתי השם לנגדי תמיד". להיות ומדובר בשניות עמוקות, כל אדם הסובל חייו, מבעיות בריאות יתיעץ קודם כל עם רופאו האישי. תרגילים אלה יש ביכולתם, ב"ה, למנוע הרבה סבל, כאס, פחדים, חרדות.

עצם התבוננות באותיות שם השם ית', מטהר את האדם ומרקם אותו לתשובה אמיתית ועמוקה! הקשר האישי, עם בורא עולם הופך להיות מוחשי יומיומי. "כל הנשמה תהלל י-ה".

מטרות

- א) מטרת הבריאה : להוציא מהכוֹחַ אל הַפּוּעַל אֶת כָּל כְּבוֹד הַהֲנָגָה האלוקית, להיטיב לנבראים, לגלות את כבוד מלכותו בעולם החומר זוקא.
- ב) מטרת עם ישראל : לתקן עולם במלכות ש-ד-י. להפוך את כל הבריאה, לכלים מתוקנים לעשות נחת רוח לשם ית'. ג) מטרת הרע: לנסות את הבריות, לנסות להחריב את העולם, להיפרע מהבריות שקלקלו. ד) מטרת התורה: כלי לתיקון הבריאה. הדרך לעובdot השם ית'.
- ה) מטרת המצוות: לזכך את עם ישראל, לתקן את כל צינורות הורדת השפע והחיות, לפרט ולכלל. להכין כלים מתוקנים ונצחים לקבלת השפע האינסופי, על מנת שבורא עולם יוכל להיטיב לנבראיו כפי שקבע לעצמו, בזכות עבודתם, ולא על ידי מתן מתנת חיים, הגורמת לבושת פנים למקבלים אותה.
- ו) מטרת אומות העולם: לשככל את העולם הגשמי, על מנת שעם ישראל יוכל לבצע את תפקידו הרוחני, ועל ידי סיוע זה, יזכו האומות לתיקון. ז) מטרת בריאות החושך: שמננו יוכר האור. ח) מטרת הסבל: לכפר, לזכך, להעלות את האדם לדרגת הרוחנית הנعلاה. ט) מטרת המדע: להגיע על ידי מחקר להכרת הנהגו ית'.
- יא) מטרת העונג: להגיע לאהבת השם ית', שהוא המנגנון את האדם. יב) מטרת הפחד: להביא את האדם ליראת שמים, יראת העונש, יראת החטא, יראת הרוממות. יג) מטרת התפילה: קיום ותיקון העולמות, תקשורת בין האדם לבורא, בטול גזרות, הורדת שפע וברכה לכל. הودאה לבורא עולם על טובותיו, דרך לדבקות והתקדשות תמידית, קידוש השם ית', המלכת שמו ית' על העולם.
- יג) מטרת למוד פרד"ס התורה: הורדת שפע מעולמות אב"י"ע, לעולם הזה. יד) מטרת גוון וריבוי סוגיה היהודים: גוון וריבוי בסוגי עבודות השם ית'.טו) מטרת בית המקדש: להעלות את כל הבריאה על מישוריה: דוםם, צומח, חי, מדבר, לעבודת הבורא ית'.טו) מטרת השלום: כלי מחזק ברכה. יז) מטרת השבת: מעין עולם הבא. יח) מטרת ארץ ישראל: מקום בו בחר הבורא ית', להשכין שמו, על ידי עם סגולה ועובדתו.
- יט) מטרת התשובה: לתת הזדמנות לאדם לתקן את דרכיו. כ) מטרת הדין: להגביל את החסד. כא) מטרת הופעת משיח בן יוסף: תיקון החיצוניות: ענייני הכלל, השלטון, המדע, הצבא. הכלל, השלטון, המדע, הצבא. מטרת הופעת משיח בן דוד: תיקון הפנימיות, הרוחניות, להכשיר את הזקוקים לתיקון, והבאת הבריאה לטוף תיקונה. שני המשיחים יתאחדו: "ויהיו לאחדים בידך".
- כב) מטרת החסד: להשפיע, להיטיב, לבטל את הדין המגביל והמצמצם. כג) מטרת הרחמים: להכريع בין דין לחסד, לאפשר לטוב להשפיע במידה, למראות שאין זכות למקבלים. כד) מטרת שכר ועונש: קידוש שם שמים, לחנק את האדם להיטיב. כה) מטרת הניסיונות: מצד הקדושה: להעלות את האדם לדרגה רוחנית גבוהה יותר, וקידוש שם שמים. מצד הטומאה: להחטיא את האדם, לקטרוג עליו, להיפרע ממנו.
- כו) מטרת הצדיק: להדריך את העם בעבודת השם ית', לבטל גזרות, להוריד ברכות, להקים שכינה מעperf, לקדש ולהחביב שם שמים על ידו. צז) מטרת החברות: עידוד והתחזקות בעבודות השם ית'.
- כח) מטרת הנישואין: קיום העולם, השראת שכינה בינויהם, תיקון והעלאת הכלל לעבודתו.
- כט) מטרת הלב: להבין, להעמיק, לחוש, להרגיש, לבשר, לרחים, לאחוב, לבחור, לבירור, לאמת, לתקן. ל) מטרת השכל: לחקור ולדלות בהשגות הלב, ולהוציא מהכוֹחַ אל הַפּוּעַל.

לא) מטרת השמייה: קשר לזרות. קשב לבב. לב) מטרת האכילה: העלאת העולם מבחינה רוחנית.

לג) מטרת תחיית המתים: הגוף, שהוא הרצון לקבל, יהיה אז מתוקן: הרצון לקבל יהיה על מנת להשפיע נחת רוח לבורא ית', ולא לצורך אונוכי הגורם קלקל ורחוק ממנו ית'. נזדקק לרצון לקבל מתוקן ואיינסופי, על מנת שתקווים מטרת הבריאה: שרצה הבורא ית' להטיב לנבראים. לצורך קבלת ההטבה, אנו זוקקים לכלי קבול, היינו: הגוף. ולכן יהיה צורך

בתחיית המתים לגופים, תחילת במומס, ולאחר מכן בתיקונים הניצחי.

לד) מטרת המוות: תיקון חטא אדם וחווה, לאפשר מעבר בין העולמות: בין עולם הבחירה והעבודה, לבין עולם התוצאות והשכלה. לה) מטרת גלגול הנשמות: מתן הזדמנויות נוספת לתיקון. מספר הגלגולים מוגבל. גלגול יתכן בדומים, צומח, חי, מדובר. לו) מטרת הגהנות: לכפר, לזכך, לחנק, להרטיע. לו) מטרת גן עדן: מתן שכר לנשומות שזכה ותיקנו, עד אשר ייגמר תיקון כל הבריאה ותהיית המתים.

לח) מטרת ההלכה: להגדיר מה מותר, מה אסור, כיצד לנוהג. לט) מטרת פנימיות התורה, הקבלה, החסידות, מחשבת ישראל: לזכך את פנימיות האדם, לתקן העולמות, להסביר את טעמי המצוות, את הסיבות לכל הנמצאים, לתאר כיצד פועלת הנהנזה האלוקית מازначילת בריאות העולמות ועד סוף התקיון. מ) מטרת הלשון: לברך, לשבח, להתפלל, ללימוד תורה, להודות, לעודד, לשמח, לחזק, לשמור סוד.

הלוחמה הרוחנית

התורה כוללת בתוכה : "فرد"ס" : פשט, רמז, דרש וסוד. לכן ניתן ללמידה גם מהפשת, על עניינים רוחניים גרידא, על העבודה הרוחנית. היום נלמד על ההתייחסות של התורה למלחמה, ונ קיש מהתייחסות זו, ללוחמה הרוחנית. הרבה פעמים נוכל ללמידה מענייני הפשט סודות גדולים בעבודה הרוחנית. בדרך פרוש זו עסקו חז"ל בכל הדורות. כתוב בספר דברים פרק כ' פסוק ג' : "ויאמר אליהם שמע ישראל אתם קרבים היום למלחמה על אויביכם אל ירך לבבכם אל תיראו ואל תחפו ואל תערצו מפנים".

ומסבירה המשנה במסכת סוטה, פרק ח' משנה א' : "אל ירך לבבכם- מפני צהלהת סוסים וצחצוח חרבות. אל תיראו- מפני הגוף תריסין ושפעת הקלגסין. אל תחפו- מקהל קרנות. אל תערצו- מפני קול צוחות".

ובלשון קלה : " מפני צהלהת סוסים וצחצוח חרבות" : אלו הן ההכנות שהאויב מבצע במחנהו, טרם יצא לקרב. " מפני הגוף תריסין" : כאשר האויב יוצא כבר מקרוב מפני אחדות וכוח על ידי שמקרב את המגנים שלו ומכה בהם זה זהה, ומשמעו קול בעזרתם לאמור : **דע לך, אני מונן.**

ו"שפעת הקלגסין" : ריבוי החיללים. הכמות הגדולה של חיילים משמעה כוח רב. "אל תחפו מקהל קרנות" : אלו הן קרנות ושופרות בהן משמעו קול האויב כאמור : אני כאן, אני חזק, אני שיש אליו קרב. זאת לוחמה פסיכולוגית כפולה : להפחיד על ידי הקרנות, ולהתזקזק ולקלбел אומץ. את הקרנות ממשיעים עוד מרחוק. " מפני קול צוחות" : אלו קולות מלחמה שהאויב משמעו כבר בהסתערו לקרב, כאשר הנשך בידיו ומשמש מתקרב. זהו קול ישיר, ללא מכשור, עמוק הלב.

מטרתו כפולה לעודד עצמו, ולהפחיד את האויב. ארבע לשונות הפסוק : "אל ירך, אל תראו, אל תחפו, אל תערצו", מופיעות במקוון להצביע על ארבע תחבולות מלחמה שהאויב משתמש בהן. חרבות וסוסים הם המאיימים המשמשים בקרב : החרב דוקרת ומכוונת באופן אישי.

הסוס הוא המוביל את התקוף, מאפשר לו לתמן, ולפעמים גם דורס. הם בעצם המשיגים הלכה למעשה מטרת הקרב : פגעה פיזית באויב. אמנים בפסוק, לא מוזכרים בתור שכאה, אלא מוזכרת השפעת השמעת קולם על הנפש : צהלהת סוסים וצחצוח חרבות.

אם כי מובן שללא יכולתם לגבור נזק ממשי, השמעת קולם לא הייתה משפיעה نفسית ולא הייתה גורמת למורך לבב, וממילא האזהרה לא הייתה נשמעת. לא פחות מאשר זקנים במלחמה ליכולה לגורום פגיעות באויב, זקנים גם ליכולת הגנה מפניו, ובבחינה نفسית חשוב לאויב כחלק ממלחמותו הפסיכולוגית להפגין יכולת זו, כבר בשלבים הראשוניים של הקרב, וזאת על מנת ליאש את האויב.

הפגיעה היכולת המכוטית של כוחות המלחמה, בהחלט משפיעה בכיוון של גרים הרתעה, והפחדה. השמעת קול הקרנות דומה להשפעת התקשות בימיינו : פרסום העוצמה עוד מרחוק, המכוננת כמודע להפחחת האויב : כאן יתכן שימוש בתרמית : אמנים ממשיעים קול קרנות, אך הדבר לא מבטיח שאכן עומד ממול צבא רציני.

אם כי עצם השמעת קול הקרנות מודיעה : הנהו, אין אני נסתר מך, אין אני חושש מפניך. צוחות החיללים, מעבירות לאויב את קרבת הקרב ואת מסירות נפשם של שונאים.

ולהסבר הרוחני : מעניין מאוד לציין שככל האזהרות הללו שהזהיר הכהן משוכח מלחמה, לפני הקרב לא עסקו באזהרות טקטיות, ובסטרטגיה, לא הזיר את החיללים מפני פגיעה

מעוצמת נשק האויב אלא מפני ההשפעה הנפשית של סממני הכוח של האויב! דבר זה מבוסס על האמונה הפשטota האומרת: "הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים".

ולהיוזר מההשפעות הנפשיות המחלילות של האויב זהו עיקר חשוב ביראת שמים! שהרי האדם צריך להישמר מסכנה, אך לפחות, רק מהשם יתי, ולא מפני שום גורם אחר! ארבע לשונות של פחד המזוכרים בפסוק מרמזות על ארבע דרכי הפחדת היצר הרע את האדם במלחמו הרוחנית!

1) "צלהת הסוסים וצחצוח חרבות": היצר אומר לאדם: אני חזק ויש ביכולתי להזיק לך, ולכל עולם הקדושה, בבקשתה אני מזמין אותך להתקרב למחני ולהזוויח בכוח העומד לרשומי. כאשר האדם רוצה להתחילה להלחם ביצר, היצר מעוניין לשכנע אותו מיד לחודל ומראה לו את גודל כוחו. אך היה והוא היצר יכול לפגוע באדם מבלי לקבל רשות מלמעלה, הרי שכוחו הרב הוא בסך הכל בגדר תיאוריה, لكن הוא רק מסוגל בעצם להפחיד עם "צלהת סוסים וצחצוח חרבות", ולא בשימושם הלאה למעשה.

זהו תרミニטו הראשונה והגדולה, על האדם לא להתרשם ממנה, ואם החליט לבצע פעולה שבקדושה, לא יירטע מפני צלהת סוסים וצחצוח חרבות למיניהם!

2) כאשר האדם לא נרתע מההפחדה הראשונה של היצר וממשיך בעבודת הקודש, ומכוון בה להתגבר על היצר וחילותו, היצר מתואוש ומנסה לייאש את האדם מחדש: אל תלחש בי אני מוגן, כוחותיי מאוחדים, והרבה שליחים וחילילים מאומנים במינני! זאת התחבולה של "הגפת תריסים ושפעת הקלגים".

האדם צריך לדעת שבעצם הוא מוגן ומושפע בכוחות קדושה המגינות עליו, והיצר חשוף ואיןנו מחוסן מפני התקפות האדם! כל הצדיקים מאוחדים לשומר בזכותם על עם ישראל. הקדושה היא תמיד באחדות, כוחות הרשות שורשן בפיירוד! היצר מנסה לשכנע את האדם שהוא ניצב בלבד במלחמות הקדושה נגד "שפעת הקלגים", אך האמת, כאמור הפהча.

וברגע של חולשה יבקש האדם מכל נשמות ישראל להתפלל להצלתו והצלחתו ובזכותנו יראה מיד בישועת השם יתי!

3) אם האדם ממשיך בעבודתו הרוחנית למרות שני הניסיונות הקודמים היצר מופיע בתחבולה חדשה: "קול קרנות". כאמור השמעת הקרן אפשררת תרミニט: זהו ניסיון מלאכותי להראות כוח. הקרן נעודה לבבל את הארץ. לא תנת לו זמנו להתעמק, לחשב, להתגונן. لكن נאמר: "אל תחפזו". היצר מעוניין לבבל את האדם לגורום לו מנosa על ידי שיחיפז, ולא יהיה מיושב בדעתו.

זהו ניסיון פיזור כוחות הנפש על מנת לא לאפשר לאדם לזהות את כוחו האמתי של היצר העומד נגדו. הפיתרון לכך: התבזבות, התבוננות, שלוה, ברור של הניסיון ורק לאחר מכן להחליט על הדרכך הנכונה. כאשר היצר תוקף בקול קרנות, צריך לאותם אוזניים!

4) "קול צוחחות": כאשר האדם עמד בניסיונות הקודמים ינסה היצר לעורר את כל המידות השליליות של האדם, ובמקביל ידבר אל האדם כאילו האדם עצמו הוא היצר, ורצון האדם והיצר היוו כך. הצוחחות, הן ביטויו ברור של כעס, ואבוד עשתונות.

זאת הפחדה, פנים אל פנים. זה השלב בו כל צד מטיל למערכה את כל כוחו, יהיה אפילו עוצמתו הקולנית! זהו שלב בו הוסרו הception ומתנהלת מלחמת חרומה גלויה על نفس האדם: היצר אומר: או אני או אתה! בשלב כזה האדם צריך להיות מאד עירני לזהות מיד השפעות היצר על נפשו.

בשלב כזה ינסה היצר לגורום לאדם הרהורי כפירה, ר"ל. ינסה לשבור אותו בכל דרך. ינסה להכשיל אותו בכל עניין. האדם צריך להיות עירני ביותר: דברים שנרגע לעשות ולא נתנו עליהם מספיק את דעתו, יזהר מהם. כל חידוש שיופיע לו בנפשו יחשש מפניו. כל רעיון

חדש על שינוי דרמטי בחיים ובדומה, יחשב בעיניו מיד כחפץ חשוב. שלב זה הוא קרייטי והאדם יידרש לגייס את כל כוחותיו וערמו מינו דקוזשה על מנת לעברו בהצלחה. אגב: בשלב זה משגיחים על האדם ממשמים בדרך נסתרת יותר משהורגל. כאשר הניסיון גדול וחשוב, העזרה שימושיים לאדם פחותה, ונסתתרת ממנו. ירגע האדם את עצמו בתפילה מתמדת על עצמו ועל הכלל והשם ית' יעמוד לימינו להושיעו.

מבט האמת

א) מבט האמת חודר הכל: אין דבר העומד בפניו. זה הראיה הרוחנית האמיתית היחידה.
ב) מבט האמת כולל בתוכו: חסד, דין, רחמים. איש האמת פועל כך, שכן ישנו צורך
משתמש בדיון, בחсад, או ברחמים. בחירתו היא אך ורק לשם שמיים. מאזני צדק. רגושים
ביוור, כחות השערה.

ג) על מנת לזכות במבט האמת, שדרכו האדם משקיף על עצמו ועל הסובב, יש צורך
במסירות נפש אינסופית, האדם יבדוק עצמו בכל עת בשלוש עשרה נפות רוחניות, לבחון
האם חדר לתוכו רצון, מחשבה, רגש, דמיון, דבר או מעשה לא אמיתיים. ד) ירושלים
חרבה על כי פסקו ממנה אנשי אמונה, אנשי אמת. בלי מבט האמת, לא תתכן השראת
השכינה, כי: "אני השם אלוקיכם אמת". ה) האדם הרגיל במבט האמת שמה כאשר מגלה
שקר פנימי בתוכו, ומצטרע צער עמוק כאשר מגלה פגם באמת הזולת. ואם להפץ אז להפץ.
ו) הבורה ית' לא דורש שלמות: אך דורש אמת, لكن: אל תרמה את עצמן! ז) האמת הכי
מרה, עדיפה על השקר המתוק ביוור! ח) בניית מבט האמת אמנים הדרגתית, אך הבחירה בו
מצטרפת: זכור!: בבחירה קטנה בשקר, תפסיד הנסיבות גדולה של אמת! ט) ערומים
מרגשים זה את זה, ולהבדיל, אנשי אמת גם כן! י) האינטנס, הוא כחומר ברזל מפני
האמת! יא) אין אמת בלי עונה, אין עונה בלי אמת! יב) מבליל להכיר היטב את תחבולות
היצר, אין יכולות להשיג את מבט האמת! הרי לאחר הנפילה בעז הדעת נחסמה הדרך לעז
החיים, ואין חיים בלי אמת!

יג) כאשר האדם מפתחה לוותר זמנית על מבט האמת, הוא אינו יותר אותו האדם: לתקן
פגם שכזה קשה ביוור, כי פגם במבט האמת, יגרום בהכרח לעיוורונו רוחני ומוסרי. יד)
יבדרך בה האדם רוצה לлечת בה מוליכים אותו". אם רצון האדם הוא אכן ורק עשיית
האמת, يولיכו אותו לכך. טו) כאשר האדם משלל את מבט האמת שבו, מגלה שצד
לשכללו יותר. טז) חייבים לחנק את הילד למבט האמת מגיל צעיר ביוור, הטוב ביוור:
בתוך רחם אמו. יח) איש בעל מבט אמת: מגלה ומגביל את הרماءות שבתוכו. ואם להפץ,
אז להפץ.

יט) "קינות סופרים תרבה דעת", אך בודאי שתזיק למבט האמת, אלא אם כן משמשת
הKİנאה רק כהתעוררות, ולאחר שהאדם מגלה את מעלה חברו, שזכה כבר למבט האמת,
לא מתמקד יותר בחברו, לא מתחירה עמו, אלא פונה אל עצמו פנימה, ואז עליו לגלות
תחילה את קינותו ולתקן אותה, אחרת ישיג את מבט הקינהה, ולא את מבט האמת. כ)
אדם בעל מבט אמת, אינו הופך קפדן ואכזר: לא כלפי עצמו ובודאי לא כלפי זולתו. אם
האדם חידד את מבט האמת והפץ קפדן ואכזר: הרי שהיצר העיר בו בנוסף לרצון לאמת,
גם את מידת הגאותה. התיקון לכך: לעורר את מידת הענווה.

כא) אדם בעל מבט אמת, יודע כל פגם בנפשו ובנפש הזולת, אך אינו ממקד את ראייתו
הרוחנית לעולם בזולתו אלא רק לצורך תיקון הזולת, ובמידת האפשר על ידי בקשה
מפורשת ומנומקת מצד הזולת. כב) אם האדם לומד בפרד"ס(פשת, רמז, דרש, וסוד)
התורה, ואינו שוקד על פיתוח מבט האמת: תורתו הופכת אצלו בזאות לשם המות! כג)
בעל מבט האמת תמיד שמח. זה סימן מובהק!

כד) רק צדיק האמת הוא בעל מבט האמת המדויק והמוחוד: כל שאר בני אדם רחוקים
מדרגה זו, בהתאם לטיב עבודתם הרוחנית! וזהו ההבדל בין אספלריה המAIRה, לבין
האספלריה שאיננה מאירה, לבין שאר מדרגות ההשגה הרוחנית. כה) בעל מבט האמת
פונה לזולתו רק מתוך אהבה רוחנית עמוקה, מבטו רפואי, תפילה ממתיקה דינים, קרבתו

מaira את הנשמה. כו) כאשר האדם מסוגל לעצמו את מבט האמת: לבו מזוהיר מיד, כאשר הוא טועה בשקר שקרוב לאמת.

כו) מבט האמת הוא כלפי האדם עצמו, כלפי הפרט, כלפי הכלל. אי אפשר לזכות במבט האמת כלפי הזולת, מבלי לזכות תחילה למבט האמת כלפי עצמו, ואי אפשר לזכות למבט האמת כלפי תהליכי הנהגת הכלל, מבלי לזכות תחילה במבט האמת כלפי הזולת! (ח) אדם בעל מבט האמת אוהב את התוכחות ושונא את החנופות! ואם להיפך, אז להיפך! (ט) אדם בעל מבט האמת איננו מחשש גילויים רוחניים, אך הוא בודאי זוכה להם. ואם להיפך, אז להיפך!

ל) "מכל מלמד השכלי": בעל מבט האמת לומד ללא הפסקה, גם כאשר עוסק בחולין, אצלו הכל קודש קודשים. ואינו לומד על מנת לדעת אלא על מנת לשרת! (א) בעל מבט האמת סופג בתוכו, בתוך לבו את פגמי הזולת: כך הוא מנקה את נפש החוטא, ולומד מהפוגם למודים קדושים לתיקון העולם! זאת Ubodat haCohanim, שאכלו את הקורבן שהוקרב כתוצאה של החטא החוטא. הכהן איננו ניזוק, כי הרי הוא נוצר לכך! רק הכהן, שהוא קודש לשם ית', ואין לו חלק ונחלה, ראוי לעסוק בעבודת קודש זו! ולכן הכלל: "הזר הקרב יומת".

לב) מי שחשף לשרת את השם ית', זוכה בסופו של דבר במבט האמת. (ג) על ידי התבוננות מתמדת באותיות השם: ש-ד-י, האדם מקבל יראת שמים, ועל ידה זוכה למבט האמת. (ד) "יתן אמת לייעקב". יעקב אבינו, שומר את הברית זוכה למבט האמת. הוא לא נפל מבחינה רוחנית למרות ששחה במחיצתו של בן הארמי, גדול הרמאים, במשך שנים רבות. ולא עוד אלא שזכה להוציא יקר מזולל: את רחל ולאה, זילפה ובליה. זהו סוד גדול: כאשר בעל מבט האמת פוגש בשקר, לא רק שאינו נופל, אלא מוציא ממנו את כל ניצוצות הקדשה. זהו סוד גלות עם ישראל בין האומות, שלא גלו לשם אלא לצרף שם גרים!

מעיין המלכות

א) אדם היה חכם! תעריך את מה שיש לך! וגם את מה שאין לך! ב) אל תטעה בין עיקר לטפל! hari זאת בעיקר שורש כל בעיה זכורה! שאם תחשיב את הטפל בעיקר העיקר יהפוך אותך לטפל! ג) גרד את כל השכבות מעלייך, והתבונן על עצמך כפי שאתה. גם אם תגלה משהו נורא אל תיבחלה! החולנסות להשתנות בהדרגות וזו התבונן שוב ושוב אל תיבחלה, וכך עשה במשך זמן רציני וממושך לבסוף, אני מבטיחך: כאשר התבונן תמצא: שהן הטוב והן הרע שבך נובעים ממקור עליון ואתה רק הכללי, רק הרצון שבוחר בין הצד האפל לבין האור. וזה יהיה חופשי לנצח, נשמתך תשחה בכל עומק האוקיאנוס הקיומי, ולבך תמיד יחייך, ותתאחד עם הטוב האלקי הנצחי ורק נוכחותך תאיר את כל הסביבה, אז תהפוך לצינור שלא מטמא את השפע העובר דרכו, וגם אם מדי פעם טיפת פסולת תסתום את המעברים לא נורא, זהו גורלו של כל צינור, גם חזק והנקי ביותר, כי הרי הוא רק צינור ולא מקור.

ד) אל تستכל בקנקנו ולא במה שיש בו, تستכל רק על האומן שייצר אותו ולשם מה ייעד אותו. □

ה) במקומות שקשה לך לתאמץ! כי במקום שקשה לך שם התיקון שלך. לתאמץ - בתנאי שלא תינזק - אם תברך מהתיקון, התיקון ירדוף אחריך, וישיג אותך ודאי שאיןך מצפה לו, لكن ברגע שזיהית קושי - זה יהיה תיקון! טפל בו מיד לפני שיעלם וויפוי מקום בלבתי צפוי! ובמקומות התמודדות עם תיקון, ת策ך להתמודד עם נפילה, וה策ער הקושי והמאץ יהיה רב פי אלף מונים! לו קיבלת את האתגר הראשון המקורי ופתרת אותו מלכתחילה!

ו) זכור! ככל שאתה קרב אל האור הינך פחות בחושך, לכן הרבה אחראיות! □ ז) כמה אלפיים ורבעות אלפיות צרייכים להיברא ולהיחרב, כמה סבל, עליות וירידות, ניסיונות, נפילות וברורים צריכה לעبور נשמה אחת, כדי שתהייה מסוגלת לעבוד את הבורא ית', בלי מתווים, בלי להשתעבד לסייעות, בלי להמיר את האמונה הטהורה בו, לשם קלשו של עבודה זרה!

ח) אדם: عليك לחפש את האמת, ولעלות, ולחתעמק, גם אם תחליף כיוון אינספור פעמים, מובטח לך בבורא ית', ישמר عليك בכל אשר תלך, ויקרב אותך בסופו של דבר אליו, בתנאי אחד: שתהייה אמיתי, וברגע שגילתך שהדרך שהלכת בה אינה נכונה יהיה לך העוז והיושר הפנימי, לעזוב, לעקור את עצמך בכוח ולחפש שוב, כאברהם אבינו.

ט) היזהר מסוחרי הנשמות! רובם רמאיים, מלאי גאותה, תאומות שלטונו ואינטרסים! רובם חפצים לשעבד אותך, ושלulos לא תוכל חיללה, להתעלות מעבר ל"דרגותם". אלה הם "עבדי" השם יתברך, שמרדו באדונים והמליכו את עצםם ובמקומות גדל את צאנו, אכלו אותו. □

י) הצדיק דבוק בבוראו בכל עת! כשהוא ישן, כס, מדבר, לומד, אוכל, עובד, קונה בשוק, נופל, מתגבר, מלמד, لكن בוראו דבוק בו תמיד. لكن פניו מוארין והוא מרוחם על כל הבריות ועל כל המעשים. יא) הזמן: זה-מן. מתרנה מהשימים כמו המן יורד מדבר, אל תבזבז אותו לריק, אל תלד לבלה. □ יב) לאדם יש בחירה בכל: ברצון, בשכל, ברגש, בדיבור, ובמעשה. אל תעשה את עצמך כאילו שאתה אнос! □

יג) מי שמנסה להגביל את כוחך, תגביל את השפעתו عليك. □ יד) הרבה למדו במשך הדורות, את התורה הקדושה, הרבה עבדו את הבורא רק עם היצר הטוב, لكن נפלו ולא קמו, ועשו

חזי תיקון. צריך ללמד את: "תורת היצר הרע", איך הוא עובד, איך הוא מתכוון, ולבוד את הבורה ית', גם באמצעותו. אז: גם אם תיפול תוכל למקום, על כל מכה שלו תוכל

להחזיר לו אלף, ובמקום חזי תיקון יהיה תיקון שלם. □

טו) כל הספרים הקדושים נכתבו בלשון הקודש, כל הספרים הקדושים נעטפו בעיטופות קודש, لكن רובם מעבר להשגתו של האדם המחפש, מרוב קודש, היצר הרווח. لكن הצדיק חייב לדבר בלשון בני אדם, חייב להיות מעורב עם הבריות, חייב להזכיר את טumo של יום חול, אצל הפשות שבאנשיהם. חייב לקשר את כל המדרגות כדי שיוכל להעלות את כולם לקודש האמתי.

אדם שכזה, שעולה ויורד כל הזמן בסולם יעקב המוצב ארצה ורשו מגיע השמיימה, לא מסוגל להתגאות, הרי הוא מותש מטורח הדרכ, ובעיקר יודע לאחוב ולהעריך נכונה, את הגדל שבגדולי החכמים, אך גם את הפשות שבפושטים, וכדרךו של בוראו, שמספרנס את הטוביים עם הרעים, הוא אוהב את כולם, ומרחם על כולם, מתפלל על כולם, נופל את נפילתו של כל אחד, כולל לעומק ומעלה אותו עימיו. אשריכם ישראל שככל דור ישנים עדיין

צדיקים כאלה! □

טו) כמה שנתאמץ למדך את תחבולות היצר לא נסויים, لكن תפוש בידך את הכללים, והפוך בעצמך לחוקר ומדען בתורתנו. יז) שלום בית זהו השלום של האדם עם עצמו, שלום בית זהו השלום של האדם עם בוראו, שלום בית זהו השלום של האדם עם ידיו, שלום בית זהו שלום של האדם עם אשתו, שלום בית זהו שלום של האדם עם כל הבריות, אל תאפשר אף אחד, גודל כל שהוא בענייני עצמו ובענייני הבריות, שיכנס בחוץ ביך לבין השלום. כי השלום זהו אחד מעיקרי השמות של המלך, שהשלום שלו. □

יח) דום, צומח, חי, מדבר, דע: במדך חייב לך צורך בכולם! ת策רך לתקו ולהתקו על ידי כולם! הרבה שליחים למקומות. لكن: כבד ואחוב את כולם.

יט) ינסם אנשים שאש שורפת בקרבים פנימה. הם קרואים להשפייע על העולם! להפוך עולמות, להוציא על האנשים הרודדים, לעשות מהפכות ולשכל את הכל! אך עליהם לדעת שכם שישנה אש שורפת ישנה גם אש מבשת. העולם בקושי יכול לסבול את האש השורפת שלהם, אך עליהם לשמש בה תמיד כדי לשורף את הקוצים והזרדים שמעכבים את שכלו של העולם, כדי להזיז איזה פקיד עצל שיזדרו למלא את תפקידו,

ולתת לאיזו זקנה חלשה את העזרה המגיעה לה על פי החוק, המוסר, ההלכה. □

אך ינסם הרבה מקרים שבהם העולם זוקק דווקא לאש המבשלה שלהם! ואל להם להתבלבל ולהמשיך לשורף! לעיתים העולם צריך את האש המ חממת, על מנת שמעצמו, בהדרוגיות, יספיק לששתנות, בעזרת האש, אך בזכות עצמו. באותו מקרים על בעל האש לדעת להקטין את הלהבה, כדי לאפשר גדייה גם לאחרים, ובמקומות הברק הבלתי מתאפשר והשורף שבינוינו, עליו לעלות חיוך ממותק בשפטיו, ולהתפלל לבעל הרחמים שיעזר לפתאים האלה במהר, ולסייעם את המלאכה במהרה. על אדם בעל אש שכו, לדעת להבחן הטוב כיצד ומתי ישמש בכל סוג של אש, כי לפעמים החלופות הנדרשות מהירות מאוד.

עליו להיות בשיליטה מלאה, להגדיל או להקטין את הלהבה, לפי הצורך האמתי של העולם. אך מעל לכל עליו לדעת, שאסור לו לצפות לאש מחמתה בתמורה לגלי החום שהוא מעניק לזרלו! כי אם הוא מצפה, סימן שנוטן על מנת לקבל זהה לא נאה לצינור חשוב

כמו זה. לכן, "צדיק באמונתו יחייה" ויצפה לחום רק מקור החום האינטימי. □

כ) העצבות היא רק הפק החוסם את השמחה מלהתרפרץ החוצה. □ כא) לכיסף יש חשיבות עצומה בבנייה ובהריסטה העולם, תמיד תשתדל שייהי לך הרבה כסף לעשות עמו הרבה

מצות ודברים טובים. □ כב) האדם שעבוד במלאתו שיום יום קם והולך לעובdotו, בתנאי שהיא עבודה כשרה, הריהו מקבל כל בוקר באופן אוטומטי את הישועה הפרטית שהוא זוקק לה. מבחינה נפשית העבודה כל כך חשובה ליציבותו, לפוריותו, למעןו כאדם, שהוא ראוי שהוא ישלם בשבייל לעובוד

כג) העולם זוקק אמנים לתלמידי חכמים שייעסקו בתורה יומם וליל, לבל תשכח תורה מישראל! אך גם זוקק להרבה יהודים עובדים שיתגעגו במשך כל היום לרגע בו יזכו לשבת בערב עייפים, מול רbm ללמידה את הפרק היומי. וברור כאור המשמש שחסיבותם של אותם געוגעים עולה בדרגה שווה של חשיבות, כאשרו תDIR של אותם תלמידי חכמים.

"שמח זבולון בצאתך כי ישכר באוהלך", וישכר באוהלך כי זבולון מתגעגע אליו!

כד) אני מבטיח לך, שאם תתאמץ נכון ובמשך מספר חודשים, בהדרכה נכונה, תוכל להפוך בעל הבית, בן חורין, על נפשך, ב"ה. היצור לא יוכל להרשות אותך יותר. להפיכך מדי פעם, כן.

להוציאך מדי פעם מהתקפוז, כן, אבל להפוך אותך לגורוטאה, לא, בשום פנים ואופן לא!

כה) תמיד לפני פנוי שאתה מתחילה במעשה כל שהוא, בקש רחמים שתצליח, מבעל הרחמים. □

תמיד באמצעות מעשה כל שהוא בקש רחמים מבעל הרחמים שתוכל לסייעו בהצלחה. □

תמיד בסוף מעשה כל שהוא בקש מבעל הרחמים שתודה לו תמיד בכל לב על כל היגש ושתמיד תהיה חפצ' לעשות רצונו. אז תהיה תמיד קשוב וקשרו אליו ית', והוא יהיה תמיד

KeySpec וקשרו אליו!

כו) אני כותב לך דברים מהלב, מהלימוד ומהניסיונו. על מנת שתוכל להתבונן בהם להחכים ולהיזהר, ושתוכל אחר כך לכתוב דברים לבאים אחיך בהתאם לצורך ולצורכי הדור. כי צריך לדעת להתאים את האור לכל. כי אם תגוזים, הכליל לא יסבול את האור וישבר, ואם תמעיט, הכליל יישאר ריק ובחושך. □ لكن אם ברצונך להטיב קודם כל תקלות איזה סוג של כלי עומד לפניך ולמה הוא זוקק. והאם יש ביכולתך למלא את אورو המיעוד. אם כן תפעל בחוכמה רבה ונפלאה, וב"ה, תתאים לו את האור כנעל לרجل. □ ואם אין ביכולתך להשפיע נכון, חדל. הפנה אותו להלה, כי יש הרבה שליחים למקום. □ צז) אל

תשפט את חברך אך תגיע למקומו. □

כח) לפעם האדם צריך את הלמוד העיוני, אך ישנים עיתים שהוא צריך דזוקא התבוננות, ישנים זמינים צריך מנוחה, וככיוול להתרחק מהבדיקות התדרית. לפעם עליו לעורר אהבתנו לבורא ית', לבריות, ולעצמו. לפעם צריך רק להתמזג עם משוב הרוח או עם

ריקוד השיבולים בשדה. ולפעם מספיק להריח פרח, או שיח או ריח האדמה הרטובה. □

כט) כל אדם חייב לתקן חלק מחתא אדם הראשון, בהתאם לחלק שלקח בחטא עצמו. הרי כל נשמותינו היו כלולות בנשمت האדם הראשון, לכן האחריות נופלת על כולנו. לכן אדם שלא מבצע נכון, במידוק, במלוא האחריות את כל התפקידים המוטלים עליו, הן גשמיים והן רוחניים, הן רעיוניים, הן הרגשיים, הן תחשתיים, הן חוויתיים, לא רק שmapsפס את תיקונו, אלא מעכב بعد כל העולמות מההגיון סוף סוף לתיקונים ושלמותם המלאים, ומעכב את בורא עולם מההתגלות ולמלוך על כלים מותקנים וזכים, כפי שהוא מלך מלכי

המלחיכים!

ל) פעמים בושים זול, מאכל גס ומגרה, מנגינה עממית פשוטה או סתם גלידה טעונה יכולים לרומס את האדם, מהיאוש ומהדיכאון, כי יש ניצוץ אלוקי, שמחייה כל בריה באשר היא, לכן לפעם הזול הוא יקר, הגס והמגרה, התהילה של התעוררות לדבקות בשם ית', ומנגינה עממית פשוטה התחילה של קשב של שיח סוד שרפי קודש. לכן זכור: אין לך דבר שאין לו

מקום, ואין לך אדם שאין לו שעה, ולפעמים נפילתו של אדם, ר"ל, גורמת להופעת נביין, ומעשהיו הרע של זמרי התגלל העניין וזוכה פינחס בברית שלום! □

לא) זכור : כמה שאדם קרוב יותר לקדושה, כך יכול לפול רחוק יותר, ר"ל, لكن : אם תפגוש אדם המדבר על אהבה ורחמים תבדוק אם הוא אכזר! ואם תגלה שכך הם פניו הדברים, דע : א) שהוא האכזר שבכולם. ב) תתרחק ממנו. ג) בקש עליו רחמים כי ודאי ניצוץ חשוב הוא ולכון עשה כל כך קשה. □ לב) כמו שיש פרד"ס (פשט, רמז, דרש, סוד) בתורה כך יש פרד"ס בנסיבות של החיים, כך ישנו פרד"ס בנפש, ברצונו, במחשבה, ברגש, בדברו, ובמעשה.

זכור : רק רביעי עקיבא שהתחילה עם הארץ והפך לגודל שבচমিম, שקישר את כל המדרגות, שמסר בשמחה את גופו על קדוש השם, נכנס בשלום לפרד"ס, ויצא בשלום. لكن אם אתה מילא בפרד"ס טיל בו, אך אל תאכל מעץ הדעת טוב ורע, תאכל רק מהפרי המותר, ושהנחש ייחפש לו קורבנות אחרים! שילך מינו אל מינו. □ לג) הפסק למות החל לחיות! חיים ומות ביד המחשבה. אם תתאמץ לחשוב דברים חיוביים החיים שלך יהיו חיוביים, פוריים, שמאים ומשמאים, אם להפוך זאת להפך. "כפי שהאדם מעורר מלמטה, כך מעוררים עליו מלמעלה". "בדרך שהאדם רוצה לכלת מוליכים אותו". אין תירוצים!

לד) אל תאפשר שככל ישפייע عليك. השפעה היא כמו הריוון. זהו חבר בין משפייע למשפע, لكن שמור על ראשך, אוזניך, עיניך, ופיק. על מנת שלא יכנס לשם שפע מעות, מסר כזוב, רעיון אינטנסטיבי. שניים שאתה פוגש אנשים ומגלה בפניהם, את פנימיותם של אנשים אחרים. אנשים נדבקים משליליות הזולת הרבה יותר מאשר בהשפעה הרבה יותר הרסנית מהמסוכן שבחייבים! □ כלל יהיה בידך : לא מספיק מה שהמשפייע אומר, לא מספיק מה שהמשפייע עושה, חשוב מעל הכל מה הוא מקרין. כי בזה אי אפשר לסתף! בודאי לא לאורך ימים! □

לה) הבורא יתי' שלו, כאשר החליט לברוא העולמות, צמצם את אورو, את השפעת חסדו והשאר חלל ריק ופנוי. לאחר מכן הכניס קו אחד של שפע, הנקרה או ראייסוף שיאיר באמצעות החלל בתוך פנימיות החלל. אחר כך, תוך כדי שהקו נכנס בחלל, נוצרו עולמות עגולים, כדור בתוך כדור, עשרה כדורים, והוא מAIR בתוכם. ואור אייסוף מאיר להן מסביב, מקיף עליהם.

הכדור הפנימי ביותר זהו העולם הזה, הגוף וחומרו ביותר. כל מה שקרה, מתרחש בתוך החלל הזה. כל כדור מחלק לעשרה כדורים וכך הלאה. וכך כל דבר אשר בנסיבות המערכת הזאת נקראת : "עשר ספריות דעיגולים". בשלב שני בראש הבורא יתי', עוד עשר ספריות סביב לו, הנקרים עשר ספריות דיויש, כאשר הפנימי נקרא : "אדם קדמון" והחיצוני ביותר, המלביש את האחרים הוא העולם הזה, העולם הגוף, עולם העשייה. פשוט רציתי להודיעך היכן אתה נמצא.

משל ציד הנמר

נספר לכם משל על ציד נמר פראי: פעם אחת היה איש שהלך לצוד נמר. נמר פראי. לאחר חיפוש פגש אותו במרחק של כ- 50 מטר. מרחק כזה, הנמר עוד לא הבחן בו. האוזן כיון את נשקו ותוך כדי כך, הנמר הבחן בו ותקף אותו חזיתית.

האדם המשיך לכובע את נשקו והנמר התנפל עליו. ברגע האחרון הצליח הציד להתואוש ויריה מטווח אפס על פניו של הנמר. הנמר נפצע אך המשיך בהתקפתו לרגע הציד אבד את הcyion ולא ראה את הנמר.

הנמר טיפס על עץ גבואה, מאחוריו הציד. כאשר הציד ראה אותו כיון מיד את נשקו, ירה, פגע בו, אך הצדורים לא היו בעוצמה הנדרשת, הציד אחז באקדח קטלני יותר, כיון, ירה, פגע בנמר, אך הנמר לא מת. לבסוף אחז הציד בטוריה, התנפל על הנמר במכות נמרצות, גוף מול גוף, כוח נגד כוח, ובמיסירות נפש הרג את הנמר. והنمלה: הציד הוא האדם היוצא ללחום את מלחמתו הרוחנית. הנמר מסמל את יצר הרע.

ואלו הן המסקנות: היצר תוקף את האדם רק כאשר האדם יצא למלחמה לקרהתו, ומכוון שק רוחני עיל נגדו. כאשר היצר הוא במרחק, הינו עדין בגדר תיאוריה, כל אחד יכול לzechot אותו בקלות, ולהשתעשע ברעיון שבקלות יוכל לחסל אותו.

אך כאשר היצר מרגיש בנסיבות אמיתיות מצד האדם לצאת למלחמה נגדו אז תוקף את האדם חזיתית. לפני שהאדם מספיק להבין מה קורה, היצר כבר עליו. אם האדם עירני אולי יספיק לירוט בשקו, הינו לגייס את גבורתו, ולהתנגד ליצר בתוקף, תכף ומיד כאשר הוא תוקף, בצורה אלימה ומידית.

אם לא, אז האדם מחוסל ונופל חייו, לעבירה. אם כאמור האדם כן זכה להתנגד, כמו במקרה, היצר פצע, יסתתר ממנו, וינסה להפתיע אותו מאחוריו, ומגבואה. כפי הכתוב: "מי שగדול מחברו, יצרו גדול הימנו": היות והאדם הגיב ופצע את יצרו, היצר חייב להסתתר זמנית ממנו ולתקוף אותו מדרגה רוחנית גבוהה יותר ובצורה מפתיעה ובוגדנית: במקרה, בשלב זה, הנמר מופיע מעל לעץ מאחוריו גבו של הציד.

העץ הוא בעצם התורה. דרך התורה ינסה לתקוף את האדם ולהחשילו. משתמש בדברים קדושים כדי להפתיע, להtanpel, ולהפעיל את האדם, שהוחשב שהצליח לחסלו, אך בעצם רק פגע בו. בשלב זה, האדם אם זוכה, וממשיך לחפש היקן היצר, מגלה אותו שוב: מאחוריו.

אם לא, חייו, היצר תוקף אותו במפתיע ומחסלו. ברגע זה, האדם מבין שהנחש שבתחנו קודם לכן, לא הועיל אלא רק הרגיז את היצר יותר, וגרם לו לעלות בדרגה. ברגע האדם מנשה בנשך בעל עצמה רבה יותר, ופוגע באמון ביצר, אך היצר ביןתיים התחסן כנגד כל סוג הנשך שברשות האדם: ישנו שלב במלחמה היצר בו היצר לומד כיצד האדם נלחם נגדו ומתחנן, כדוגמת החידך המתחנן נגד האנטיביוטיקה.

כאשר האדם רואה שישום דבר לא עוזר מבין סוף, סוף, שאין עצה כנגד היצר אלא מלחמת חרומה: לא עוד נשך קל להפעלה, כאקדח או רובה, אלא, האדם מגייס את כל כוחותיו, ותקוף את היצר פנים אל פנים, מלחמת חרומה, בשאריות כוחותיו, במיסירות נפש, ללא פשרות, ללא עזרה, בכל כוחו, ממש בסכנה אמיתיות: זהו השלב במקרה בו האדם אחוז את הטוריה ומהנה בנמר בכל כוחותיו.

רק אז מצליח האדם להרוג את הנמר, ובນמשל, להרוג ממש את יצרו הרע. זהו כלל גדול: הרוצה להרוג את יצרו עליו להלחם בו בגבורה, ללא פשרות, ללא כוחות: בצורה פראית ואינסטינקטיבית. כמו כן ברור שתהליך ההתגברות הוא הדרוגתי: עד שהאדם מבין עם מי

יש לו עסק, ומגיניס את כל כוחותיו למלחמה, לוקח זמן, ישנו תהליך של התפקחות. עד שהאדם פוקח את עיניו ו יוצא לקרב הסופי, היצר בינו לבין מטעתו בו, ללא ספק. על האדם לדעת שיצרו מתחדש יחד עם התהדרשות הדרגה הרוחנית של האדם. לפני כל עלייה רוחנית על האדם להלחם עם יצר חדש, בעל יכולת רבה יותר ממה שהורגל במדרגה הקודמת. مثل זה ונמשלו, בעורתם יכול האדם כפרט, והכלל בכלל, לבחון באיזה שלב במלחמה היצר הוא נמצא.

כדי להפיק תועלת אמיתית ממש אמר קצר זה על האדם לשנן היטב את המשל, לא לדלג על שום פרט, לאחר מכן על האדם להתעמק בנמשל. לאחר מכן על האדם להשתמש במשל בכל ציוריו, על מנת להזכיר בו ימיום בזמן אמת, במלחמה היצר הפרטית שלו, ולעורר את הגבורה הטמונה בנפש האלוקית ולהתגבר בעזות של נמר, נגד יצרו.

כל شيء מיק האדם במשל ובנמשל זה יתגלו לו ב"יה, עוד ועוד כללים יקרים במלחמה הרוחנית ויקבל עוד ועוד כוח להלחם, עד הניצחון הסופי. אמנם, חז"ל ציינו לשבח את דרגתו של אברהם ע"ה אשר במקום להרוג את יצרו כדוד, הפך אותו ליצר טוב, והכריח אותו לשתף פעולה עם הקדושה, אך בדורנו היתום, דיבינו אם נגיע תחילתה לדרגתו של דוד מלך ישראל, אשר הרג את יצרו. מבחינות: "סור מרע" תחילת, ואחריו זה: "עשה טוב".

ביכך משתמש יצר הרע ב מידות הנעלות של האדם

היצר הרע השוכן בתוך האדם, הינו דמות שלילית בעלת שער קומה מלא, כנגד הדמות החיהנית אשר שוכנת בתוך נפש האדם. המלחמה בין טוב לרע - לצורך התגברות והבחירה. היצר הרע, מנסה להחריב את האדם: להרווש אותו בעולם הזה - ואם יעלה ח'יו ביכולתו - גם לעולם הבא.

היצר משתמש ברצונות, מחשבות, רגשות, תחושות, דמיון האדם, ומידות האופי החיהניות והשליליות כאחת: לעיתים משלב תוכנית מתוחכמת ומפליל את האדם בסבך, מבלי יכולת אמיתית מצד האדם להבין אפילו מה חולל לו.

מטרתנו במאמר קצר זה, לחשוף מעט את שיטותיו, על מנת להעניק כלים לכל אדם להלחם בו, ב"ה, ביעילות. לכל אדם שאיפות לשלמות, להשגה, להתרפות, כל אדם שואף לטוב, להצלחה, להערכה.

כל אדם רוצה להקפיד על שמו הטוב, להרגיש טוב וモוצלח. אך מיידך - אנו פוגשים הרבה אנשים מוכשרים בעלי שאיפות נעלות: עצוביים, מיוואשים, בעלי הרס עצמי גדול, בלי כוחות לחיות יותר. כיצד דבר כזה מתרחש? - מי המחולל הרס זה, וכייז גיס מותך האדם את הכוח לחולל מצב מסוכן שכזה? אנו נתאר זאת בפשטות כפי שהיא קורה: היצר פותח ואומר לאדם: "אתה מוכשר, ממש בעל כוחות גדולים, אתה חייב להציג הישגים מרשים, להרשים את כולם, אתה ממש חכם ובעל יכולת אישית, השם ממש אוהב אותך וחנן אותך בכל טוב, עשה זאת ללא השתאות, בשלמות, לך עם זה עד הסוף, תוכיח לעצמך ולכלום: אל תשאיר שום פרט ללא תכנון קפדי, כל מי שינסה לעזור לך הוא פשוט אויב ושליח של

היצר הרע, על תשתף את בת הזוג, אם יש צורך קח הלואה, סיכון קטן בדרך לאושר. תתאמץ يوم ולילה, חבל על כל דקה. הלחם בכל המכשולים: הרי הכל בהישג יד". לאחר דברוי כבושים כאלה, האדם בדרך כלל מאמץ לעצמו את התוכנית, ומכוון את מלאו כוחותיו למערכה. להיות שזו תוכנית פרי המרצתו של היצר, הרי בודאי איננה מתאימה למציאות של אותו אדם: יתכן מאי שמספר מסרים ושלבים בתוכנית נכוונים: שהרי היצר לא יכול למכוור רק שקר: אך בודאי ישם כמה מוקשיים המסתננים בדרך להתפוצץ תחת גלו הבוטחת של הקורבן! ברגע שהאדם יתחיל להיכשל, היצר יMRIIZ אותו להמשיך במסירות, עד הסוף המר.

אם כן, השלב הראשון יהיה להציג לאדם תוכנית לא מתאימה, אך המבוססת על חלקו אמיתות, והשואבת את כוחה משאיפות הנעלות של האדם. השלב השני הוא רק חיזוק השלב הראשון. השלב השלישי: להכניס את האדם ליחס, לשנהה עצמית, לכפירה בשם ית', לכעס על בני אדם שלדעת האדם, הכשלו אותו, ובעיקר למצב ממנו לא יוכל לצאת לעולמים! בשלב רביעי: למנוע מהאדם בקורס עצמית חיובית: הוא יאשים את עצמו אך לא את היצר הרע, ובכך יגרום לעצמו נזק קשה, ולא יוכל לצאת מהמלכודת כי על מנת לצאת מהמלכודת על האדם לדון עצמו לכף זכות: להזדמנות בטעות אך לא להאשים את עצמו בדרך הרסנית אלא את יצרו, לקום ולהלחם בו! בשמחה ובעצמה: כפי שעשו אדם סוף סוף גילה את אויבו ואת דרכיו.

היצר הרע מדבר עם האדם בקהל הפנימי של האדם: لكن האדם עלול לחשוב שהוא עצמו מדבר, וכך נמנעת ממנו היכולת לזהות את קיומו של היצר! להגיע למצב בו האדם מזהה ברגע אחד האם המדבר עמו הינו היצר, או הוא עצמו, זהו שלב ראשוני חשוב ביותר במלחמה במלחמה היצר: אם האדם ירצה בכך, ויתאמץ לעבוד את השם יתי לשם שמים, משימים ישכלו את יכולתו הרוחנית ויוכל להינצל מכל הפחים שטומנו לו שונאו.

הערנות הרוחנית חיונית: היא מתפתחת אם האדם נותן את דעתו להיזהר, ולוקח מאד ברצינות את מציאות היצור בנפשו ובעולם. אדם מאומן ומשוכל במלחמה היצור, יזהה במהירות מלבודות מסוימות, שהאדם הרגיל בכלל לא מסוגל לחlös עליהם! מובן שעם התפתחות האדם יוכלתו להלחם - היצור גם ישכל את שיטותו, אך ממשיים יסייעו לאדם להתגבר עליו על פי הכלל: "הבא להיתר מסיעין אותו".

אם האדם לא התאמץ לחשוף את היצור ולהלחם בו - ממשיים לא יצילו אותו, על פי הכלל: "הבא להיתר פותחין לו". אם כן הברירה היחידה היא להשתלים מאד בלחימה הרוחנית! לעיתים לא מדובר בתוכנית מעשית: היצור לא מציע לעשות דברים מסוימים אלא מציע התיחסויות פנימיות מוטעות המבוססות על תוכנות נעלות הקיימות באדם, אך ללא השלוות מעשיות מיידיות כבדוגמא שפרטנו לעיל.

גם התיחסויות מוטעות הן מסוכנות ביוטר - אך לטוח הארץ. היצור מוכר לאדם אמונות מוחלטות, ממש שוטף את מוחו, גורם לו להאמין ולסגור לגולם הרעוני שהוא בראשו בעצמו, בעזרתו יצרו, ולאחר שהאדם מכור לגמרי להתייחסות מסוימת, לא יוכל להשתחרר ממנה לмерות שאולי חיו הרוחניים, המשפחתיים או המעשיים יהיו בסכנה! כפי שתואר לעיל היצור תמיד משתמש באמת, לצורך שכנוו האדם: הוא באמת מונה מעלות הקיימות באדם, אך מגזים ומונפח לאדם את האגו.

לאחר מכון מכשילו, ולאחר מכון מייאשו. הוא אומן! היצור ממריץ את האדם - או עוצר אותו לפי מטרות התוכנית שתפר! כלל יהיה בידך: כאשר היצור בא להחמייא לך - ולונפח לך את האגו: אל תאמין לו! כאשר היצור בא ליאש אותך ומראה לך את מגראותיך - אל תשמע לו! תגיד לו: "יכן אתה צודק, אני כזה - מה עוד?" - ברגע שהוא רואה שאתה מזולג בו, ולא משתף עמו פעהלה: לא במחמות ולא ביאוש - הוא יתiyaש ויעזוב אותך בשקט! הוא אוהב לנצח בקלות, והיות שבמשך הדורות פינקנו אותו על ידי חוסר שכולליינו, הרי כאשר יראה שלא מצליח בקלות יעזוב אותך בשקט - עד לניסיון הבא! זהה!!

סוד בית המקדש

נשאלתי שאלה: "ביה, בקרוב יבנה בית המקדש, ותחודש עבודת הקורבנות. ומילא בדורות קודמים, כאשר סגדו לבהמות ועבדו עבוזה זהה, היה צורך לתחליף בקדושה, ועל כן ניתנה לנו עבודה הקורבנות. אך בדורות אלו שבני אדם, ביה, כבר התعلו מעל לכל אלה, לצורך מה תתחדש עבודת הקורבנות, שפיקת דמים, עסק עם בהמות, לכחוק, מה לכל זה ולבית אלוקינו? - וכיוצא גייע אדם להרגשה של התועלות רוחנית כאשר רגליו בתוך דם הקורבנות? ומה לאלו קינו וכלל זה?".

עד כאן השאלה. ונתבקשתי לחתה הסבר שלא על דרך הסוד. וברור שניתן לענות בפשטות: "לעתיד לבוא כל הקורבנות בטלים חוץ מתודה". אך היוות שישנם הסוברים אחרת, ואולי לא יבוטלו מיד עם בניית בית המקדש, ומכיון שהשאלה מתייחסת יותר למישור הנפשי של השואל ולא לעובדות כפי שהיו לעתיד, ועוד שהרמב"ם כותב בהלכות משיח: "שבודת הקורבנות חוזרת", שכן ביסטי את חשיבותו על דרך זו.

ובקשר לכך שנטבקשתי לחתה תשובה לא על דרך הסוד - קשה: שהרי כל טעמי המצוות כולן הן על דרך הסוד, וכך על פי שנמצאו גם טעמי על דרך הנגלה, ועל דרך המוסר, רק על פי הסוד אפשר לרדת, ביה, לאמת המדוייקת.

שהרי כל מערכת המצוות ניתנה במדוייק לתיקון העולם, שהרי זהו תפקידו של עם ישראל. ותיקון זה הוא לא על פי ההגיוון האנושי, אלא על פי ההגיוון והתכוון האלוקי המוצא לו ביטוי במערכת סבוכה של צוים ההלכתיים! תפקיד עם ישראל לתקן עולם "במלכות ש - ד - י".

ופירשו של דבר: להמליך את השם ית', על כל העולם כולם. ולצורך זה ניתן העולם, על מנת לקיים רצונו "שהתאווה לו להיות לו דירה בתחוםים". ורצה שנעבוד אותו דוקא מתוך העולם הזה הגשמי והחומרי.

ולכן המצוות הן מעשיות ולא רק מחשבתיות! ועל ידי השימוש שנעשה בדומים, צומח, חי ומדבר, לשם שמיים, לשם קיום המצוות, כל הבריאה יכולה מתעלת: מסתם חומר, לחומר המשמש לעבודת השם ית'! וזה נעשה בצורה מעולה דוקא בבית המקדש! בו העולם ישראלי את כל הבריאה לעבודת השם ית'.

ויש סדר בעבודה: כוהנים, לוויים, ישראל. ולכל אחד תפקיד מתאים בעשייה הרוחנית המדיימה היזו. והמייטב שבדומים, צומח, חי, מדבר, נלקח לעבודת הקורבנות. והשחיטה, הקבלה, ההולכה, והזריקה על גבי המזבח, של דם הבהמות ואכילת הכהנים מכוונים

היטב למלאכת הקודש של העלתה ניצוצות הקדשה עמוקות התהומות, לעליונים ממש! וכל הדברים האלה כבר פורסמו בכל ספרי הקודושים, המקובלים והחסידים! ואין בהסבירי זה שום חידוש! וברור שכאשר אדם חוטא, ר"ל, מגביר על עצמו ועל העולמות כולם את שליטות הבהמות - וברור שעיל ידי שחיטתת הבהמה, יורדת חזק האחיזה של הכוח הבהמי על נפש האדם, ובזה מתכפר עוננו, והדינאים נמתקים רק בשורשים, ואוthon רוח הבהמית היא זו שגרמה לו לחטא, ר"ל, ועל ידי הקרבתה נתעלה האדם, והבהמה עצמה מקבלת תיקון והעלאה!

ובזמן שאין בית המקדש בפועל, כמה דם של בני אדם נשפך, ר"ל, מרוב דינים ולא אפשרות להמתיקם בקלות, כמו שהותקן בעבודת הקורבנות! וחסד אינסופי עשה עם כל הבריאה, על כל רבדיה: דומים, צומח, חי מדבר, שהתקין השם ית', סדר של תיקון מה טהור, פשוט ומדוייק, וכמה ברכה ושפע יורדות לעולם כאשר ישראל זוכה לעבוד בבית מקדשינו!

וכמה גזרות רעות, ר"ל, מתבטלות בזכות דם הקורבנות! - ואין נחת רוח גדול ממנו, לשם ית', שבנינו ניצולים מצרות מרות בקלות יחסית, ובכל צרתם לו צר! וכוכבים יוצאים נשקרים: עליונים ותחתונים! כמה שמחה, כמה מיתוק! ועוד יש לדעת שהחטיבה: דומם, צומח, חי, מדבר, מתחלקת עצמה לדום שבdoms, ולצומח שבdoms, ולהי שבdoms, וכי עד לדרגת מדבר שבמדבר, ובהתכללות זו, נקשרות כל המדרגות לעבותה השם ית', ממש סולם יעקב! ובעניין ההרגשה והדבקות, הרי העובד את השם ית' לשם שמיים לא מחפש רגשות, והתעלויות, לא דבוקות ולא מתיקות, אלא מחפש לשמה את קונו:

אין שמחה גדולה יותר למעלה מאשר לעוזר לעם ישראל ולבריה כולה להגיע לתיקונה ללא סבל, ללא צער, ללא ייסורים! וכאשר האדם למטה עושה רצונו של מקום, ונונן כוח לפAMILIA של מעלה, זהה הדבקות האמיתית, מעל טעם ודעת מעל לרוגש ולתחושים כלשהן! והגיע הזמן שעם ישראל כולם יבין את עומק הדברים, ומדווע חשוק כל הדורות בבניית בית המקדש, וכמה חושך נגרם לעולם בכל עת אשר טרם זכינו לו, ואין לחוש מפני פנימיות התורה, אלא להפץ:

הסיבה שטרם זכינו לבניית בית מקדשינו, ולכך שכל עם ישראל יתוקן היא בכך שמעיניות פנימיות התורה לא נפוצו דיימס, וההמון לא מבין לצורך מה ניתנומצוות, לשם מה יש צורך בתפилиון, בציcit, בלולב, בקורבנות, וחושבים ח"יו שאליה דברים תמהויים ולא סיבה! פולחן קדום ותמונה שאין בו כל תועלת! וטעמי המצוות על פי הסוד, מראות בעליל ובפשטות מה צורך בכל פרט ההלכה, וזה קידוש שם שמיים שאין גדול הימנו, שבנינו של מקום יודעים את דרכי הנהגתו, את טעמי ציווינו ית'! יהי רצון שיפיצו המעינות ובא לציון גואל!

סוד שלמות העבודה

מאמר זה עוסק בתיקון האדם על פי תורת המוסר ומחשבת ישראל סוד שלמות העבודה ומפתח כללי להבנת מציאות התיקון בכל פרט מבחןת סולם יעקב, המוצב ארצה וראשו מגיע השמיימה: "מחיצוניות דחיצוניות עד פנימיות דפנימיות".

כל תיקון מחלק ל- 4 חלקים: קודם علينا לתקן את חיצוניות דחיצוניות, אחר כך פנימיות דחיצוניות, אחר כך חיצוניות דפנימיות ואחר כך פנימיות דפנימיות. סדר זה נהוג בפרט ובכלל, ברצון, מחשבה, דיבור, רגש ומעשה.

במידות הנפש השליליות והחיוביות. כאשר הקצה הינו: חיצוניות דחיצוניות הוא התחלת התיקון, והוא מעיד על המידה, או הרצון, או המחשבה, או המעשה, בצורתו המקולקלת, האנוכית, של רצון לקבל לעצמו.

הפק גמור לשם שמים.quia התיקון של כל מידת רצון, מחשبة, דיבור, רגש או מעשה, דהינו בחינת פנימיות דפנימיות היא שימוש של אותו העניין לשם שמים בלבד. למשל: מידת הגאות. מבחינת חיצוניות דחיצוניות היא הגאות העצמית המקולקלת הגובלת בעובדה זורה של עצמו: "אני ואפסי עוד". הקצה המתוקן של מידת זו, הינו פנימיות דפנימיות: הוא השימוש של מידת זו לשם שמים. הדרגה של פנימיות דחיצוניות במידה הגאות תהיה כשהאדם מתגאה לצורך איזה תועלתה שתצמץ מכך ולא רק לצורך הרגשת הגאות העצמית בלבד.

דרגת חיצוניות דפנימיות בדרגת הגאות תהיה כאשר האדם מתגאה בעבודת השם ית'. פנימיות דפנימיות במידת הגאות תהיה כאשר האדם לא מתגאה לעולם אלא רק כאשר עליו לדאג לזכרכי שמים: לדאוג לעם ישראל, תורה ישראל, ארץ ישראל, גלות השכינה ורק כסיווע להגברת גבורתו וכאשר כלו כל הקיצין ואין ברירה אלא להשתמש בגאות חיצונית לשם שמים אמיתי.

עיקר החידוש בכך שעל האדם לבחון כל רצון, מחשبة, דיבור ומעשה, לפני שיבחר בהם לפि סולם זה. מחיצוניות דחיצוניות עד פנימיות דפנימיות. וכך לציר לעצמו, דרך ברורה וסלולה בת 4 דרגות ולאחר מכן לעליו להזות באיזו דרגה מתוך ארבע אלו הוא נמצא, ומשם להשתדל לתקן הלאה עד פנימיות דפנימיות.

כך יוכל בקלות כלשהו ראוי להישות, ובאיזה זמן, ומיל הוא המציע אותו, יוצר הטוב או יצר הרע. מטרת האדם להגיע לכך שרצוינו, מחשבותינו, דיבורינו וענינו יהיו בדרגת פנימיות: פנימיות דפנימיות ברצון, מחשبة, דיבור ומעשה.

כללים אלו חלים על הפרט, ועל כניסה ישראלי ככלל בוחר, מתקן ומעלה בדרגת את כל הבריאה כולה. ניתן לחלק גם את המעשה ל- 4 הבחינות, וכך יתכן מעשה, שהוא בדרגת חיצוניות דחיצוניות, או בדרגת פנימיות דחיצוניות, או בדרגת חיצוניות דפנימיות או בדרגת פנימיות דפנימיות.

לדוגמא: אדם רוצה לקנות חוץ מסויים: אם הקניה היא כדי לעשות רושם על הזולת, הרי זאת חיצוניות דחיצוניות. אם הקניה לצורך פינוי, או תאווה, או לתועלת אנוכית כלשהי. הרוי הקניה בדרגה של פנימיות דחיצוניות.

אם הקניה היא לתועלת הזולת, אך לא לשם שמים, הקניה תהיה בדרגת חיצוניות דפנימיות. רק כאשר הקניה של החוץ היא למורי לצורך שמים אמיתי, אז תחשב לפנימיות דפנימיות. גם בתחום לימוד התורה 4 דרגות אלו.

גם כאשר מדובר בלמוד פנימיות התורה, שעל פי הארי"ז נחשב לפנימיות, הרי גם בפנימיות זו ישנן ארבע 4 דרגות: אדם יכול ללמידה פנימיות התורה לצורך אנוכי: לסיפוק

סקרנותו, או לצורך גאותו, או לצורך להיקרא "רב" או לצורך שרה, או כבוד, כל אלה דרגות של חיצוניות דחיצניות.

אם מטרתו בלימוד היא לזכות לעולם הבא, הרי זה פנימיות דחיצניות. אם למודו הוא על מנת להיות צדיק, על מנת לזכות את הרבים, על מנת לבטל גזרות, על מנת לזכות לגילויים, או לרוח הקודש, או לכתב ספרים, או להרגיש התעלות ונעימות, הרי אלו הן דרגות של חיצוניות דפנימיות.

רק כאשר המטרה היא לדאוג לצורכי שמים, על פי הדרוש באותו דור ובאותו זמן, והאדם מוכן להמית עצמו על כך, ולהתמיד למלצות כל המכשולים, למרות כל מלכודות היצר, הרי זה מתקרב לדרגת פנימיות דפנימיות בלמוד פנימיות התורה.

הדרך לזכות במצב קבוע של פנימיות דפנימיות היא הדרגותית. על האדם קודם כל זהות בתוך נפשו את הרצונו לכך. רצון זה קיים בכל יהודי חלק מירושת אבותינו הקדושים. ברגע שהאדם מזהה בנפשו רצונו זה, עליו להתבונן בו עמוקות, עד אשר יוכל להזכיר ברצונו זה ב naked.

וברגע שהאדם מסוגל להזכיר ברצונו זה במהרה, יוכל לעוררו, ולגרום לו להתחזק, ב"ה. ההתבוננות והתפילה מועילים מאד לזיהוי, לאמוץ, ולהתעוררויות רצון אלקי זה. לאחר מכן על האדם להתחיל לכונן את כל ענייניו לכך שבהדרגה יגיעו לדרגת פנימיות דפנימיות.

כל הנפש, הכוח, הזמן, הרכוש של האדם צרייכים להתחיל להיות מכובנים לכך. אם האדם משתמש מובטח לו שימושים יסיעו לו. זאת דרך שכל אחד יכול להגעה אליה, היא מותאמת לדרגת הדור, היא לא דרך ליחידי סגולה, אלא לכל אחד באשר הוא.

על האדם לעירך טבלה בכתב, ולדרג את מציאותו הרוחנית בתחום הרצונו, המחשבה, הדברו, הרגש והמעשה לפי 4 דרגות שתוארו, וכך יוכל להתחיל להתකדם בעבודת השם ית'.

הפגמים לא צרייכים לשמש כדי היצר לעצב אותו מלהתחיל בעבודה אמיתית זו. הרי ברגע שיתחיל לציר לעצמו בדיקות מקומו בסולם עבודה זה, יוכל להתחיל לבחור נכוון וביבירות, דבר שמליא גרים לתקן הפגמים. דוגמא נוספת של שימוש בסולם זה: "מידת הענווה".

מידה חביבה זו יכולה גם כן להתחיל ל- 4 דרגות: חיצוניות דחיצניות יהיה כאשר האדם מתנהג כענווה לצורך לזכות במרמה לתועלות כלשי מהבריות. או כאשר כל מנהג ענוותנו הוא על מנת להרגיש את הגאווה מענווה זו.

פנימיות דחיצניות בעניין מידת הענווה יחשב כאשר האדם מבין את הערך האמתי הרוחני שבמידה זו, אך לא מתוך שהتورה הקדושה מעריכה מידה זו אלא שעל פי הבנתו נראה תלויה מידה טובה שכדי להגעה אליה.

חיצוניות דפנימיות בעניין מידת הענווה ייחס כאשר האדם רוצה להיות ענווה לצורך לזכות לעולם הבא וכו'. פנימיות דפנימיות בעניין מידת הענווה ייחס כאשר האדם מוכן לעשות כל מעשה שיידרש לשם שמים ולא ירגיש בכך, כאשר ישפילו אותו, או ירוממו אותו לא ישנה לו כלל, האדם לא עסוק עם עצמו כלל, אלא כל חייו לשם שמים. סולם בן 4 שלבים אלו, משתמש לدرج את המיציאות הרוחנית של האדם ולא את הביטוי של המיציאות הרוחנית הלאה למעשה: למשל: יתכן אדם הנמצא בדרגת "חיצוניות דחיצניות" מבחינת מידת הגאווה אך התנהגותו תראה כלפי הזולת כאילו הוא בדרגת "חיצוניות דפנימיות".

כאשר נאמר על אדם: "שייש לו גאווה פנימית", הכוונה היא לא שהגיע לדרגת "פנימיות דפנימיות" מבחינת הגאווה, אלא זה בה לצין שגאוותו מוסתרת מעיני הבריות, או מעוני עצמו, והוא בבחלת בדרגה של "חיצוניות דחיצניות", או "פנימיות דחיצניות" או אפילו "חיצוניות דפנימיות" רק שהדבר מוסתר.

ומאידך אדם בדרגת גאווה של "פנימיות דפנימיות" הינו גאווה לשם שמים, יכול לעיתים להראות בעניין הבריאות כבעל גאווה אפילו של "חיצוניות דחיצוניות", הכל תלוי בנסיבות ובתיקוני השעה.

עם ישראל בגוף רוחני מיוחד, בוחר וمبرר ומעלה את המצויאות הרוחניות של הבריאות, במשמעות הדורות: משלים מעגל רוחני: מעובדת האבות הקדושים, שהיו בדרגת "פנימיות דפנימיות", בכל המובנים ובכל התחומים, דרך העבודה הבחרית של הבנים, שנעו בדרגות השונות של חיצוניות לכיוון הפנימיות, עד לדור האחרון בו הבנים הגיעו, ב"ה, לדרגת "פנימיות דפנימיות" דרגת האבות.

כמאמר חז"ל: "חייב אדם לומר מתי הגיעו מעשי למשי אבותיהם". עובודה בחירותם כבירה שאורכה כארוך כל שנות התקופה. מדרגה של יחידי סגולה, האבות, תהפוך לדרגה פנימית לכל העם כולו. لكن בדורנו זה, יתגלו מעינות פנימיות התורה, ופנימיות העבודה, לכל דרוש.

ונגיעה ב"ה, להשגת עבודה ובחכמה, שלא הגיעו דורות קודמים. בסולם שתואר לעיל ניסינו לדרג את הדורות השונות של הכוונות והרצונות של האדים. הרי הכל הולך אחורי הכוונה. תחילת כל פעולה, בהתעוררות הרצון, لكن כה חשוב לבחון את כוונת האדם.

טיב הפעולה נבחן על פי הכוונה הראשונית: על פי טוב הרצון הראשוני שגרם לעשיית הפעולה. למשל: אדם מחליט להקים בית הכנסת. רצונו האמתי הוא להתגדל בעניין הבריאות. אמנים עצם הקמת בית הכנסת זאת פעולה רצiosa, אך כוונתו של אותו אדם הייתה בדרجة של חיצוניות דחיצוניות.

אם לא יתקן את כוונתו, כל המשך בניה בית הכנסת יושפע מכוונתו החיצונית. ברור שניתנו לתקן את כוונתו ההתחלתית ולהעלotta אפילו לדרגה של פנימיות דפנימיות, בתנאי שהאדם יעשה תשובה גדולה על כוונתו החיצונית הראשונית, ולאחר שיבין את טענותיו, יכוון את המשך בניה בית הכנסת על פי צרכי שמיים.

על מנת לשנות את כוונתו החיצונית עליו לעבור ממש מהפיכה פנימית, אמנים הדבר אפשרי אך לא פשוט לעשותו הלכה למעשה. וכן להפוך: יתכן והאדם החליט לכתילה לבנות את בית הכנסת לשם שמיים בדרגה של פנימיות דפנימיות, אך היצר הרע הופיע בהמשך והתלבש על כוונתו הפנימית ההתחלה וגורם לו לבחור בכוונה חיצונית, אפילו עד למצב של המשך הבניה בכוונה בדרגה של חיצוניות דחיצוניות.

דבר זה יתכן מאד, למשל בעקבות כל מיני מלחמות שהאדם קיבל לאחר שהחליט לבנות את בית הכנסת לשם שמיים. האדם האמין במלחמות וננהנה מהן עד אשר המיר את רצונו ובמקומו להמשיך את בניה בית הכנסת מתוך רצון בדרגה של פנימיות דפנימיות נhapeך הדבר לחיצוניות דחיצוניות.

כמה שהאדם משתדל יותר לפעול בכל עניין בדרגה של פנימיות דפנימיות הוא יותר קרוב להגשה מטרת הבריאות, וначת הרוח שגורם לעלה כל כך גדול, שהיצר הרע מתקנא בו מאוד ויינסה בכל כוחו להכשילו.

לכן ככל שגדל האדם באיכות עבודתו עליו ללמידה יותר את תורה היצר, ולדעת להיזהר ממנו יותר ויותר, עליו לפתח יכולת להסתתר מהיצר. ליכולת כזו מגיעים על ידי כך שהאדם לא מתעסק עם פנימיותו וככיבול מסתתר אפילו מעצמו.

בשלב זה על האדם לסגל לעצמו חיים פשוטים, גם מבחינה חיצונית וגם מבחינה פנימית. זו פנימיות דפנימיות במידת הענווה. זהו הסוד של הפסוק שנאמר על משה רעה: "מי יקום לי עם מרעים, מי יתיצב לי עם פועליו או?".

פסוק זה אמר הקב"ה כאשר נפטר משה. בפירושו הפשט, מצטער השם ית' על כך שלאחר מות משה לא יהיה מי שילמד זכות על הבנים הטוענים. בהקשר לדרגת הענווה של פנימיות דפנימיות, הכוונה היא שמשה רע"ה, מתוך ענוותנותו הנוראית התיציב בין המרעים ופועלי האון כי הרוגש בלבו שאלמלא רחמי שמים גם הוא ח"ו, יכול להיות אחד מהם: זהו עניין להסתתר מהחצר בכיכול בתור עוד אדם בלתי מושלם.

וז"ל. המפתח בו דירגנו את 4 דרגות הסולם הוא: הרצון, מחשבה, רגש, דבר או מעשה שהוא לצורך אנוכי, ללא תועלת כלשהו, ממש מבחינת "בל תשחית" הוא הדרגה הנמוכה ביותר: "חיצוניות דחיצוניות".

פנימיות דחיצוניות יהיה רצון, מחשבה, רגש, דבר או מעשה שיש בו תועלת כלשהו. כאשר ברצון, מחשבה, רגש, דבר או מעשה, ישנה תועלת לזרות ולעולם הקדושה, הרי מדובר בחיצוניות דפנימיות. כאשר הרצון, מחשבה, רגש, דבר או מעשה מכובן אך ורק לשם צרכי שמים, הרי הוא בדרגת: "פנימיות דפנימיות".

הערה: על מנת להפיק תועלות מעשית ממאמר זה, מומלץ לקרוא אותו תחילת באופן רצוף, מבלי להתעכב על כל מושג. לאחר מכן יש ללמד אותו שוב, ושוב עד שככל מושג יהיה ברור. לאחר מכן יש לנסות להשתמש בסולם זה הלאה למעשה, לבחינת מקרה מסוים, או מחשבה מסויימת וכו'. כאשר האדם יעשה כך תתברר לו במהרה דרגתו הרוחנית העכשוית: נא לא להתייאש. אם האדם יתמיד בעבודתו הפנימית, סופו להפוך לכלי זו להשתראת שכינתו ית'. המושגים אמורים יונקים מהתורת הקבלה, אך מאמר זה הוא על דרך המוסר ומותר ללמוד בו לכל יהודי אשר הוא.

שרשת הוויה

כל העולמות נבראו על ידי שם הוויה: יה-ו-ה. בשם זה טמונה כל סודות הבריאה. בכללים ובפרטים. כל שמות הקודש האחרים משתלשים ומתחווים משם הוויה. כל הבריות בעולם הזה משתיכות לארבע דרגות: דום, צומח, חי, מדבר. כל אחת מרכיבת משם הוויה פרט אחד ומיחיד, המunik את הגון האיש. אותו שם הוא המקיים את אותה הברייה. הארה ממנו. הזרוף המשושים שמהווים שורש הוויה של אותה בריה. לכל אחת מאותיות השם: יה-ו-ה, תוכנות משלה, תפקיד משלה, והתקשרות מיוחדת לשאר האותיות.

סיכוןו של עניין: שם אחד: יה-ו-ה כלל מקיים את כל העולמות, ושם יה-ו-ה פרט מקיים כל נברא באופן אישי. כך בעולם הזה הגוף, וכך בעולמות הרוחניים מהווים שלבים קודמים בבריה.

שני מצבים בתקשורת בין שמות הוויה השונים: מצב מתוקן בו שרשת הוויה ממוקמת כפי שנuada מלכתחילה, וכך השפע האלקי זורם דרך באופן אופטימאלי, או מצב של קלקלול, בו הוויה אין מסודרות לפי הסדר הרואוי, ואז העברת השפע נגעה, וצער וצמצום פוקד את כל העולמות.

כאשר המצב כתיקונו, בריות בעלות שורש רוחני גבוה יותר מקבלות את השפע מלמעלה, ועבירות תמצית מתאימה ומספיקה לבריות הפחותות יותר, חזקוקות לשפע תמציתי יותר בנסיבות ובאיות.

כאשר הסדר הטוב נגע, הראש הופך לנבג, ואז הסדר משתਬש: גדולים כבדים, עבדים יורשים את אדוניהם והיוות שאינם ראויים לקבל שפע כאדוניהם מפני חוסר תיקונים והתאמתם לכך, על מנת שהבריה לא תינזק מריבוי שפע במיוחד כלים, העברת השפע נחסמת.

העבדים, מקבלים את רובו, הרע גובר, החושך מתחזק, ומחוסר ביריה מעבירים רק תמצית לאותם הנשומות שחן מבחינת ראש. זהו סוד: "בכל צרתם לו צר". אותיות שם הוויה, מתחלפות, ונפרדות.

כל נברא מקבל שפע ועבירו. כלפי מטה וכליי מלגה. וכך נוצרת שרשת הוויה. כאשר כל אחד תופס את מקומו, השרשת עובדת כתיקונה וכולם שמחים: עליונים ותחתונים. כאשר זאת להפץ.

בעולם הזה השפע המועבר בשרשרת הוויה הינו גשמי ורוחני. גם כלפי מטה, וגם כלפי מעלה. לדוגמא: רב המלמד את תלמידו. הוא מעביר דרכו שפע רוחני מותאם ליכולת הקיבול של תלמידו. אם הרבה, יקשה על תלמידו להבין ולהפניהם.

אם ימעט, ימנע הטוב מבעליו. השפע הרוחני שהרב העביר לתלמידו, הוא בעצם קבלו מלמעלה. או על ידי ספרים, או על ידי קבלה ישירה, או באמצעות מורים ושליחים. השפע הזה נכנס דרך שם הוויה האיש הייחודי של הרב: הרי אותיות יה-ו-ה מקבילות ל: קוץ' של יוד'=כתר. היוד'=חכמה. ה-הי'=בינה. ה-ו'ו'=תפארת. ה-הי'=מלכות. השפע הרוחני עבר אם כן דרך חכמה-בינה-תפארת-מלכות של הרב. דרך המלכות שבמלכות של הרב, עובר השפע לתלמידו. וכך הלאה: מגודל החכמים עד אחרון התלמידים. זהו תהליך העברת השפע הרוחני מעליון לתחתון, מלמעלה למטה, דרך שרשת הוויה. כאשר אדם יוכל ירך למשל, הוא מעלה בריה מדרגת צומח לדרגת מדבר. זהו שוב תהליכי של תקשורת בשרשרת הוויה כלפי מלגה.

כאשר האדם סופג בתוכו את הארת ההוויה המיוונית המקיימת את הירק שאכל, ודרך מקבל חיים גשמי חדש! אם אותו אדם מברך על אכילת הירק, הרי שהירק זכה לעלות מדרגת צומח לדרגת אדם מתוקן העובד את בוראו ית' בעזרת השפע שזכה לה מאכילת הירק.

אם האדם לא מברך, אותה הארה מיוחדת של שם ההוויה הספרטיפי שמחיה את הירק העשכת על ידי חוסר התיקון של אותו אדם, ובמוקם לחזק את הטוב בבריאה, כוח הארה זה הופך עבד בפני החלק הלא מתוקן של הבריאה.

כאשר האדם מברך הוא גורם להורדת שפע רוחני מחודש לעולם. אם לא ברך, אמנים הירק יגדל שוב עלי אדמות, אך ללא הארה הרוחנית המיוחדת שהאדם יכול היה להוריד על ידי ברכתו. הירק יגדל על ידי רחמים רבים, ולא כתוצאה של עובdotו הרוחנית של האדם! פגיעה זו שהאדם פגס בשרשורת ההוויה תקטרוג עליו, לפניו בית דין של מעלה, והאדם ישלם על כך בסבל, כתוצאה מהすべל שגרם לעולמות.

הסודות הטמונהים בהבנה עמוקה של שרשרת ההוויה, הם כל סודות הבריאה, ואין מגלים רזי תורה אלא בצענה, לתלמיד הגון, חכם מבין מדעתו. מפתח קצר זה, מגלה טפח ומסתיר טפחים! הוא נכתב על מנת לתת לאדם ההדיות מושג מה, על העולם הנפלא בו הוא חי, ועל טעמי המצוות והשפעת קיום התורה לכל העולמות.

"למוד - השגה - הנהגה" למוד : כפשוטו - למוד התורה. הלמוד מקנה ידע על תורה השם ית' - אם הוא לשם שמיים - מזכך את האדם. בלמוד האדם מבין בשכלו את אשר נכתב או נאמר על ידי חז"ל. השגה : זהו תוכן חדש : "חידוש" - אור אלוקי חדש שחודר לנפשו של האדם : ההשגה יכולה להיות בفرد"ס התורה, או בفرد"ס החיים. השגה יכולה להיות הבנה חדשה פרטית - או גלויה שיטה רוחנית שלמה. השגה בשכל היא תוצאה של למוד מאומץ, בסוגיה מסוימת : "יגעת ומצאת - תאמין". הלומד על ידי יגיעתו גורם לנחת רוח בשמיים ומשם שולחים לו הבנה חדשה.

השגה בלב היא תוצאה של עבودה עמוקה יותר : ההתבוננות. זאת השגה בדרך לרוח הקודש והנבואה. בתחילת הדרך השגת הלב עמויה וכחה : מן אספקלריה שאינה מאירה.

בתה마다 עצומה הופכת השגת הלב לוודאיות : ובדרוגה העליונה : לאספקלריה המAIRה. האדם לא צריך לשאוף להשגת הלב : היא תפיעע מעלה ברגע שיתאמץ לעובוד את השם ית' לשמיים. רצון להשגה - שלא לשם שמיים זהו חטא עץ הדעת! סוד הבדיקה דזוקא בשלמות ההנאה! הצדיק הוא שלם בהנאותו : יותר מלמדונו, ויותר מהשגתנו מקפיד הצדיק על הנאותו! הנאה פירושה : כל התהילה הפנימי המלאה את בחירת האדם! ההנאה של הצדיק מזוככת ולשם שמיים כחות השערה! אדם המתבונן על הנאותו של צדיק צריך צדיק זהירות רבה : הרי מרובה ערומות דקדושא, הצדיק מנaging את צעדיו בדרכים נסתרות.

נסתרות מהשגת השכל המגושם של האדם הפשוט! הצדיק מקפיד על הנאותו כי בהנאותו כל תחבות המלחמה שלו - במלחמה השם בעמלק! הצדיק האמתי קשור לכל עם ישראל על פלגייו ועל זרמייו.

וכל נקודה בהנאותו היא לטובת הכלל והפרט בעולם הזה ולעולם הבא! סגנון כלפי שמיים! מעלה ניצוצות עמוקה השואל! מציאותו הרוחנית האישית כוללת בתוכה את ההוויה הפשטota של האדם הפשוט ביותר, ושל גדור החכמים! מעשוו לשם שמיים בהפקות וعزيزות דקדושא בלי גבול! מעשה שנעשה על ידי הצדיק במסירות נש באמונה שלמה, בביטול פנימי שלם, ממתקיק את הדינים ומקרב את העולם לתיקונו - אותו מעשה שיעשה על ידי אדם ברמת הנהגה אישית רדודה : לא ייתן כמעט שום פירוט, לא ימתיק דינים, ואפילו להפץ ר"ל! הנהגה השלמה אינה מסכת של מעשים טובים בלבד : זו מסכת עמוקה

הכוללת בתוכה את כל סודות הבריאה, ורזי דרזין בעבודת השם ית' - וראוייה להיקף של פירוט ולמוד כמו הש"ס! מעשי צדיקים הם המרכיבה! כאשר הפער בין רמות הלמוד, ההשגה, וההנאה הולך ומתרחב, בדרך כזו שהאדם לומד הרבה, משיג השגות, אך איינו מתקן את ההנאה בהתאם: התורה הופכת אצלו בהדרגות לשם המוות, ר"ל! כאמור המשנה: "מי שחכמו מרובה ממעשי, אין חכמו מתקיימת!" הפתرون לכך היא לשאוף לעובודה לשם שמיים: ללמידה יותר עם הלב ופחות עם השכל - וכל למוד לשלו ישירות במסכת ההנאה! כדי לתקן את ההנאה, האדם צריך לבחון התבונן בחכמי הצדיקים, בתרותם ובכל עת לתת את הדעת על דרכם הרוחנית המיחודת ולהתפלל להתבשימים מהם! היצור הכללי אפשר להרבה אנשים ללמידה הרבה, להשיג השגות בהירות אך גרים להם לפגמים דקימים בהנאה אשר הובילו אותם לדיראון עולם ר"ל! "העיקר המעשה" - העיקר ההנאה! הצדיק מזווה את הצינור הרוחני שלו המיעוד ודרך מקפיד להנהייג את כל הנגתו - אפילו המעשה הקטן והשולוי ביותר נבחן אצלו לאור צינורו ועל פי דרך הנגתו.

סטיטה קלה בהנאה יכולה לגרום לתוצאות נוראות שהקיפן מי ישער! כאשר האדם מכוען את הנגתו במדוקיק, מתוק שכול דעת עמוק, באופן עקבי לתקידיו הרוחני, משמעים מנהגים אותו בהשגה גלויה: "כפי שהאדם מעורר מלמטה כך מעוררים עליו מלמעלה". כאשר המטרה האלוקית העומדת מול האדם חשובה ביותר לכלל, יתכו חסרונות מסוימים בהנאה שמתפקידן להסתיר, בעצם, מעלות יתרות. החסרונות משמשות כהסווואה מפני היוצר האורב!

משל הילדיים המקפיצים

מספר לכם משל : "פעם אחת, עמדו כ- 20 ילדים על שפת מדרכה מוגבהה מהקרקע בגובה של כ- 2 מטר. הם עמדו כאשר פניהם לכיוון הקיר וגבם לכיוון הכביש. עמדו בשורה וקפצוicho גלגול על הראש, באוויר ונחתו על הכביש, כאשר פניהם לכיוון ממנה קפצו : אכן משחק מסוכן ביותר. ילדים ישב אדם מבוגר על הכביש.

אדם נוסף, שראה את המשחק המסוכן מרוחק, ניגש בריצה גער בילדים שיפסיקו מיד את הקפיצות המסוכנות, ואכן הילדיים הפסיקו. לאחר מכן, ניגש האדם כולם נרגש, לאדם שישב על הכביש, וגער בו : "איך אתה מרשה לילדים להסתכן כך?".

האיש שישב על הכביש לא רצה בכלל לשמע את האדם המוכיחו. אך האדם התעקש להוכיחו : "אתה תשמע לי ענה לי כיצד הרשות לילדים להסתכן?". מרוב שהאדם לחץ עליו ענה לבסוף : "הילדים צריכים להתנסות".

האדם המוכיח גער בו שוב : "להתנסות?!, בדבר מסוכן שכזה!?!". האיש היושב על הכביש ענה : "לא קרה להם כל רע". המוכיחה השיב : "יכול להיות שב- 100 קפיצות לא קרה כלום, אך מספיקה פעם אחת וילד יכול למות מהמחלה, או לכל הפחות להישאר נכה לכל החיים! --'אחד ל- 100 זה שום דבר', ענה האיש היושב על הכביש.

האדם המוכיח לא הבין את טיפשות לבו של האיש החסר אחריות כאשר לפטע שם לב : האיש שלא גער בילדים המסתכנים, הרי בעצמו יושב על הכביש, ומרוב שמסכן עצמו בדרישת מכונית, לא מסוגל להבין את הסכנה בה נמצא הילדים.

וזו צעק עליו : "תזהר, קומ מהר, מכונית מתקרבת". בכבאות ומחוסר ברירה, גם האדם שישב על הכביש, ותוך כדי הליכה הפתר : "באמת ראייתי יلد אחד שב- 1 מ- 100 קפיצות נפל ונגע קשה". והນמשל : כאשר היצור הרע בא להפיל את האדם בראשתו, הוא מופיע בדרגה בה האדם יכול לזהותו, אך לא ברור. הוא בא לנסתו בהתאם לדרגתנו : لكن ברור שבתחומים שהוא בא לנסתו האדם פגום בו : לא פגום למגורי, כי אחרת לא היה כאן בכלל ניסיון אלא נפילה ודאית, ולא למגורי מותוקן וمبורר, אחרת לא היה כלל ניסיון.

אלא היצור מופיע בערפל מסויים, מותאם לדרגת הניסיון : יתכן שעבור אדם אחר, אשר תיקו זה מכבר דרגה זו, אין כלל כאן עניין של ניסיון. כך למשל : לאדם שהבין מיד את הסכנה בה הסתכנו הילדיים המקפיצים, לא היה בעניין זה כלל ניסיון.

אך האיש שישב על הכביש, שהוא בעצםו הסתכן, כי הוא עדין לא תיקו עניין זה, לא ראה שום ניסיון, שום סכנה. כי היצור טשטש לו את השיפוט כי הוא היה בעניין זה עדין בניסיון, תחת "ערפל קרב".

הוא בכלל לא הגיע בסכנה שבעצמו היה שרווי, ולכן גם תירץ את משחק הילדים בטיעו הנדוש : "הילדים צריכים להתנסות". הוא ראה את הסכנה אך לא למגרי : חשב שהסיכון להיפגע קטן. כך היצור מפתח את האדם באזרע הדימודים של בחרותו, היצור אומר : "יכול להיות שאתה עומד לעשות לא נכון, אבל לא נורא, הסיכון שתיפגע פיזית, נפשית, רוחנית, הוא קלוש, וההתנסות שווה יותר מהסכנה", "אל תדאג השם יתי רחמן, הוא לא יעוז אותך גם אם תפגום, במיוחד שהכוונה שלך היא טוביה, לצורך ברור, התנסות, התפתחות, אל תדאג מכיסים תעשה תשובה, הרי תמיד תוכל לתקן... ווכו". ישנן שלוש דרגות בהתייחס לניסיון :

א) הילדיים המקפיצים : הם אלו שבעצם נופלים ובכלל לא מבינים שהם בניסיון, בסכנה. זו הדרגה שעליה אמרו חז"ל : "אדם עבר ושנה העבריה, נעשית לו כהיתר".

ב) האדם המוכיח: הוא האדם המתוקן שאין עבورو במקרה זה כלל ניסיון אישי, ניסיונו הוא רק בדאגתו לכלל: עליו להבין את דרגותם של הילדים, לדון אותם לזכות, לאחוב אותם, להוכיח אותם, להדריך אותם, להציל אותם.

זהו ניסיון קשה מאוד בפני עצמו: כי האדם המתוקן קנא לאמת ולא תמיד יש לו את הכלים והסבלנות לרודת לאותם האנשים שרחוקים מדרגתנו על מנת להצילם. ניסיון קשה נוספת, הוא ייחסו של האדם המוכיח לאיש היושב על הכביש: הרי הוא איש בוגר, لكن המוכיח מצפה ממנו יותר מאשר מהילדים: תמיד מצלפים מהאדם שיתור התקרב לאמת להשלים מהר את תיקונו, ואם עדין הוא מתמהמה בתיקונו, הוא עלול ליצור רוגז בקרב המוכיח.

ג) האיש היושב על הכביש: הוא עדין מערב טוב ברע והשקפותו לא זכה, אך הוא מרגיש עצמו בעל הבנה, חוש צדק, יושב חזק על עמדותיו, אך לא מבין שמצוון מסוכן ביותר, והבנתו נגועה בפגמים וαιנטרסים סמוויים. יצרו מפתחה אותו להתנגד ולbove לאדם המוכיח, המתוקן, אף גורם לו, לאדם היושב על הכביש להחטיא את הרבים, בהתייחסות המופקרת אל הילדים המקפצים. האדם היושב על הכביש, אינו חושש ממכוניות.

הוא חשוב שיאינצל מהן בקלות: היצור מכניס את האדם החצי מתוקן לשאננות מסוכנת: רק יראת העונש, החရיפה, רק הריגשת הסתלקות האור מהנפש לאחר החטא, יכולים לזרע את האדם במצב זה, מקום ולהיזהר מאד מליפולשוב.

זהו למשל, השלב בו האיש היושב על הכביש קם מפאת המכוניות המתקרבת: רק לאחר החושך הנמשך על האדם לאחר החטא, והפחד מהיחסנות הנפילה והסתלקות האור פעם נוספת, יכול כאמור לגרום לאדם להיזהר. רק לאחר שהוא רוכש יראת העונש, ומודיעו לסכנה בה היה שרוי, יכול האיש היושב על הכביש להבין את הסכנה בה היו שורדים הילדים המקפצים: רק אז הוא מסוגל להזוזות באמות, אמנס לא בזורה מושלמת אך מתחילה להיווצר אצלו הבנה נטולת אינטראסים.

על מנת להפיק תועלות אמיתית ומעשית ממשית ממשיר קצר זה, על המעין, ללמידה הטוב את המשל, על כל פרטיו, לאחר מכן, יש ללמידה את הנמשל, ולאחר מכן יש לבחון מקרים מחיי היוםיום. אם האדם יתעמק בכל פרטי המשל, הרי שביה, יתגלו לו עוד כללים במלחמות היצור.

העובדת שבלב

א) ככל שהנשמה של האדם יותר גבואה, שורשה יותר אצילי, אישיותו יותר מורכבת, עשירה, מלאה בניגודים, ועובדתו הפנימית יותר קשה, יותר אינטנסיבית ותובענית כן עליו לתקן הרבה יותר רבדים בבריאות. האזמל הפנימי של בחירתו חייב להיות יותר מחודד, ולצורך כך, עליו לעבור אין סוף ניסיונות, אין סוף קשיים, אין סוף עלויות וירידות. לכן, אם כזו נשמה לך, אל תתפנק, והיה מוכן למסור את כל פנימיותך על קידוש השם, בגשמיות וברוחניות, ודע לך בלי כל ספק שלך נוצרת, לגדולות, ולא תוכל בשום אופן לבורח מגורלך המיחזק. זכרו: "אין לאדם מנוחה אלא כאשר הוא מחובר לשורשו ומבצע את תפkickו".

ב) בכל רצון, מחייב, דיבור או מעשה, יש חלק טוב ובריא, אך יתכוño בהם חלקים הזקוקים לתיקון, ליטוש, ברור והעלאה. לכן למרות שהופעתם בנפשך מכבדות על שלוטך, היה סבלני!! אמץ את הטוב שביהם, והנה את הפסולת. הטוב יעלה אותך למרומים, והפסולת ממילא תיעלם, הרי זהו תיקונה.

ג) כל המפלצות שאורבות בנפשך הן לצורך עבודתך הרוחנית, לכן דבר ראשון: אל תיבהל, דבר שני: טפל בהן, למד את מה שהן באו למדך! ד) זההր מאוד מכל מיני השפעות, ובמיוחד מהשפעות רוחניות. לא די בכך שהספר בו אתה למד חדש, חשוב שהוא יהיה מטאים לך. להיות ומצבך הרוחני נזיל, ובכל רגע אתה בדרגה אחרת, יתכן شبזמן מסויים, ספר כלשהו מעלה אותך, אך בזמן אחר גורם לך לירידה. לכן פתח את הקשב הפנימי ודע להתאים את ההשפעה, למצבך המשתנה. היה עירני. בכל כלי האור מצטייר אחרת.

ה) כאשר אתה מפחד, תבקש בפייך: "ריבונו של עולם הפוך פחד זה (לפרט אותו) ליראת שמים!!". כאשר מופיעה אהבה לא מתוקנת בנפשך, אמרו: "ריבונו של עולם הפוך אהבה זו, לאhabת השם ית'! כאשר אתה עצוב תאמר: "לך מפה יצר רע ואוצר". "כאשר אתה נהנה תאמר: "אני אוהב אותך ריבונו של עולם, תנו לי לשם וליהנות רק לשם שמים".

ו) 4 כוונות תכוון בכל תפילה: א) שכולים יתקרבו לשם ית'. ב) שכל היהודים יהיו מאוחדים אחדות מוחלטת. ג) שכל היהודים ילמדו את כל פרד"ס התורה. ד) שכל היהודים יعلו ויתישבו בכל ארץ ישראל. הרי ב- 4 כוונות אלו כוונת שלמות הקשר של כל הבריאה עם הבורא ית', שלמות העם, שלמות התורה, ושלמות הארץ.

ז) כאשר האדם מרגיש מלא פחדים, דמיונות, חרדות, מחשבות טורדיניות, מחשבות ייאוש, עליו לחשוב ולהתרכז חזק בכל כוחו בדמותו של דוד המלך, להזדהות עם כל הסבל הפנימי שהוא עבר, כפי שימושם מספר תהילים. ומתוך התקשרות נשמתית זו עם דוד וסבלו, מミלא כל הסבל הפנימי של האדם יקבל, ברור, תיקון והעלאה.

ח) האדם צריך לשאוף לדבקות בלתי פוסקת עם הבורא ית'. אם האדם יתאמץ בכל רגע לחשוב: "במה אוכל לעשות נחת רוח לשם ית'", הרי במשך חודשים מספר, יהפוך ב"יה", לצדיק.

ט) אמרו בכלל עת: "אווי ריבונו של עולם משכני אחיך נרוצה" אווי ריבונו של עולם, אווי ריבונו של עולם אווי ריבונו של עולם, אווי ריבונו של עולם, אווי ריבונו של עולם!! ! ככל שתחזר על מילים אלו, תתעורר לבך אהבת השם אין סופית!

י) התובנות באותיות שם השם: י-ה-ו-ה מביאה את האדם לשלווה, ולדבקות. היא סגולה אדירה לטהורה המחשבה, ולגירוש רגשות קודרים.

יא) התובנות באותיות שם השם: ש-ד-י, מביאה את האדם לאמונה ולשמירה מכל מיני מזיקין, נפשיים, רוחניים, וגוףניים.

יב) כאשר האדם עצוב עליו לבדוק במה פגש. ולנסות לתקן. אם האדם יבקש יגלו לו מושגים מה עליו לשנות. ברגע שהאמת תופיע בנפשו, השמחה תמלא את רוחו, וזהו סימן מובהק שתשובתו עשוña רושם לעלה.

יג) אם נסית לתקן פגש מסוים במשך זמן ממושך, ולא עלה בידך, אל תתרעם: כמה סיבות עמוקות לדבר: 1) יתכן ומצבך יכול להיות גורע יותר, אך ממשמים מרוחמים עליך שעל כל פנים לא תדרדר יותר ר"ל. 2) عليك לעסוק יותר בחכמת האמת, ולהתפלל שיגלו לך ממשמים מהו הפגש, מה שורשו, מה תיקונו. 3) יתכן והפגש קשור לפגמי הדור ולכך דורשים ממקאמאים רבים, בלתי פוסקים, על מנת שבכל פעם שאתה מתעורר לתקן ייווצר בזכות מאמץ זכות לתקן נשמות נוספות על פי הכלל: "כל ישראל ערבים זה זהה". 4) זכור: "כל מה שהשם ית' עשוña, עשוña לטובה".

יד) כפי שקיים קשר הדוק ומהותי בין הגוף לנפש, כך קיים קשר הדוק ומהותי בין נפש האדם לבין העולמות הרוחניים, העליונים: לנו אמרו חז"ל: "במקומות שהמחשبة שלך שם אתה". זהו הסוד של כוונות הארץ"יל: כוונות האדם בלבו ובשלבו, פועלות בעולמות העליונים, ומורידות שפע, חיות ותיקון לכל הבריאה, או להפוך ר"ל.

היות וכל הבריאה נבראה בהתאם לכלי חכמת הקבלה, הכוונות הקובליות מותאמות לצרכי תיקון ותחזוק העולמות, ולכך הכלל: "סוד השם ליראיו", ואין מגלים רזי תורה אלא לתלמיד הגאון, לחכם המבין מדעתו, ובצנעה.

טו) אם ת התבונן ברצונות, במחשבות, ברגשות, ובדמיונות, שבדור, תוכל לגלו את פגמי הדור, ותוכל לבקש רחמי שמים לתיקונם.

טז) מצפים מדור זה שיתפתח לרמה רוחנית צו, שכל אדם יראה בנפשו מעבה לבורי, תיקון והעלאה של הבריאה. כי המציאות הפנימית של האדם היא משקפת את תיקונו במדויק.

יז) כל צדיק מהוּ צינור רוחני מיוחד, עשוי חיים, תורתנו, הנהגוּתו משקפות נאמנה, את תפkid, שורש נשמוֹתו, ודרך המיוֹחצת בעבודת השם ית'. להיות זוכינו לצדיקים בכל הדורות, אשר זיכו אותנו בספריהם הקדושים, הרי שモוטלת علينا החובה הנעימה ללמידה בכל ספריהם: כך נגורום שאותו שפע מיוחד לאותו צינור של אותו צדיק ימשיך להמשך לעולמנו אנו, ויבשם את נשמוֹתינו בזיו השכינה הספרטיפי והמיוחד שלו.

הלמד בכולם ספרי הצדיקים כה חשוב לתקן הבריאה, להשפעת אהבת חינם בין הבריות, לביטול גזרות ולקروب הגאולה, שהזכיר הרע הכללי מאוד מעוניין שככל אחד יוכל רק את הצדיק הקרוב אליו ביותר וימנע מהלמוד הכללי הנ"ל.

התאמת בני הזוג - סבות לביעות שלום בית ואפשרויות תיקון

א) מוסד הנישואין, או נו דרכ' חיים משותפת להבטחת המשך קיום העולם בלבד, הוא מהוועה תיקון לחטא אדם וחווה וכל ההלכות הקשורות לנושא ברית הנישואין אפשר למצוא את סיבתן, שורשן, וטעמיהן, בפרטיו הפרטיטים של חטא אדם וחווה.

ב) כל העולמות, בכל הרמות, מהrhoחני ביותר ועד הגשמי והמנוגש, בנויים בתבנית אחדה של שלוב מדחים בין זכר לנקבה, בין משפייע למקבל, בלי תבנית זו אין לעולם קיום כלל אפילו לרגע, שכן ברמות הרוחניות הגבוהות העברת השפע אינה תלואה במעשי האדם והעולם מתקיים ברוחמים רבים, גם כאשר אין זכות, אבל זאת עליינו לדעת: זה קיום במצבים, בהסתדר, הגורים סבל לא רק למקבלים, אלא לשפייעים, אשר מטבחם חפצים להשפייע וכאשר מפאת חוסר הזכות נמנעת מהם האפשרות להשפייע, כי המקבלים אינם ראויים, על כך נאמר: "בכל צرتם לו צר", "ויתר מאשר העגל רוצה לינוק, פרה רוצה להיניק".

צא ולמד מאברהם אבינו אשר הכאב על חוסר האפשרות להשפייע גבר הרבה על הכאב הפיזי שנגרם לו עקב ברית המילה, ושלח את אליעזר לפרש דרכים, לנשות ולמצוא אורח עליו יוכל להטיב. וכן, מוסד הנשואים לא נובע מצורך חברתי - ארגוני - קיומי בלבד, אלא משורשים רוחניים עמוקים ביותר, ממש בתבנית בריאות העולמות.

ג) התאמת בני זוג זו מלאכת מחשבת שרים העולמים עוסקת בה מאז בראשית העולם. האיש והאשה שני הרכבים המה, המשלימים זה את זו, המסוגלים לעוזר בתיקון באופן הדדי, שכן יצר הרע לא פעם נכנס כשותף פעיל, גלו依 או סמוני וגורים להרס במקום לתקן. כאשר אין שום דרך לתקן, והפגמים עולמים על התיקונים, לעיתים עדיף פרוק של ברית הנישואין, כי מטרתה תיקון ולא להפץ.

ד) בזוג מאושר בני הזוג עוזרים זה לזו, מעודדים, ואם אחד נופל השני מקיים אותו, ולא נגרר אחריו לשיליות. ואם להפץ אז להפץ.

ה) 4 דרגות בהתקשרות בין בעל לאישה:

1) כאשר הבעל משפייע, מעוניין בקשר, דואג לאישתו, ואישתו מחזירה לו אותו טיב של יחס. זהו המצב האידיאלי, הגורים לשני בני הזוג לגדול ולהתפתח למלא קומתם הרוחנית. במצב זה ניתן להגיע לכתילה כאשר ההתאמה מושלמת במאת האחוזים, או כתוצאה של עובודה רוחנית רצינית ביותר, גם כאשר ההתאמה לא מושלמת לכתילה. מצב של ההתאמה מושלמת לכתילה אשר הולך ומתחזק כתוצאה של עובודה רוחנית הדידית אמיתית יגרום בסופו של דבר להשתrat השכינה בין בני הזוג. להיות שזהו המצב הרצוי של תיקון, היצור הרע מאד ישתדל למנוע את ממונו.

2) כאשר הבעל משפייע, מעוניין בקשר, דואג לאישתו, אך אישתו, לא מחזירה ביחס שווה: מצב זה הפיך לכיוון החיוובי בתנאי שהבעל ינסה להבין מה צרכיה האמיתיות של אישתו שטרם הצליח למלא כהלכה, ואז בהשתדרות אמיצה וממושכת ישנו סיכון לשינוי, אם כי יתכן שלאחר זמן המצב יחוור לקדמותו. מצב של חוסר הדידות בקשר, המתמשך למשך ניסיונות רציניים לתיקון מצבע על כך שהזوج לא מתאים מבחינה של ההרכב הנפשי ואז הביריה היא: או להשלים עם חוסר השלמות, לא להתרמרם ולא למתרמר, או להתגרש. כאשר חוסר שביעות הרצון של האישה הוא מתמשך, והדבר מתחילה לגרום לדיכאון, מרירות, וمرة, אזי עדיף להתגרש לפני שהמצב יתדרדר לחטא של חוסר נאמנות, ר"ל.

3) כאשר האישה מעוניינת בקשר, דואגת לבעל מעונייקה לו חם, אהבה, אך הבעל לא מעוניין לקבל, ולא מחזיר יהס מתאים. מצב זה הפיך לכיוון החיוובי בתנאי שהאישה תנסה

להבין מהן צריכים האמיטיים של הבעל אשר טרם סייפה כיאות, ותשתדל לשנות התנהוגותה לכיוון המתאים. מצב שלילי מתmesh מסוג זה, עלול לגרום לנזק נפשי לאישה, הרוגה של "לא רצואה", יכול לגרום לאלים מילולית או פיזית מצד הבעל או לחפש תחליף מהוז לנישואין מצד הבעל, כל אלה יכולות להיות אינדייקציות חיוביות לגירושין, בתנאי שהתנסו קודם לכך בניסיון להשכנן שלום בית על ידי גורם מיומן ומנוסה.

4) מצב בו אף אחד מבני זוג לא מעוניין להעניק, לא מעוניין בקשר אמיטי, כל אחד פונה לדרכו. מצב זה בלתי תקין לחלווטין, מבחינה רוחנית ועלול לגרום לחטאים, קלקלולים, עולות, במקומות לשמש כמודל של תיקון הבריאה ותיקון חטא אדם וחווה יכול לגרום קלקלולים הולכים וגדלים. גם הימצאותם של ילדים בקרב זוג במצב זה, לא יתרום לילדים בריאות נפשית ורוחנית אלא להפץ: יגרום להם להפנה מעוותת של מוסד הנישואין ולאפשרות של חיקוי שלילי בעtid, חלק מההזהחות שילד מזדהה עם הוריו. מצב זה הוא הפיך בתנאי שהזוג יעבדו עבודה רוחנית מואמת ומומשכת, דבר שלא כל כך מצוי. מצב זה מצביע על חוסר התאמה מהותית לתחילת, וברוב המקרים גירושין עדיפים על המשך הסבל והקלקלול.

ו) תacen התאמה מושלמת בכל המשורדים: נפש, רוח ונשמה, או חלקית. כאשר בעל ואישה שונים זה מזו יתכן והם משלימים אחד את השני, אך אם השוני גדול מדי, זה סימן מובהק של חוסר התאמה ומצביע לא פעם על קשיים העתידיים להתגלות.

ז) מאד חשוב לתת את הדעת על ההתאמה במזוג: שני בני זוג בעלי מזג חם, עלולים למצוא עצם בחיים מרירות וCES, ר'יל. ומאידך: שני בני זוג בעלי מזג קר עלולים למצוא עצם במערכת נישואין מנוכרת: בחיים מקבילים ולא יחד.

ח) חשוב ביותר לבדוק האם המטרות משותפות: גם במישור הגוף וגם ברוחני.
ט) תקשורת טובה, הוא יסוד חשוב ביותר להצלחת הנישואין, ותקשורת טובה בינוי על התעניינות כנה ועמוקה ברצונות בנות הזוג, בקשיים, בתקנות.

ו) כל גדול, ידוע אך לא תמיד בשימוש: לא מעיריים לבנות זוג שום הערת בקורס לפני הזולות: קוראים לו הצדקה ושם פותרים את המחלוקת.

יא) מחמאה, מתנה, הפתעה, מילת עידוד, חיווך, כתריס בפני בעיות שלום בית.
יב) אין מתחנים עם בנות זוג על מנת לשנותם: אם נראה לך בעיליל שעל מנת להיות מרווחה מבנות הזוג עליוה, להשתנות במספר תחומים, סימן מובהק הוא שהזוג לא מתאים, ולא נכנסים לפרויקט כזה לתחילת.

יג) לעיתים קרובות מדי האדם מתאהב בדמות דמיונית שהוא יצר ולהלביש על בן-בת הזוג.
יד) מאד חשוב למנוע השפעות חיצונית על חיי הזוג: משפחה, חברים, חברים במקומות מונח, רק במקומות.

טו) מציאות חן, תמיימות, חסד, מסירות נפש ואמינות כתריס בפני בעיות שלום בית.
טו) אהבת הצעירים: רצון לקבל, אהבת הבוגרים: רצון להשפיע, להעניק.

יז) לעיתים יצר הרע מעורר אחד מבני הזוג להקפות יתר בענייני תורה, וכל כוונתו לגרום צער, פרוד, השפה ושנאת חן, ר'יל.
יח) "על כל פשעים תכשה אהבה", חשוב מאוד לדעת לבקש סליחה, ולא פחות לדעת לסלוח!

مسירות נפש

א) אין לעולם קיום בלי מסירות נפש. העולם נברא לצורך מסירות הנפש. העולם הוא מזבח עליו ימסור האדם את נפשו בחזרה. ב) מסירות הנפש תהפוך ממצב נדייר, למצב התזידר של

האדם, ואז יגיע סוף תיקונו. ג) ישנה מסירות נפש מצד הקדושה, ומצד הטומאה. ד) על מנת להגיע למסירות נפש דקדושה, ובאמת, יש צורך בעבודה רצופה של חיים מלאים של מעשי מסירות נפש קטנים, נסתרים, כואבים. אך יש הזוכים בעת רצון מיוחדת למסורת נפשם ולקנות את עולם בשעה אחת.

ה) האדם הרגיל חי חי פינוק מוחלטים, ולא מתקרב כלל לנצח של מסירות נפש. על מנת לזכות בכך: יש לעבוד בכל הכוחות, עד כלות הנשמה, במאיצים הולכים וגוברים בהתמדה, ללאCapabilities דרך, לכלת עד הקצה האחרון של כוחות הגוף והנפש, ולעוזר כמה צעדים לפני הסוף, לפניו שיוופיע היצר וינסה לגנוב את כל ההישגים על ידי שיכשיל את האדם בкус, גאויה, תשישות, וקלות ראש.

ו) האדם צריך לחנך את רצונו, מחשבתו, רגשותיו, דמיונו, דברו, ומעשו בהדרגות אך בהתמדה, לשמש רק בגבולות תפkidיו הרוחני המיחד: אז ורק אז, הוא מתקרב למסורת נפש אמיתי ומדויק.

ז) כאשר האדם מתחבר עם פנימיותו, מגלה את תפkidיו. כאשר מגיס את כל כוחותיו, להוציא מהכח אל הפועל את תפkidיו, עולה על המסלול הנכון של מסירות נפש. מסירות כזו היא מתמשכת ומואזנת וכוללת בתוכה פשרות רבות, שהן בעצם מהוות את המבחן האמיטי של מסירות הנפש. ח) אדם עם מסירות נפש אמיתי הופך כמעין המתגבר, והשם ית' מחדש לו את כוחותיו, מתחנה לתchanha, מדרגה למדרגה: "קווי השם יחלפו כוח", "וצדיקים ילכו מחייב אל חיל".

ט) כאשר האדם מגיס את כל כוחותיו במסירות נפש לשרת את מלחתת הקדושה, מופיעה רוח הקודש. י) דרגת מסירות הנפש חייבת להתחדש בכל עת. לעיתים היצר משכנע את האדם שהוא כבר הגיע לדרגה הנדרשת במסירות נפש, על מנת לגרום לו לחזור ממאציו, ולקקלל לו את ההישג. כך ניסה היצר לשכנע את אברהם אבינו, ע"ה, שכביבול מספיק שניסיה להקריב את יצחק ואין צורך להמשיך, אך אברהם הבין את תחبولתו, ושלח את ידו למאכלת, במסירות נפש אינסופית, עד שהדבר גורם להתרבות מלמעלה, שמנעה את ביצוע העקידה!

יא) מסירות נפש בלמוד התורה מתתקנת את האדם, ואת כל העולם. יב) לחזור מרצון, מחשבה, רגש, דמיון, דבר ומעשה לא כשרים זאת מסירות נפש הגורמת לשמחת הנשמה, לביטול גזרות ולהשראת השכינה.

יג) תחבולת נאה: כאשר האדם מתקנן למסור נפשו על דבר שבקדושה, היצר ינסה למונעו, ינצל את התלהבותו על מנת לציר לאדם שהמעשה הנעללה קשה מדי, כמעט בלתי אפשרי. במקורה כזו על האדם לתת ליצר את ההרגשה שבאמת השכנע לחזור מבצעו המעשה הטוב: עליו ממש לפנות לדברים אחרים, ענייני חול וכדומה, ואז בבת אחת להתנער ולגשת בעוצמה ובפתאומיות לביצוע אותו מעשה הטוב במסירות נפש. היצר לא יוכל לעמוד בפניו.

יד) יש כלל: "כפי שהאדם מעורר מלמטה, כך מעוררים עליו מלמעלה". אם האדם מתמסר באופן קבוע במסירות נפש, לתיקון עצמו והעולם, שמיימים ירעיפו עליו שפע, ברכות, קדושה, בלי גבול ומידה.טו) הסוד של המלחמות: מסירות נפש. טז) האדם צריך למסור את נפשו על אהבת ישראל, אהבת האמת, אהבת התורה, אהבת הארץ, אהבת השם ית'.

יז) אם בני אדם היו מפתחים את דרגת מסירות הנפש שלהם בכל עיסוקם, לא היה צורך במלחמות. יח) על האדם המפתח את יכולת מסירות הנפש, להיזהר ביוטר מלבדו את הזולת לחובה. עליו להיזהר מkapdonot,icus ואוצריות: האדם המתוקן מוסר את נפשו בכל עת, בשמחה, בשלוחה, ובחבה, אלו הם סימני ההצלחות, המעידים שלא ה策רפה למסורת הנפש גאות האדם.

יט) מגנון ההתמדה ודבקות במטרה של הנפש, שהוא הבסיס המאפשר מסירות נפש מופעל תחילת על ידי היראה, אחר כך על ידי האהבה, ולבסוף על ידי מיזוג של שניהם. כ) מסירות נפש אינה תוקפנות כלפי עצמו או הזולת, אלא ביטול האגו כלפי שמיים! لكن בית המקדש היו בתילה מתחרים הכהנים על ידי ריצה על כבש המזבח, כדי לזכות הראשונים בעבודת הקודש, עד המקה בו קרה שהכהנים רצוו, אחד דחף את חברו וזה נפל וניזוק. מאז התקינו חכמים שיזכו הכהנים לעבודת הקודש על ידי הגרלה בפיס!

כב) לשבול דעתם ואת מסירות נפש! כג) האדם החפץ להיות עבד השם ית', צריך לנחות בכל עניינו במידת האצילות. דבר זה ידרוש ממנו מסירות נפש מתמדת. כד) האדם צריך לחפש ולبنות לעצמו מסלול בחיה הקודש בו יוכל למסור נפשו. מסלול זה מופיע לעיתים על ידי התעוררות מלמעלה, אך האדם המשור לא ימתין לכך: למד מרבי עקיבא שהצער כל חייו על כך שלא זכה למסור נפשו על קדוש השם עד שזכה לכך ממשיים!

כה) עם ישראל = מסירות נפש! כו) בטהילך של מסירות נפש האדם מטעה מעלה לאינטראסים האישיים שלו. כאשר האדם חי משך זמן רב במסירות נפש מתמדת, ישנה צוזו הزادות עם צרכי שמיים, שהם הופכים להיות האינטראסים האישיים שלו, ואי קיום "אינטרסים" אלו, גורמים צער לאדם ממש בבשרו.

כו) האדם האמון על מסירות נפש חייב לדעת להתאים את האור לכלי. לדעת מתי להוציא ומתי להרפות, מתי להקפיד ומתי לוותר. ובכך מסתכמת מלחמת היצר שלו: להיות זהיר שהיצר לא יתלבש על מסירות נפשו ויגרום על ידה לנזק.

כח) עם ישראל מהויה קומה שלמה, המחולקת לשולחה חלקים: ראש, תוכ, סוף: כאשר כל חלק מתחלק שוב לחולקה פנימית של: ראש, תוכ, סוף. האחריות הנדרשת מהאדם היא בהתאם להשתייכותו נשמו לאחת משלשות החלקים הללו, כאשר מעשי האדם השיז לבחינת ראש, ישפיו בהכרח על כל הקומה.

לכן אמם לעיתים נדרשים גדולי ישראל למסירות נפש אישית, אך עליהם לדעת שמסירות זו שליהם הינה בעצם כללית. לכן עליהם לאמוד נכמה את המרחק הרוחני המפריד בין דרגתם הרוחנית, לפני ואחרי מסירות נפשם החדשה, משאר המון בבית ישראל. אם המרחק רב מדי, יכולם להיווצר ח"ו קיתרוגים על עם ישראל וכן על אותם הגודלים הברירה: או לחזול מאותה מסירות(ולכך נדרשת מסירות נפש עוד יותר גודלה!) או להסתיר את מעשייהם היטב! הכלל: "זהו עניין רואות את מורייך", חל לא רק על התלמידים, אלא על החכמים לשמור שעדיין יהיו במרחב רוחני שכזה מהדור, שהדור יוכל לראותם, ולהתבשם מדרוגתם. ואם הדור לא זוכה להתעלות מתאימה, עליהם לדאוג לכך, על ידי הפצת תורתם ברבים, בלשון מובנת, בענווה, ולשמור על כלל הברזל: "להיות מעורבים עם הבריות"! מה יקרה לצאן שהרוועים רצים קדימה והצאן נשאר הרחק מאחור?

למוד - השגה - הינהga

למוד : כפשוטו - למוד התורה. הלמוד מקנה ידע על תורה השם ית' - אם הוא לשם שמים - מזכה את האדם. בלמוד האדם מבין בשכלו את אשר נכתב או נאמר על ידי חז"ל. השגה : זהו תוכן חדש : "חידוש" - אור אלוקי חדש שחודר לנפשו של האדם : ההשגה יכולה להיות בפרד"ס התורה, או בפרד"ס החיים.

השגה יכולה להיות הבנה חדשה פרטית - או גלויה שיטה רוחנית שלמה. השגה בשכל היא תוצאה של למוד מאומץ, בסוגיה מסוימת : "ייגעת ומצאת - תאמין". הלומד על ידי יגיעתו גורם לנחת רוח בשמיים ומשם שלוחים לו הבנה חדשה.

השגה בלב היא תוצאה של עבودה עמוקה יותר : התובנות. זאת השגה בדרך רוח הקודש והנבואה. בתחלת הדרך השגת הלב עמויה וכחה : מן אسفקלהיה שאיננה מאירה.

בתהמדה עצומה הופכת השגת הלב לדאית : ובדרגת העלונה : לאسفקלהיה המaira. האדם לא צריך לשאוף להשגת הלב : היא תופיע מעלה ברגע שיתאמץ לעבוד את השם ית' לשם שמיים. רצון להשגה - שלא לשם שמיים זהו חטא עז הדעת ! סוד הצדיקות דזוקא בשלמות ההנאה ! הצדיק הוא שלם בהנאותו : יותר מלמודו, יותר מהשגותו מקפיד הצדיק על הנאותו ! ההנאה פירושה : כל התהליך הפנימי המלאוה את בחירת האדם ! ההנאה של הצדיק מזוככת ולשם שמיים כחות השערה ! אדם המתבונן על הנאותו של הצדיק צריך צריך זירות רבה : הרי מרובה ערומות דקדושא, הצדיק מנהיג את צעדיו בדרכים נסתרות.

נסתירות מהשגת השכל המgosים של האדם הפשווי ! הצדיק מקפיד על הנאותו כי בהנאותו כל תחבולות המלחמה שלו - במלחמות השם בעמלק ! הצדיק האמתי קשור לכל עם ישראל על פגיו ועל זרמייו. וכל נקודה בהנאותו היא לטובת הכלל והפרט בעולם הזה ולעולם הבא ! סגנון כלפי שמיים ! מעלה ניצוצות עמוקה השואל ! מציאותו הרוחנית האישית כוללת בתוכה את ההוויה הפשטota של האדם הפשווי ביותר, ושל גודל החכמים ! מעשיו לשם שמיים בהפרקות וعزيزות דקדושא בלי גבול ! מעשה שנעשה על ידי הצדיק במסירות נפש באמונה שלמה, בביטול פנימי שלם, ממתיק את הדינים ומרקם את העולם לתקןו - אותו מעשה שיעשה על ידי אדם ברמת ההנאה אישית רדוודה : לא ייתן כמעט שום פירוט, לא ימתיק דיןיהם, ואפילו להפץ ר"ל ! ההנאה השלמה איננה מסכת של מעשים טובים בלבד : זו מסכת עמוקה הכוללת בתוכה את כל סודות הבריאה, ורזי דרזין בעבודת השם ית' - וראיה להיקף של פירוט ולמוד כמו הש"ס ! עשוי הצדיקים הם המרכיבה ! כאשר הפער בין רמת הלמוד, ההשגה, וההנאה הולך ומתרחב, בדרך כזו שהאדם לומד הרבה, משיג השגות, אך איןנו מת肯 את ההנאה בתהאמ : התורה הופכת אצלם להדרגותות לסת המות, ר"ל ! כמאמר המשנה : "מי שחייבתו מרובה ממעשיו, אין חכמו מתקיימת!"

הפתרון לכך היא לשאוף לעבודה לשם שמיים : ללמידה יותר עם הלב ופחות עם השכל - וכל למוד לשלבו ישירות במסכת ההנאה ! כדי לתקן את ההנאה, האדם צריך להתבונן בחזי הצדיקים, בתורתם ובכל עת לתת את הדעת על דרכם הרוחנית המיוונית ולהתפלל להתבושים מהם !

היצר הכללי אפשר להרבה אנשים ללמידה הרבה, להציג השגות בהירות אך גרם להם לפגמים דקים בהנאה אשר הובילו אותם לדיראון עולם ר"ל ! "העיקר המעשה" - העיקר ההנאה ! הצדיק מזווהה את הצינור הרוחני שלו המיויחד ודרכו מקפיד להניג את כל הנאותו - אפילו המעשה הקטן והשולוי ביותר נבחן אצלו לאור צינורו ועל פי דרך הנאותו.

סתייה קלה בהנהגה יכולה לגרום לתוצאות נוראות שהקיפן מי יישער! כאשר האדם מכוען את הנהגתו במידוק, מתווך שקול דעת עמוק, באופן עקבי לתפקידו הרוחני, משמשים מנהיגים אותו בהשגה גלויה: "כפי שהאדם מעורר מלמטה כך מעוררים עליו מלמעלה". כאשר המטרת האלוקית העומדת מול האדם חשובה ביותר כלל, יתכו חסרונות מסוימים בהנהגה שתפקידו להסתיר, בעצם, מעלות יתרות. החסרונות משמשות כהסווואה מפני היצר האורב!

ביכד מפעיל היצר הרע את המנגנון: בדיקה עצמית - קינהה - רגשי נחיתות - גאווה - סילוף האמת - יצרית תוכנית פולולה לא מציאותית - כישלון - ייאוש

מטרת היצר להרווש את האדם: לגרום לו כמה שיותר סבל, ובמידת האפשר לאבד אותו מהעולם הזה - ומהעולם הבא. כל האמצעים כשרים בידייו להשגת המטרה. התכנונים שלו הם לא פעם ממש לטוחה ארוך. יש ללמד תחיליה את דרכי פועלתו במה שנוגע לפרט - על מנת לרכוש מאוחר יותר כלילי זיהוי ולוחמה עם היצר הכללי הנלחם נגד עם ישראל.

בנושא המאמר: תחיליה אומר היצר לאדם: "תתבונן על עצמן - דע מי אתה, מה אישיותך, הרי זה הדבר הנחוץ לך ביותר". אין מה לומר על כך שבשלב זה היצר צודק: באמת על האדם להכיר את עצמוו.

חווני - מכל הבחינות. אך על אמת פשוטה זו היצר ירכיב תוכנית שטנית לפגוע סופית באדם. לאחר שהיצר הפנה את תשומת לבו של האדם לחקר את פנימיותו, יאמר לו: " אתה רואה - אתה לא מספיק חכם כמו שאתה חושב: תראה את חברך: הוא הרבה יותר חריף מך, עמוק, יש לו זיכרון חזק: תמיד מבין הכל בן רגע - ואתה: אפס, ממש כישלון: אין לך תפיסה, לא זיכרנו, כמה שתתאמץ לא תוכל להשיג את רמתו". כאן כמובן, אנו מנסים לתת דוגמא בלבד, אך ניתן ליחס מנגנון זה על תוכנות נפש שונות: לא רק על שרורן שכלי. לאחר שהיצר גורם לKENNAה להתעורר - גורם גם לרגשי נחיתות: השקר הגדול הוא שבעצם שום אדם לא שווה כלום: הרי כל שורנות האדם ממשיים ובן רגע חכם הופך טיפש ואין עצה כנגד השם! אך האדם שכבר הולך בתוך המלכודות שהיצר טמן לו - ממשיך מבלי לדעת לאיזהUCH מובילים אותו.

היות וטבח האדם לשאוף לשלים - ואין כוח באדם להרגיש עצמו נכשל - כי הרי כל ענף שואף להידבק בשורשו, ושורש האדם הוא הבורא יתי' - כליל השלים, لكن לא יסבול טבע האדם להרגיש נחות! מכאן היצר מעורר את גאות האדם כתגובה נגד לרגשי נחיתות: הגאווה שקר היא, כי על מה יש לאדם להתגאות? - אך זה פיצוי נפשי לרגשי החידלון שהאדם הרגיש בשלב הקודם.

היצר אומר לאדם: "בכל זאת אני יותר חכם ממנו, הוא רק עושה רושם הבוחר הזה, ולא רק אני חכם ממנו, אלא ערמוני אני, יודע לשרוד, כוחិ במוותני, ואני אראה לו ולכלום כמה אני שווה".

МОובן שהיצר מדבר עם האדם בגוף ראשון, וכך גורם לאדם ליזהות עצמו עם היצר ומנטרל את היכולת להתנגד לו. לאחר שהאדם מתגאה גם מגיע לסלוף האמת: הרי בעצם באמת יתכן שחברו כשרוני ממנו, והאדם משכנע עצמו שלא כך: זהו שקר עצמי מסוכן ביוטר: כמה תלמידים נפלו לדמיון שהם גודלים מרבים וכי צאו לדיראנו עולם! כמה אנשים פרשו מעבודת שכיר כי היצר לחש להם שהם המהווים את עסק בעל הבית, ובוואי יצילחו הרבה יותר ממנו, אם רק יהיו עצמאיים - ניסו ופשתו רגל במחירה, ונכנסו לחובות אין קץ ר"ל ? ! סילוף האמת הוא הבסיס הבטוח ביותר לנפילת אדירה! לאחר שהאדם לשלב סלוף את האמת, מגיע השלב לייצור תוכנית פולולה דמיונית שתכenis את האדם לא יכול האדם לצאת, ויאשר את כל העולם זולת את יצרו הרע! כמובן שהאדם המiomן מסוגל, ב"ה, כלל לא לפול במלכודות לכתילה.

אך בכל אופן בכל שלב, האדם מוזמן לעצור את נפילתו, לזהות את שונאו - היצר - ולהלחם בו! הדרך הבטוחה להינצל ממנו: כאשר האדם מתחילה לה התבונן בפנימיותו עליו לעשות זאת רק לשם שמיים: רק לשם תיקון ועל מנת לעשות נחת רוח ליוצרו - ולא לייצורו! בכל פעם שהאדם מרגיש שמתעוררות תכונות אופי שליליות כגון: קינאה, רגשי נחיתות, גאות, עצבות, ייאוש, וכו': עליו להיות עירני כי היצר כבר בפעולה! בשלב מאוחר יותר יוכל ללמידה הרבה מהתעוררות תכונתיו השליליות: במקום לפול בהן - ישמש בהן לשם שמיים, כאברהם אבינו שהפך יצר רע - לטוב! על ידי התעוררות המידות השליליות, האדם שיעוד לעבד את השם ית' בשני היצרים, לא נופל, אלא מנצל את מידותיו השליליות כדי להגיע לשפלות ולבטל האגו - כלפי שמיים! מהקינאה - לומד מה פגום עצמו ומה חסר משלהמו! מהכעס לומד כיצד לרכוש בטחון בשם ית' - במקום לרצות לנחל את העולם, הוא מפתח קשב פנימי ולומד כיצד השם ית' מנהל את העולם ואת פלאי ההשגה הפרטית! מהעצלות - מגיע למסירות נפש.

מהקמצנות - לחסד! ומקיים בכל רגע את הציווי: "להפוך מר למתוק - וחושך לאור!" אשריהם הצדיקים שמנצלים את היצר הרע - במקום שהוא ינצל אותם!

מפתח להבנת בעיות ואתגרי הדור

הדור שלנו מכונה: "הדור האחרון". דור שעתיד, ב"ה, להביא את כל הבריאה לסוף תיונה. בהתאם לתפקידו נכבד זה - כך האתגרים העומדים לפניו. אתגרים ובחירות של איפשהו על אף אחד מatanנו - נרצה או לא! אלו עומדים בפני ברורים עמוקים: כל הניסיונות שמתנסחה עם ישראל הם על מנת לבחון אותו, על מנת לזכך אותו, על מנת שידיק בבחירהו. הבחירה כל כך חשובה ויסודית, שהרי כל הבניין הולך אחר הבחירה. אם האדם והחברה בוחרים נכון, במידוק, על פי האמת הרוחנית - אלוקיות המדוקית, הרי העולם יתנהל אחרי בחירה מעולה שכזו, ויגע בלי יסורים לתיקונו.

אך כל טעות בבחירה, ותיה הקטנה ביותר, יכולה לשבך את הדרך, ואני עלולים לשפוג ממנה לא קטנה של ייסורים ממשיים, ר"ל, הבאים למדנו את דיקוק הבחירה. על מנת לתת כלים לדoor לבחור נכון, יש להרחב ולحسبיר את הכללים עליהם עומד העולם, את כללי ההשגחה העליונה, ומה מצופה מאייתנו. חמשה ציריים מרכזיים בבחירה האדם:

1) קשר האדם עם החיים. 2) קשר האדם עם בורא עולם. 3) קשר האדם עם עם ישראל. 4) קשר האדם עם תורה ישראל. 5) קשר האדם עם ארץ ישראל. ונפרט:

קשר האדם עם תורה ישראל. 5) קשר האדם עם ארץ ישראל. ונפרט:

1) **קשר האדם עם החיים :** יצר הקיום עם כל הכרז בכם, הוא התחום הראשון בו האדם נדרש לבחר: האם לחיות? - כיצד לספק את כל צרכי החיים הבסיסיים? - כל הקשור לקיום הפרט והחברה: צורת השלטון, ייצור ושירותים וכו' - כל אלה שייכים לאוטו מיישור בבחירה. ולא נתמה - מה לענייני החיים ועובדות השם ית' - שחררי מטרת הבריאה היא "שהתאווה ית'", שתהייה לו דירה בתחוםים" - הינו בעולם החומר, ועלינו לקדש את החיים ואת עולם החומר!

2) קשר האדם עם בורא עולם: כאן נדרש האדם לבחור באמונה בבורא ית', או ח'יו, בכפירה בו. דרגת התקרכובות או ריחוקו של האדם מבורא עולם נקבעת על ידי בחירתו של האדם.

3) קשר האדם עם עם ישראל: היהות וכל נשמות ישראל קשורות בשורשון, ותפקיד משותף להן: תיקון הבריאה - הקשר בין היהודים הוא מעצם מהותו מולד. אך ישנה בחירה האם לחזק קשר זה. או ח'ג'ו, להחלישו ולהתעלם ממנו.

4) **קשר האדם עם תורה ישראל:** כל יהודי קשור בצורה מהותית - מולדת למסורת ישראל, שהרי ידוע, שככל יהודי חלק מסוים בתורה. גם כאן הבחירה: האם לחזק קשר זה, או, כמו' לעברחן ולהפערם מהמו'

5) **קשר האדם לארץ ישראל**: עם ישראל יכול לקיים את יי'עדו באופן מלא רק בארץ ישראל. ארץ חמדה - מקום בו בחר השם ית' לשכן שמו - מקום לעובdot הבורא - שלעתיד לבוא ישמש את כל העמים לעבוד את השם ית' שכם אחד. לכל יהודי חלק

מיוחד בארץ ישראל שהרי הארץ נחלקה לשבעים - וכל יהודי שיקץ לאחד השבעים. האדם יוכל לבחור לחזק קשר זה ולהוציאו אותו מהכוון אל הפעול - או ח'יו - להתעלם ממנו ולהתנחש אליו. בכל חמישת התחומיים הללו שמנינו לעיל אפשר להידבק ולהתמסר באופן סלבי - מלא - או בלא כל לא

כל יהודי ישנה בחירה בכל אלה כפרט, וכל זרם וקבוצת השתייכות ישנה בחירה בכלל היהודיים עם ישראל ישנה בחירה - בכלל גדול! ההתמסרות וההתקשרות עם חמוץ קטן - וכלל עם יהודים יכול להיות: טהורה - לשם שמיים - או ממנעים אגוייסטים. ההתמסרות והתמימות הללו יוכלה להיות: רצון - מחשבה - רגש - דבר - ומעשה. ניתן למשל, שאדם מסוים או זרם מסוים בחר להתמקד ולהתקשר רק לחלקים מסוימים מתוד חמשת

התחומיים. כמידת החסרון בדבקות בכל חמשת התחומיים כך טעותו הרוחנית, וסתיתו מדרך האמת! אם האדם, או זרם מסוים, דבק בחמישה אלה, ללא רבב, אזי הגיעו לשלהות! וכפי חוסר דבקותנו כך ריחוקו מן האמת, מהתיקון, מהשלמות, ומרצונו בורא עולם ית'.

וכך הוביל שיגרים לו, ולביראה כולה, עד שיתוקן הפגם בדבקות החסורה לו. על ידי מפתח פשוט זה, נוכל למקד עצמנו ולהבין ריחוקנו מהתיקון האמתי - ולתקן את הדרוש תיקון. כמו כן נוכל לזהות בפרט ובכלל את מצבו, ולפעול לתיקון החסר.

שהרי קיימים זרים, ויחידים שדבקו למשל בענייני החיים, אך לא דבקו בשם ית', ולא בכלל עם ישראל, ולא בתורת ישראל, ולא בארץ ישראל. ישנים כאלה שדבקו בענייני החיים ובכלל עם ישראל, אך לא בתורת ישראל ולא בארץ ישראל והם יושבים בחו"ל, ולא זכו לשמורמצוות.

ישנים שדבקו בשם ית' ובתורת ישראל, אך לא דבקו בכלל עם ישראל ולא בארץ ישראל, והם יושבים בחו"ל וזכו לשמורמצוות! ויש למשל, שדבקו בארץ ישראל, ובענייני החיים, ובכלל עם ישראל, אך לא דבקו בשם ית', ובתורתו, והם יושבים הארץ, בונים אותה ומגנים עליה, אך לא שומרםמצוות! וישנים שדבקו בענייני החיים, בארץ ישראל, ובתורת ישראל, אך לא דבקים בכלל עם ישראל, והם היושבים הארץ, לומדים תורה, אך לא מקרבים את הרוחקים! וישנים שדבקו בחום, בארץ ישראל, בכלל עם ישראל, בבורא ית', ולא בכלל חלקי תורה ישראל, הכוללת פרדי"ס ובתוכה ספרים מכל סוגи הצדיקים, ואלה הם היושבים בארץ, שומרםמצוות, דבקים בבורא ית', קשורים לכל עם ישראל אך פוסלים ספרים מזרמים אחרים, או עוסקים בפשט התורה ופוסלים את העסוק בפניםיות! וישנים שדבקו בבורא ית', בתורה כולה, בעם ישראל כולם, בארץ ישראל כולה, אך מאסו בעולם המעשה, פרשו מהחיים המעשיים ולכנן התרכזם מהוויתו של האדם הפשוט, ונוצר נתק מכאייב בין לבין המציאות, בין לבין שאר העם! סכומו של דבר: אי אפשר לצפות לגאותה שלמה(שתבוא על ידי התהוערות שלנו - ולא כמתנת חינם) של הכלל ושל הפרט מבלי לתקן את הדרוש תיקון בבחירת העם בכלל גדול, הזורם בכלל קטן, והאדם כפרט, בכלל חמשת התחומיים הללו.

עם ישראל מהו חטא בחירות אחת: צוות! - כאשר הצוות לא מלא מספיק נכון את כל התפקידים סוף העבודה מתעכב להגיון! בכל פעם שחלק בעם ישראל לא דבק מספיק באחד מחמשת התחומיים הללו, נגרם קיטרוג, ר"ל, והעם נענש! תלמידי החכמים הם פניו הדור, עליהם מוטלת בראש ובראשונה האחריות לדאוג לכך שהעם ילק בדרכן הנכונה - ואין שום תרצו להתעלם ממצב הדור ולומר: "מה נעשה שהעם רחוק כל כך!" - אם העם רחוק - קרב אותו באהבה - בمسירות! כאשר אחד התחומיים הללו מזונח סוף הצרה לבוא ר"ל! אי אפשר לצפות לסוף המלחמות, להחזיק בכלל ארץ ישראל, לקבץ את כל הגלוויות, לשגשג גשמית ורוחנית אם מתעלמים מאחד התחומיים הללו.

עלינו לתת לכך את הדעת ולא להיות מופתעים כאשר ההשגה העליונה מפתיעה אותנו בגוראות לא נעימות ר"ל, כל עוד לא בחרנו נכונה בחמשת התחומיים הללו. אמנים כל זרם וכל יחיד, קשר או פון ספציפי, באופן מהותי, באחד מחמשת התחומיים, אך על כולם לדבק בחמישתם, כאשר ההבדל יהיה רק בדgesch - וכל אחד יdagש את החלק היותר קרוב אליו - אך מבלי להתעלם מהשאר! יהיו רצון שנזכה לכך במהרה - ובא לציון גואל!

חכמי לב

א) כל היגון בעולם נובע מחשיבות היתר שהאדם מעניק לשכל - ומזינה את הלב! ב) חכמי השכל, ביהירות והתנסאות לאחר שאכלו לשבע מעץ הדעת טוב ורע, וקללו את כל הנפש

- ואטמו את לבם במעטפת של גאווה - בלתי מוצדקת - עדין מנסים לגבור על בוראות ולדמיון לעצם שהם מבינים כאשר חוכמתם אינה מאירה, ובקושי הצלחה לנסות ולהקל על הסבל האנושי, שנגרם בעיקר מפני יהירותם החוסמת! ג) גאות העולם מתחילה בשימוש נכון ואמץ בלב!

ד) השלב הראשון: לנקות את הלב ולהתחליל להרגיש, לחוש, להתרגש. השלב השני: להפוך את הלב לכלי זך להשתראת השכינה. השלב השלישי: לפתח את הקשב הפנימי, לדרגה של בהירות נבואה: העין רואה - והאוזן מנסה להקשיב לרוחשי הלב ולדלות ממנה את מעינות החכמה - מקשיב ודולה - מקשיב ודולה. והשכל מבוטל - ועניו, מנסה רק לפרש את אשר יורה לו הלב!

ה) על ידי חיים לשם שמיים, במסירות נפש אינטואיטיבית של גופו ונפש לשירות בורא עולם ותוכניותיו - מגנוון חוכמת הלב הולך ומפתחת - משלב טبعי אנושי פשוט, ליכולת על טבעית של ידע, בהירות והמתקה.

ו) גם בעם ישראל, כתוצאה של ההשפעה המזוהמת של גלות אדום, הזונח לעיתים הלב, והלמוד השכלי כבש את הבמה. אך ניצחון השכל היבש, השנון והזיכרון, רק מארכיכים את סבלות הגנות, ווסףו להתמותט כליל מפני רוח הקודש והנבואה המתפרצים כבר עתה בלבותיהם הכהורות של חכמי הלב!

ז) אהבת חיים תפתח ותתאפשר אך ורק כאשר חכמת הלב תתפוש את מקומה האמתי: זהו החושן עם האורים והתוממים המאירים על לבו של הכהן הגדול - איש החסד הכלול בתוכו את שנים עשר שבטי י-ה!

ח) היהות וחוכמת הלב פנימית, היא שוכנת באדם רק כתוצאה של אינסוף ניסיונות של אמונה ומוסר נפש, لكن רביעי עקיבא נכנס לפרד"ס ויצא בשלום! כי ביטש את לבו במאז אדר בלמידה תורה! - אך כאשר לבו עדיין לא היה בשל - תלמידיו נספו בmagicaph - כי לא נהגו לבדוק זה זהה, כי עדיין לא הוכשרה חוכמת הלב, והשכל שלו! - ולאחר שבירה קשה שכוו, הלב הוכשר ורבי שמעון בר יוחאי - הפק זך להשתראת ספר הזהר בלבו אשרי חלקו!

ו) היצר מנסה להטעתו את האדם על ידי שימוש בתיקון המידות וכך יזניח את עיקר העבודה: הכשרת הלב לחיים לשם שמיים - כאשר הלב נקי ומכoon נכוו לעבודת השם י-ה, מילא כל המידות והכוחות כולם מקבלות את תיקונו!

יא) הניגון הבוקע מהפה - כתוצאה של התבטלות השכל בפני הלב, הוא הכנה רואיה לרוח הקודש - והופעת הנבואה! צריך לאפשר לניגון לפרוץ ולהתגנן מאליו, ללא חוקים והנחיות, וכך מתחווה הניגון האישני המבשם את העולם ואת הנפש ההומה אותו!

יב) נענו הגוף בקצב השבולים בשדה, תוך ציפוי פנימית לדבקות בשם י-ה, סופו לאפשר לנפש להשתחרר מככלי השכל, והלב יתמלא באהבת השם אינטואיטיבית! יג) כל העולם ניזוק מכך שלא התמסר לרזי תורה - הרבה לאין שעור, מלאה שניזוקו מלעסוק ברזים וברזוי דרזים!

יד) יש בכוח רזי תורה למתק ולבטל את כל הדינים - במיוחד כאשר האדם עובד בתמיינות ולא מחפש גלוים והשגות!טו) סגולה לביטול גזרות ר'יל - לומר: "אני טועה, אני נכנע בפני ריבונו של עולם - זכותו של הארץ" ומשיכי דרכו תנן עליינו". יש לומר משפט זה ל"ב פעמים - כל יום בכוונה גדולה.

טו) כאשר האדם עוסק הרבה בפיתוחו שכלו, בפשט תורה, ואני עוסק להכשיר את לבו, תורתו הופכת סם המות! והעיוות הולך ומשפיע על כל אורחות חייו. ר"ל! היצר הרע

הכללי - רודף את חכמי הלב ומנסה לכלותם - כי יראו מפניהם שמא, יכשלו את הדור להלחים נגדו!

יז) לחוכמת הלב מגיעים כתוצאה של עשיית חסד בכל המישורים: בגוף- בנפש- ברוח- ובנפש. כאשר החסד הוא אמיתי, וכרוך בכאבים וקשיים גדולים, והאדם מתמסר וմבצע מופיעה לבסוף חוכמת הלב - שהיא מתנה ממשמים - לתמיימים והמסורת. לעומדים תמיד לימיון האביוניים, ומרחמים על הבריות: חכמת הלב היא תמיינה: משה רעה רבן של כל ישראל אמר עליו: פתוי מאמין בכל דבר!

סוד הפרנסת

נשאלתי על ידי רבים: "אני מאד סובל בעבודה - האם לעזוב? - מדוע הסבל הזה? - האם כדאי לי להחליף מקום עבודה? - האם כדאי לי להחליף מקצוע? - האם כדאי לי להיות עצמאי? - שכיר? - לעזוב הכל וללמוד תורה? - מדוע המנהל מצער אותי? - מדוע אחרים הועלו בדרגה ואני לא? - האם לפתח שותפות עם אדם פלוני? - האם אני אצליח בעסק? לעשות את העסקה או לא? - עומדים לפטר אותי: מה עלי לעשות? - להלחם על מעמד? להחניף למנהל? האם זו גורלה ממשים?"

כל אלה שאלות קשות ביותר, מורכבות ועמוקות, ומדמיינה העובדה שרוב חיים בני האדם עובדים, ואינם יודעים את הסיבות העמוקות הרוחניות מדוע עליהם לעבוד, מדוע דואק במקצוע ובמקום מסוים! וברור שישנם דברים סטומיים שחוץ' לא גילו לנו - אך מאידך על עניין הפרנסה הרבה נכתב! וחייב שהאנשים סובלים ולא יודעים על מה - כמה ולמה! ובודאי רבו הסוגיות בנושא זה, ואין ביכולתנו במסגרת מאמר קצר לענות על הכל, אך ננסה, ב"יה, לשפוך קצת אור להקל על האדם את התמודדות ולתת לו קו מחשבה

ברור! פרנסה מהשימים: מזונתו של האדם קבועים לו מראש השנה לראש השנה. הפרנסה לא תלואה בהשתדרות: האדם מחויב להשתדר לעבוד ולהתפרנס, ומайдך עליו לבתו בשם ולדעת שرك ממשמים גוזרים את תוכאות ההשתדרות, ופרנסתו קבועה לו מראש, ואין עצה נגד השם! וברור שנגורע על האדם אם יהיה עני או עשיר: כי לצורך תיקון

האדם ותיקון העולם יש צורך בעשיים, בעניינים ובביניונים! ולפעמים מתחלפים התפקידים! ולפעמים העושר ניסיון קשה והאדם ניזוק ממנו! ובכל אלה הרבה ניסיונות: כיצד השתמש האדם בעשרו - כיצד יתיחס העני לעוניו. וכו'. סכמו של עניין: כמוות הכסף שהאדם ירווח, ואם ילק ר"ל, על רפואיים או על שמחות, נגורע לו ממשמים, ועל האדם להשתדר לעשות את עבודתו נאמנה!

גם בתור שכיר וגם בתור עצמאי, ויתלה את בטחונו בשם ית' בלבד! ובעניין סוג המקצוע, ברור שהאדם נברא עם כשרונות מסוימים דואק בתחום מסוימים, ובתחומים אחרים הינו מוגבל! ומן החכמה לבדוק באלו תחומיים הוא מוכשר, ולבחר באחד מהם! ולרוב האדם נמשך בתחוםים בהם הוא מוכשר!

ואיל יכנס האדם לעיסוק מרוחק ממנו מבחינה نفسית! ויזהר לעסוק בסחרורות שאינו מכיר! ולא יכנס אדם לעסוק בלי הון עצמי! ולא זהיר לבנות עסק מהלוואות! ויבדק היטב אם כדאי לו לקחת שותף, וכי הוא השותף, וכי זאת משפטתו ואישתו: ולעתים נגורע על האדם להתפרנס ברוחות ובקלות ולוקח שותף בעל מזל לא טוב, וניזוקה פרנסתו ר"ל! ולפעמים יכול לחיות בשלום עם השותף - אך לא עם משפטתו! لكن הזהר ביותר! ואדם נבחן בכוסו, כיסו, וכעסו!

יבדק את יושרו, והאם עצל הוא, ואם יש לו דרך ארץ עם הבריות, והאם הוא חומד ממון חברו, אם בריא בגופו ובנפשו, והשכל והייעוץ ניתנו לאדם על מנת להישמר ולהיזהר! ויבדק היטב את מיקום החנות! ובמקום קטן וצדדי לא תמיד מצויה הפרנסה! ולמרות שאמרנו לסמוך על השם ית',

אל יכנס האדם את עצמו לניסיון פרנסה קשה, כי לא לכל אחד אמונה אמיתית ואייתה, והיכר מרמה את האדם לחשב את עצמו בעל מדרגה גבוהה וחושב שישפיך לו חנות זולה במקום צדי, כי חשוב שביחסונו גדול, ולבסוף מנסים את בטחונו ממשמים ולא יכול לעמוד בו, ואין פרנסה, ויש חורבן ר"ל! והרבה נכשלים בזה, ומרמים עצם לאמור: "פרנסה מהשימים ובודאי השם יעוזר" ובזרנו שפהתו הלבבות ואין אלו עקבאים באמונתנו, ר"ל,

יש להיזהר לעשות השתדלות מעולה, כי האמונה שלנו לצערנו לא תמיד תעמוד ב מבחן.
ו יודע צדיק נפש בהמתו!

על מנת להיות עצמאי על האדם להיות זריז גדול, חרותץ ביותר, ובשל יכולת בהרבה מאוד תחומיים: משא ומתן, יחסיו אנוש, תכונתו כלכלי, להכיר את הענף בו הוא עוסק היטב, להיות מאוד מציאותי, זהירות, ולפעמים בעל אומץ להחליט, ולפעמים בעל סבלנות והתפקידות, וזה ממש מלחמה, ולא כל אחד בניו לכך! לפעמים האדם עצמו מתאים, אך משפחתו לא. ואין ברכה בעסק, אם האישה לא בשיתוף מלא עם הבועל! נזר על האדם לעובוד: "בזיעת אפיק תאכל לחם" - כתיקון לחטא אדם הראשון! ואלמלא חטא לא היה צריך לרדת לעולם הזה, ובודאי לא היה צריך לעסוק במלאה! ולכן על האדם לדעת שככל הסבל שסובל במסוגה עבדתו, כולל השפלות, ניצול, צער מהבריה העבודה וכו', הכל בחשבונו ממשמים לכפר לו על עונונתיו, ולתקן את חטא אדם הראשון! ואין סבל חיננס! لكن יקבל הכל מהאהבה, ולא יבעט בייסורים כי לטובתו ניתנו.

ויתפלל על המctrרים אותו שיתקנו עצם ויעשו תשובה, כי אם נבחרו ממשמים לצער את הבריות מצבם הרוחני גרוע, כי ידוע הכלל: "מגולוגים זכות על ידי זכאי וחוב על ידי חייב!" ואם אדם מנצח את מעמדו בתורנה מנהל להשפיל את הבריות אויו לו ואוי לנפשו, ולכן בודאי זוקק לתפילה על מנת שיירחמו עליו ממשמים ויתקן את דרכיו! ובכל זאת על האדם להגן על עצמו, ולא יאפשר לבריות להזיק אותו, ויפעל בכל עניינו בחכמה ובושר על מנת לבטל מעצמו גזרות רעות, ידוע הכלל: "נחמד למיטה נחמד למעלה" "מי שרוח הבריות נוחה הימנו - רוח המקום נוחה הימנו".

אך לא יתלה את ביטחונו בתככים ובערמות מיות אלא בראיבו של עולם! וברור שהזונה ניסיון קשה: מצד אחד לנ��וט בכל דרכי הדיפלומטיה, ומצד שני לתלות את ביטחונו רק בשם ית': אך זה גופו של תיקון עץ הדעת! ולא נשכח שבגון עדן הכל היה ערוץ לטובתנו, ולא היה צורך בשעבוד וסבל, ולא צורך בטרחה ובהשתדלות במעשה, ובעטנו בכל אלה ומרדנו בראיבו העולמים ית', וזה הוא תיקונו להתגעגعالיו ולדבוק בו מ恐惧 החושך! על האדם לכזון בעבודתו לתקן את העולם במלחמות ש-די, וליישב את העולם, ואם זכה לעבד בארץ ישראל יכוון לישוב הארץ!

ובארץ ישראל תיקון המעשה, המלאכה, וקיום היישוב הכל קודש! ואשרי מי שזכה לעבד בארץ ישראל בשמחה, ובקדושה! ויזהר מאוד האדם מהתלייף מקומות עבודה, או סוג מקצוע! כי לפעמים נזר על האדם לקבל פרנסתו דווקא במקום פלוני ומאדם פלוני, ועל ידי מקצוע פלוני, ואם האדם יבעט בייסורים וילך לחפש פרנסת מקום אחר ובעיסוק אחר, לא ימצאה.

ויזדקק ר'יל לבריות! ורק אם מובטחת לו פרנסתו במקום חדש, ברוחה, ובכבוד, ויש סיבה טובה ומיוחדת לאדם לעזוב את עיסוקו הנוכחי, לאחר בדיקה מעמיקה, ביעוץ ובברכה, עברו לעסוק אחר! והטוב ביותר לעשות כל דבר אך ורק לצורך רוחני, למטרה נעה, לטובת הכלל, ולטובת תיקונו הרוחני, ועל מנת להקים שכינה מעperf, ואז לא ייכשל! והיצור אורב לאדם לאבדו גם מהעולם הזה!

ונזון לאדם עצות לחפש פרנסת אחרת על מנת להכנסו בניסיון לא יוכל לעמוד בו, ולפגוע לבסוף באמונתו, ביראת שמיים, בשלום בית, ולבטו מתורה ומעשים טובים ר'יל! והרבה חרבותנות כבר ראיינו! והאדם קרוב אצל עצמו ומחפש תמיד נוחיות ולכן דעתו לא צולחה ואל לו להחליט לעזוב פרנסת מ恐惧 פינוק וכ תוכאה מצער! אלא עדיף שיתגבר כאריה ויתקן את עצמו ויעבוד את השם ית' גם במקומות עבודתו, ויגיע לדבקות עליונה גם בזמן עיסוקו במעשה!

והדבר אפשרי גם לאנשים קטנים כמונו! - ובכל דרכיך דעהו! ואם חפצה נפשו בתורה יזכיר: "אם אין קמח אין תורה!" ועל מנת ללימוד כל היום עליו להיות ערוץ כראוי, בכמה בחינות: אשתו ומשפחתו צריכים להיות רגילים להסתפק במועט. וביתחונם בשם ית' גודל! ועדיף להכין הכל בהדרגות ובסכל ולא להעמיד את כל המשפחה בניסיון שלא יוכל לעמוד! וידוע על פי הארייז"ל, בשער הגולמים, שלא כל אדם נברא להיות תלמיד חכם! ואם כי כל אחד יכול להשיג את מדרגתנו של משה רבינו: אם יתאמץ מאד, לא כל אחד זוכה לזה.

לכן האדם החכם יכנס לתורה בהדרגות: קודם כל ינצל כל זמן פנוי לעסוק בתורה! ואז יגלה של מרבות שעבוד רוב היום, בכל זאת הרבה שעות מבזבז ליריק, יוכל בהן ללימוד תורה! בחשך ובגעוגעים! ולאחר מכן בכל זמנו הפנוי, אםفتح לו השם ית' יכולת כלכלית להתקיים, אז יוכל ללימוד כל היום תורה! ואם יכול להתפרנס במעט שעות ורוב היום לעסוק בתורה ללא תמורה כספית: לשמה ממש, עדיף! ותמיד יסדר לו סדר כך שמספר שעות ילמד בלבד! בצעה! והלמוד בסתר ברכה גדולה ועצומה בצדיו: הוא נקי כצמר לבן! - ואין בו גאות, והתנচחות, ויש בו קשר ישיר עם השם ית', וברכה עצומה! ואם באים על האדם ייסורי פרנסת, יפחש במעשו: כי לפעמים פוגעים קודם בפרנסתו של האדם על מנת להזהירו! ואם לא יחוור, ר"ל, יפגעו בבריאותו! וידע האדם ששוד תיקונו של האדם ניתן ללמידה מפרנסתו! לכל מלאכה תיקון רוחני מיוחד שלצרכו עוסקים בה! ואם יסתכל האדם בעיניו הרוחניות יוכל לגנות את כל סודות הבריאה, סוד תיקונו, סוד שורש נשמותו בתובנותו על סוג מלאכתו!

ובror שהתיקון הרוחני של הסוחר, שונה מתיקונו הרוחני של המורה! ואין תפקידו הרוחני של הסנדLER, כתפקידו הרוחני של הרופא! וכל מלאכה, הסוד והסיבה שלה, והתיקונים המיוחדים לה, והניסיונות המיוחדים שלה! ואפילו המכשירים שהאדם משתמש בהם במלאתו: כל סודות התיקונים טמוניים בהם! ואין חדש תחת השם, ועל פי אותה תבנית כל העולמות נבראו! וזהו סוד: "մבשרי אחזה אלוק" - מלאכתי אחזה אלוק".

ועצוב ומצער שהאדם לא מתעמק, ולא מתקשר ועובד את השם ית' דרך עיסוקו ומקצועו. והרבות הולכים בחושך וחבל! וכאשר מתגלה לאדם סוד תיקונו וסוד מקצועו ותיקונו עושה מלאכתו נאמנה, בשמחה, באמונה, בדבוקות עליונה, ללא מרירות והופך מר למתק וחושך לאור, ובמקומות עונש עיסוקו הופך לעונג, וכיילו הקים מזבח והקריב עליו קורבן! ומעלה את כל העולמות לשורשים ולתיקונים! וזהו סוד חנוך: שהיה תופר מנעלים ומיחד ייחודיים! יהי רצון שנזכה לכל אלה, ובא לציון גואל!

די! נמאס לי מעצמי! לא יכול להיכשל יותר!

בירור שלבי מלכודת היצר: יעדינו ביניים כSHIPOR עמדות ליעד המרכזי והסמי. מטרות ואמצעים. מלחמת האדם ביצרו היא מלחמה מורכבת וمتמשכת. לא אחת האדם מתיאש ומתבישי מעצמו ומתרפלה מהעובדה שעדיין רחוק הוא מהתייקון ומהשלמות למרות כל ניסיונו ומאציו בשנים רבות של מלחמה רוחנית בלתי פסקת.

לעתים מלכודות היצר חוזרות על עצמן בלי שינוי, והאדם לא משכיל להכין לו תוכנית פועלה להגנה רוחנית ושוב ושוב נכשל בהם ניסיונות. השלב הראשון בכל מלחמה הוא להכיר את האויב ואת מטרותיו.

לכן על האדם לשאול עצמו: "מה מטרת היצר במלכודת זו?". רוב ישnen מספר מטרות, כאשר דזוקה המטרות המרכזיות יותר סמיות מהאדם, והאדם נותן רק תשומת לב לנשות להתנגד לתחילה הנפילה ולא מתעמק להבין את המטרה לטוח הרחוק והעמוק יותר של יצרו.

וכך הוא מכין כלים רק לשלב הראשון ומזניח את היעדים המרכזיים באמצעות עליהם מכון יצרו. למשל: אדם שכועס. יתכן מאד שהוא משוכנע שהמטרה העיקרית של יצרו היא להביאו לידי כעס.

אך יתכן מאד שמטרתו העיקרית של היצר היא לגרום לו כעס - ייסורי מצפון על הкус - شيئاה עצמית ייאוש ועצבות - ולבסוף: בעיות בשלום בית וואו כפירה! והאדם נותן רק דעתו על הкус ולא קולט שהוא מוביל ממש לאבדון, והкус הוא לא בעצם מטרה אלא אמצעי! מטרת ביניים להוביל את האדם למצב של שיתוק רוחני ולכל המשטמע מכך.

לכן כאשר האדם רואה שנכשל שוב ושוב באותו תחומים עליו להבין שהזהו ניסיון מרכזי בעבודת השם שלו, ועמדו מרכזיות במלחמות היצר שלו, ויתכן שמחינה כללית, במלחמה הכוללת של הקדושה נגד היצר הכללי, זו העמדה העיקרית שהופקדה משמים עליו ומוטלת עליו החובה להלחם ביצרו עד חורמה בחוכמה ובמקצועות! כיון שכאשר היצר מנטרל אותו, ומשיג את מטרותיו האמיתיות, כל מערכת הקדושה סובלת מכך.

כיון שכאשר האדם מזניח את מלחמותו הרוחניות אין אף אדם אחר שיעשה את העבודה שלו במקומו. וכאשר האדם נמצא במצב של ייאוש- כפירה וכו' כל השפע הרוחני שהוא אמרור להגיע אליו ולפרנס את נשמתו ואת העולם כולו- מפסיק להגיע אליו, ומערכת הטומאה מקבלת אותו השפע במקומו.

סיכוםו של עניין: שלב ראשון: לנסות ולגלות את כל מטרות היצר. את ההבדל בין המטרות המרכזיות למשניות נוכל לגלו על פי עוצמת הנזק והנפילה: אם האדם מגיע, למשל, לשינוי עצמית כתוצאה מכך שנכשל בкус ומננה למרד ולכפירה, ר"ל, איזי ברור שמטרת היצר העיקרית היא לא הкус.

שלב שני: האדם יפתח ערנות מרבית ויכין לו רשיימה מה הם הסימנים המוקדמים לנפילות שלו. כל נפילה מתחילה בשלבי בחירה ראשוניים. האדם צריך להכיר את רגשיותו ולהיות ערני להבחן מיד בתחילת הופעתן ולנסות לעצור את ההידדרות כבר בשלב הראשוני ביותר.

במקביל מיד עם תחילת הנפילה יזכיר בשרשראת השתלשלות הנפילות הקודמות ויסמן לעצמו מיד מה המטרות העיקריות הבאות של היצר בנפילה זו. שלב שלישי: יפעיל את נישקו הרוחני הספציפי שהcinן מראש למקורה שתגרם נפילה מסווג זה.

ילחם בכל כוחו להשליט מיד את מוחו על ליבו ולהשתמש בכל תחבות הנגד שהcin
מראש. המטרה היא להחזיר מלכמת שערה ליצר כבר בזמן התחלת או התמשכות הנפילה.
לא לאפשר לו פעילות חופשית בשום אופן.

להגביל למרוד בו להסתער עליו! חשוב למתת את הדעת לכך שאותם התהlicos קיימים גם
במלחמה היצר הכללי המנהל מערכת מתמשכת נגד כוחות הקדוצה בכל דור ודור. זכור! גם
אם היצר פורץ את כל מערכת ההגנה אל תתייאש המשך להלחם בו, ולבסוף, ב"ה, הוא
יחדול וייסוג, ללא ספק! שח לי אדם: "על מנת למנוע מעצמו את ההיגרות לשינאה עצמית
הוא ניסה לפתח לעצמו אדיישות מסויימת לנפילות הראשונות, על מנת לא להיגרר המשך
המלךות, אך לצערו התוצאה הייתה שההתחיל להזנich את עצמו ונפל יותר ביותר.

הוא אמר: או שהוא מקפיד על עצמו וכאשר נכשל הוא שונא את עצמו, או שמנפיק
להקפיד על עצמו ואז נופל כל הזמן ובבר לא אייפת לו!". זו דוגמא קטנה של מרכיבות
מלחמת ישראל בעמלק! כמה היצר רע וערמומי! האיש צודק: אמן הוא הcin ככלי נשך
את האדיישות, אך היצר גייס את האדיישות לטובתו וגרם לו להזנich כללית במלחמהתו.

פלא פלאים! ומה עליו לעשות במקרה זה? על האדם הזה למדוד להכיר את עצמו: הרי ברור
מתיאורו שהוא איש קיזוני: "או הכל או לא כלום!" אם נדריך אותו לא להשתמש בנשך
האדישות, יצרו ירוויח כי בודאי יתקוף אותו שוב בשינאה עצמית! אלא עליו למדוד
להשתמש בנשך האדיישות בצורה מבוקרת ונקודתית: במקרה שהיצר בא לסייע אותו
בשינאה עצמית אז יהיה אדייש. כאשר בא לשכנע אותו ליפול בחופשיות ולהיות אדייש, אז
יתקומים נגדו ויזעק אל השם ויקטרג על היצר בפני ריבונו של עולם: "ריבונו של עולם גער
בייצר זה שבא לשדני לעבור על רצונך". כמו בכל מקצוע על האדם לרכוש מיומנות
במלחמה היצר בסבלנות, ולדעת שאם יתעקש ויתמיד משמים בודאי יסיעו לו כפי לשון
ההבטחה: "הבא להיתר מסיעין אותו".

ברור ותיקון הדור

דורנו מוזכר בספרים הקדושים בלשון: "דור אחרון". דור זה עתיד לגורם לשוף תיקון העולם במלכות ש-די-ית'. לזרנו תפקיד אדיר. מה שדורות קודמים על גודליהם וקדושתם לא זכו - אנו עתידיים, ב"ה, לזכות.

יכדי? דורנו עובר ברור עמוק. על ידי המאורעות המתרחשות נגד עינינו אנו משתתפים בברור רוחני עמוק. על ידי העשרה בארץנו מתבררות מספר שאלות: האם אנו ככל העמים האם עדיין אנו עם סגולה? מה פירוש עם סגולה? האם תורהנו אמת? כל השאלות הללו מתבררות בעת למציאות.

אם אנו עם ככל העמים אז בודאי על ידי הסכמי שלום, פשרות פוליטיות ומדיניות, שגשוג כלכלי ושתדלנות נגיע במהרה למנוחה ולנחלה. אם בכל זאת אנו עם שונה מאשר האומות וההיסטוריה שלנו נקבעת על פי תוכנית אלוקית מיוחדת, לפי כללים רוחניים מיוחדים, אז כל השתדרותנו לנוכח כמנהג כל העמים לא יעלנו יפה.

וכפי שקרה בכל הדורות דין עם ישראל לא כדי שאר האומות, לטוב ולмотב. מתוך הלחץ הקשה המופעל על הפרט ועל הכלל, אנו סופנו להתעורר, לחיפוש רוחני אמיתי, ללא פשרות: כבר ישנה התעוררות רוחנית לחיפוש האמת וticaח' הצימאון לשם ית' יגדל כל כך עד אשר לא יוכל לספק את הרצון האדיר לגילוי פנים על ידי הרצאות ושיעורים, הסברים ולמוד אלא הקב"ה בעצמו יתגלה וירומם ויתקן את כל המציאות ועלמנון הופיע מתוקן רוחני נזכה לנבואה ולרווח הקודש וכל הנסתירות שהיו גנוות יבואו וידשנו נפש שוקקה לרוויה בגלי ואין מחריד.

הדור מתקרב לכך בצד ענק. בסתר לאשר אינם רואים ובגלווי לאשר זכו לראות בתורת אמת. "וְהמַשְׁכִּילִים יִזְהָרּוּ כַּזְהָרֵךְ רַקְיָעֵךְ". המשיכילים הם אנשי הקבלה, בדרגותיהם השונות. אומתנו עוברת ברגעים אלו ברור: הטוביים, התמיימים והטהוריים מכל המינות, אנשי אמת וחסד, אשר לא ויתרו למרות כל הלחצים והפתיותיהם וחיו לשם שמים ומסרו נפשם באמת לשם ית' ולעם ישראל, זכו ויחיו.

ויהיו לראש. וכל שאר העם יהיו מהם ולמטה: חצי מתוקנים, שליש מתוקנים, כל אחד לפי עבודתו האמיתית. הכל על פי דין אמת דין אלוקי. כל תחפושת ומסכה לא تعוזRNA ביום ההוא. כרגע אנו ברגעיה הבחירה של הפרט ושל הכלל.

ועל פי בחירתו של האדם ידונו אותו. עם ישראל יזדקך תחילתה והמחנה הטהור ינהיג את אלו אשר טרם זכו. ולא הלמוד הוא העיקרי אלא המעשה. אנשי אמונה. אנשי אמת וחסד. אנשי מעשה. לא הרושים ולא הדיבור יקבע אלא העשרה האמיתית.

כדי לכל אחד ואחת להתעורר ולהתכוון ולהירטם לתקן השלם של הפרט ושל הכלל. כל מי שזכה להתעוררות של זיק אמיתי מנסמותו, יזרזו לחזקו ולאמצאו. ולא ילק אחר היצר וההבל. ולא ישגיח על המונעים אותו מתיקונו ועל המליעינים ומעכביים.

מעיניות פנימיות התורה על גווניה, תורה תיקון הנפש על רבדיה, מלחת היצר ודרך הטעלות מתפרשים עתה ברבים: בחוץ ארצנו ניתנת הזדמנות לכל נשמה לקבל כלים פנימיים אמיתיים להכיר עצמה ותיקונה על מנת להגיע ליישום מטרת הבריאה. זו הזדמנות בלתי חוזרת. זו מהפכה רוחנית שלא הייתה כמותה דורית דורות. נפתח פתח לכל אשר יחפוץ לתקן עצמו. הפתח פתוח לרוחה יש להזדווג פן ייסגר.

כיצד הופכת התורה להיות לאדם סם המוות - ר"ל - וכמה עוצות כיצד להינצל

אל יחשוב האדם שהתהלך ההרשמי בו התורה הופכת לאדם סם המוות היה קיים רק בדורות קודמים, אצל רשעים גדולים ונודעים כמו רב אלישע בן אבוייה, וכו'. המסלול הנוראי הזה קיים בכל דור, ויצר האדם המותאם לדרכו, מנסה להוביל אותו המסלול בכל עת ר"ל!

2. זו מלחמה מתמדת, ועל האדם להיות זהיר ביותר ומודע ביותר לפנימיותו הרוחנית פןילנד במלכודות, בבית אחת או בשלבים.

3. הנוסחה פשוטה בה היצור מוביל את האדם למצב בו התורה הופכת להיות אצלו סם המוות: האדם לומד תורה ללא שמצוך את נפשו, לומד בגלל כל מיני סיבות חייזריות כגון: כבוד, גאות, כסף, שרה, תענווג, על מנת למשוך לעצמו חכמה, על מנת להתחמק מעול הפרנסה, וכו'.

קיצרו של דבר: לומד שלא לשם شيء! כאשר האדם לא מזיך באופן מתמיד את כוונתו הפנימית בלמוד התורה, היא הופכת להיות אצלו סם המוות בהדרגות.

אך חז"ל כבר אמרו: "לעולם יעסוק האדם בתורה בין לשמה בין שלא שלמה שמתוך שלא לשמה בא לשמה"! אמנים בתנאי אחד: שעל כל פנים יהיה לאדם בנפשו מגמה קבועה לבוא לשמה! ויעבוד בנפשו בכיוון הזה, יתפלל ויתסתדר בכל התכובנות להגיע לשמה. אך אם לא יתסתדר וירצה מאוד, לא יוכל לשמה עצמו.

4. הכוונה הפנימית האמיתית היחידה הרצiosa בלמוד התורה: שהאדם ילמד רק כדי לעשות נחת רוח ליוצרו. כדי להקים שכינה מעפרה! אם כן למוד תורה פירושו: תיקון. כאשר האדם יושב למדוד תורה, ובכל רגע בו ממשיך למדוד תורה, צריך לכוון לפנימיותו שעשוזה זאת על מנת לתקון עולם במלכות ש - ד - ז.

5. על מנת למדוד לשם شيء, ושתהיה לו לשם החיים, האדם צריך להיות קשר וקשר, לפנימיותו, לתורתו, לחכמים, ולשם ית". קשר וקשר לעצמו: האדם צריך להתבונן בתוך נפשו לדעת מי הוא, ומה הוא, ולשם מה השם ית' שלח אותו לעולם הזה. מה הם קשרוניותו, מה הם מגראותיו, עם המיטב שבו: יעבד את השם ית'.

האדם צריך להיות ערני לשינויים הקיימים בנפשו, ואם נגמלה שמחתו יבדוק מיד מדוע! אסור לאדם לוותר על האמת! לשעבד את נפשו לשקר, לשלף, להונות את עצמו, על האדם שחפץ שתורתו תהיה תמיד סם החיים, להකפיד על טוהר פנימיותו: גם במאורעות החיים, עומד תמיד לימין האביוונית, ולא ירכין ראשו בפני הרשעה, גם זו המתעטפת בלבוש של קדושה, ואפילו הלבוש דק ביותר ומהודר!

על האדם להקפיד למדוד בסתר! כל יום חייב שייהי לו זמן למדוד תורה בצדעה מוחלטת, ביןו לבין קונו, סדר מיוחד אהוב עליו במיוחד, שם לימד בקצב הפנימי שלו, מתוך ביטול האגו, בשמחה ובהאהגה גדולה! ושומר את הסדר הזה בסוד, ולא יגלה לאיש מה לומד וכי צד מרגיש בלמודו! קשר וקשר לתורתו: לכל אדם חלק מיוחד בתורה. וכך אמרו חז"ל: "אין אדם למד אלא במקום שבו חוץ".

והכוונה גם למקום ממש: כמו בית מדרש מסוים קרוב ללבו, ובפני הרבה מסוימים קרוב לשורש נשמותו. אך גם הכוונה לתורה עצמה: שהאדם ימצא את חלקו בתורה, וילמד בה במסירות! ישנו פרד"ס ובתוכו הפרד"ס יש לאדם חלקים השיכרים לו, בכל אחד מחלקי הפרד"ס: כמו: בהלהה, יתכן ונשכח דזוקא לדיני ממונות, בוגר: יתכן לדוגמא שנפשו נשכח דזוקא למסכת מסויימת, כמו מסכת סנהדרין.

בתנ"ך : יתכן ונפשו נמשכת חזק אחרי הנבאים דוווקא . וכך גם בפנימיות התורה : יתכן שהוא מרגיש התромמות הרוח, דבקות, שמחה וקדושה, דוווקה בעת אשר לומד רמח"ל, או ספרי חסידות, או כתבי הארייז"ל, וכו' .

לכן על האדם ללימוד מכל הספרים הנאמנים להלכה, ולנסות להיות באלו חלקים מרגיש התромמות הרוח. זהו סימן מובהק שגילה את המקום בו לבו חוץ . ואז יתמיד בכל יום למד בחלקי התורה אליהם נ משך ! ובנוספַת לסדר הקבוע בישיבה . ולא גלה לאיש, פ"ו י חמץ ! כי הרי היצר ירצה בודאי למנוע מהם לאחוז בחלק השיך לו, כי הרי זהו תיקונו המובהק, ומתקפיד היצר לנסות למנוע ממוֹר שפע נפשו .

� הרבה שליחים ליצר ! ולכן על גלה לאיש, ויכנס למסלולו בכל כוחו ובמסירות נפש ממש, ולא יdag על שאר חלקו התורה, כי ממילא אם יעסוק בעיקר בחלקו, ובמקביל בשאר חלקו התורה, יראה ברכה עצומה בכל חלקו התורה, ובכל שטחי החיים ! וכאשר האדם זכה להיות חשוב וקשרו לעצמו, וקשרו לחלקו בתורה היא תהיה תמיד אצלו סט החיים ! קשרו וקשרו לחכמים : לכל אדם שורש נשמה מיוחד .

או מצד החסד, או מצד הדין, או מצד הרחמים והאמת. בשלב ראשוני האדם בנפשו לגנות האם עיקר נתיתו לצד החסד : האם חוץ חסד הוא. לאחר מכן יבדוק האם האם הוא קפדן וגבור, נ משך לפסיקה ולדיבוקנות, ידע בוודאות שנפשו קשורה לדין דוווקא . או שמא, מרחים על הבריות, ועל עם ישראל, וככל גם מחסד וגם מדין, ושואף לאמת, וגבותתו הטבעיות מאוזנות תמיד, ואז ידע שנפשו נמשכת, באופן כללי, מצד קוו האמצעי : הרחמים והאמת. לאחר שבמשך תקופה זויהה את נתיתו המובהקת, יבדוק האם הרב ממנו לומד מתאים לנטייה זו .

וכבר אמרו חז"ל : "אם הרב דומה למלאך השם צבאות, תורה יבקש מפייה". וברור שהאדם צריך לבדוק מי הוא הרב המלמדו . וגם כאשר זכה לתלמיד חכם אמייתי וצדיק, עדין יש לבדוק האם נפשו קשורה בנפשו : כי אם לדוגמא התלמיד משורש החסד, ורבו משורש הדין, יתכן והתלמיד ירגיש כל הזמן לחוץ ועצוב, והتورה תראה בעיניו לא מתאימה לנפשו ולא יבין מדוע .

והסיבה שרבו קפדן ממנו, ונוטה לדין ולגבורה, והדבר מצמצם את האור יותר מדי, והתלמיד מרגיש שהוא לא בסדר, יסורי מצפון ומבוכה, והסיבה היא השוני המובהק מזו בשורש הנשמה ! ואם למשל התלמיד משורש הדין והרב משורש החסד, יתכן והתלמיד יחשוב את רבו למקל מדי, ולא יבין את פשר הדרכותיו, וירגish זרות ומבוכה ! ועל דרך זו, יבין האדם את ההפסד הנגרם לו אם לא מצא רב(Club)בו, מתאים לשורש נשמוֹתו .

אך בודאי לא כל אחד זוכה לכך, אז מה התראפה ? התראפה היא להיות מודע לכך, ובמקומות להינזק להרוויה : אם התלמיד משורש החסד, והרב משורש הדין, במקום להיות נבוק, על התלמיד להיות מודע לכך ולהפיק תועלת : לפתח בזוכות רבו, את הדין והגבורה דקדושה החסרים לו מטבע נפשו .

וأت הדין המובהק והקשה אשר יתכן ויש אצל רבו, ינטרל את השפעתו וידע שלא מתאים לנפשוandi. ככלו של דבר : חכם עניינו בראשו - ועליו להתעמק ולהבין כיצד לא להינזק, וכייד להפיק תועלת, גם אם הרב רחוק משורש נשמוֹתו .

אך אם לא מצליח בכך, יחפש רב או ישיבה אחרת, עד שיזכהו משמים ! קשרו וקשרו לשם ית' : לעיתים קורה שכתוכאה מההרגל בלמוד, או להט הויוכות, האדם שוכח להידבק בקב"ה תוכך כדי למוד ! והتورה הופכת אצלך דבר חיצוני וטכני, ולא דרך לתקן ודבקות ביוצרו ית' ! لكن האדם צריך להרגיש בזמן הלמוד ממש תפילה פנימית ! ואמנם אמרו חז"ל : "זמן למוד לחוד, וזמן תפילה לחוד", אך הם התכוונו לעצם החובה ללמידה ולהתפלל את תפילות

היום. אך כוונתי כאן לתפילה מתמדת של הנשמה! וירגש האדם שעוסק במלאת שמים, ויחזיק ביראת הרוממות, ויראת העונש, אך בעיקר באהבת שם ית'! וינסה לקשר את נפשו בנפש החכמים מדבריהם לומד באותו רגע, ותועלת גדולה תצמץ לו מכך ולכל העולם כולו.

כי הרי שפתוי החכם דובבים בקביר, והוא בודאי יתפלל לטובתו, ואולי יזכה שיתעורר בו החכם ויסיעו לו בעבודת השם ית'! וחשיבותה להתעמק בדרך עבודתו של אותו חכם: ולנסות להבין כיצד עבד את השם ית', ומדוע דוקא הוא גרס את אשר גרס! ומה שורש נשמתו וכני"!

6. ובעניין החרבותא: ישנן שתי דרגות בחברותא: 1. חברותא שטחית וטכנית, לצורך הבנת הלמוד.

2. חברותא אמיתית. ולא כל אחד זוכה במהרה לחברותא אמיתית. ועד שיזכה שלא ירפה מהחברותא הטכנית! אך ישאף לכך שיזכה לחבר אמתי, בעבודת השם ית', בו יוכל להתפרק בכל אשר קורה לו, לשימוש ולשימוש, לחידוש חידושים תורה, להתחזק בעבודת השם ית', להתעמק בניסיונות העברים עליו, וחשוב שלא תהיה ביןיהם קינהה, ויפתחו את אהבת ודבקות החברים באמות ובנקיות פנימית! אך גם עם חברותא האמיתית ישמר עדין על חלקים רגשיים של אישיותו, פן יינזק חייו, מחשיפה נפשית יתרה! וישנם דברים שהאדם ישמרו בינו לבין קונו בלבד!

7. ואין דבר יותר גורם לכך שתהפוך התורה לשם המות מפגם חטא הנוער ר"ל! ולכן, על האדם להתחנן צעיר ביוטר! ובן שמונה עשר לחופה! ואפילו אם חשקה נפשו בתורה, זההר ביותר מפגם חטא נערים! ואם לא מצליח להישמר יתחנן מוקדם ולא יחשוש מביטול תורה - כי אין בטול גדול מביטול קדושתה של תורה! ודומה לאדם המנסה למלא בית בנים, ויש חור בחבית! וטובל ושרץ בידו, ר"ל! ואין מילים לתאר את חשיבות העניין! ודיל!

על מנת להפיק תועלת ממאמר קצר זה, יש לשנן אותו בכל יום. ולא חידשתי כלום והעיקר לקיים את הכתוב.